Giới thiệu Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc

Xuyên không trở thành một tiểu thư nhỏ bé lại không được sủng ái trong Tướng phủ, lại có nhan sắc xấu xí, chủ mẫu thì lòng dạ ác độc, phụ thân lại vô lương tâm coi nàng như đồ vật mà tư lợi cho riêng mình.

Trong truyện Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc của tác giả Ngân Nhi, Hạ Vân Nhiễm vốn là một cô gái ở thời hiện đại, sinh ra trong một gia đình y học cổ truyền nổi tiếng, chính vì thế mà tay nghề của nàng trong giới y thuật cũng nổi bật không kém, nhưng sở trường của nàng lại chính là độc dược và cũng là nguyên nhân khiến nàng xuyên không về thời cổ đại.

Nhưng từ khi xuyên qua người đời chứng kiến cảnh lột xác của thất tiểu thư của Tướng phủ, xinh đẹp như tiên, khuynh quốc khuynh thành, nuôi rắn độc làm sủng vật. Mời các bạn đón đọc truyện xuyên không đầy thú vị này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trên một con đường dài âm u, bầu trời mù mịt vô cùng ngột ngạt, mới là tháng ba, mà mùa mưa đã bắt đầu kéo đến, một chiếc xe ngựa màu đỏ vội vàng chạy trên đường, mặt đất gập ghềnh, trời đổ mưa nên con đường trở trên trơn trượt, xe ngựa bị lắc lư lên xuống, rất xóc.

"Ôi, mông của ta!" Một giọng nói kêu lên, mành xe ngựa bị xốc lên, lộ ra một gương mặt trái xoan xinh đẹp, kêu lên với phu xe: "Lâm đại thúc, có thể chậm một chút hay không?"

"Thất tiểu thư, không có cách nào cả, cô chịu khó chút đi! Chuẩn bị đến đêm rồi, chúng ta chạy tới trấn trên, tìm một nhà trọ rồi nghỉ chân, nếu không trời đổ mưa, nơi hoang sơn dã lanh này không an toàn." Người phu xe mặt chiếc áo to bằng vải bố vội vàng trả lời, lại hét một tiếng "Giá…"

Đặt chiếc mành xuống, vẻ mặt thiếu nữ trong xe tràn đầy đau khổ, hai tay nắm chặt cửa sổ xe, sợ mình không cẩn thận sẽ bị ngã ra bên đường, mà ở bên kia, một cánh tay cũng gắt gao bám lấy cửa sổ, là nha hoàn của nàng, tên là Tiểu Thất.

"Tiểu thư, chịu khó chút đi! Sẽ đến kinh thành nhanh thôi, chờ đến nơi, ngày tháng tốt đẹp cũng đến rồi." Tiểu Thất nhìn nàng khuyên nhủ.

Đôi mắt to đen láy của Hạ Vân Nhiễm chớp chớp, miễn cưỡng chịu đựng lắc lư trên xe, ngày tháng tốt đẹp? Thực sự như vậy sao? Một tiểu thư không được sủng ái, đột nhiên được lệnh hồi kinh, kiêu ngạo trong phủ tiểu thư một lần nữa, đây là ngày lành sao?

Hạ Vân Nhiễm xuyên không đến nơi đây, cũng hai tháng rồi, trong trấn nhỏ ở nơi kia, ít nhất nàng còn có hai người hầu lớn tuổi chăm sóc, đối xử với nàng như cháu gái, nàng cũng thấy đủ rồi, nhưng ai biết, mười ngày trước, đột nhiên một tin tức truyền đến.

Nàng bị phụ thân triệu hồi về kinh.

Mà nàng cũng mới biết được, phụ thân của nàng là đương triều Tể tướng đại nhân, tiếng tăm lừng lẫy. Nàng là thiên kim của Tể tướng, con thứ bảy, được gọi là Thất tiểu thư.

Lưu đại thúc luôn chăm sóc nàng vì điều này mà vui mừng hớn hở, tiểu thư mà bọn họ quan tâm thương yêu, dI3n~dd4n`l3^quy'DDoon, rốt cuộc cũng được về kinh rồi.

Bỏ ra một lượng bạc mua được nha hoàn Tiểu Thất, nàng đi về nhà mẹ đẻ, phải có nha hoàn bên cạnh.

Mười ngày trôi qua, xe vẫn chạy suốt ngày đêm, ngựa không dừng vó, mông của Hạ Vân Nhiễm đã nở hoa rồi.

Hạ Vân Nhiễm híp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn mười ba tuổi hơi đen, cơ thể non nớt không nảy nở, da thịt chuyển thành màu đen vì quanh năm làm việc đồng áng, hơn nữa dinh dưỡng lại không đủ. Thoạt nhìn nàng gầy gò nhỏ bé, không thấy bộ dáng của một tiểu thư con nhà quyền quý.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Phát Sinh Án Mạng

“Đại nhân mời, chúng ta sẽ chuẩn bị phòng tốt nhất cho ngài.” Chân ông chủ run run từ quầy hàng đi ra, đón hắn lên lầu.

Dưới lầu xảy ra chuyện gì, trên lầu Hạ Vân Nhiễm và Tiểu Thất đều đã nghe thấy được, ai kêu phòng cổ đại này hiệu quả cách âm không tốt như vậy? Vừa nãy Hạ Vân Nhiễm và Tiểu Thất đi vào sảnh tuy không nhìn thấy đại nhân vật nào, nhưng nghe đến bị đuổi ra ngoài, cũng thấy làm vậy là quá mức.

Mưa lớn như thế, bên ngoài lại đầy tiếng sấm ầm ầm, chớp lóe liên tục, lúc này ở bên ngoài rất là nguy hiểm.

Thấy có chuyện, Hạ Vân Nhiễm không muốn sinh sự, liền lôi kéo Tiểu Thất trở về phòng.

Trong đại sảnh, một đám người lúc đầu còn huyên náo tán gẫu, giờ phút này chỉ còn im lặng, bọn họ mắt lớn trừng mắt nhỏ, đến thở cũng không dám thở loạn, ngồi bên cạnh bàn là sáu bảy hộ vệ sát khí đằng đằng, có lẽ do bọn họ giết người quá nhiều nên sát khí bao phủ cũng quá nặng.

Mọi người đều đang suy đoán, rốt cuộc người thiếu niên kia có lai lịch như thế nào? Tại sao hộ vệ bên cạnh hắn đều đáng sợ như thế?

Lúc này, một tổ mạng nhện đang bò đầy trên trần nhà tránh mưa, thế nhưng do ẩm thấp trơn trợt làm chúng nó dù có tám chân cũng không bám được, rất nhanh một con nhện rơi xuống, rơi trực tiếp vào trong bát trà của một người nam nhân trung niên, con nhện kia lập tức thả ra một luồng độc tố tự vệ, nhưng vùng vẫy mấy lần, nó liền chết.

Mà bởi vì sắc trời rất đen, tia sáng không đủ, trong bát lại có lá trà, người nam nhân trung niên không hề phát hiện có nhện rơi vào, bưng bát lên uống hụm lớn.

Bên ngoài tiếng sấm mãnh liệt, càng làm tăng cảm giác hoảng sợ trong buổi tối hôm nay, phảng phất tràn ngập một luồng hơi thở chết chóc.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng chén vỡ, người nam nhân trung niên ngồi ở bàn ôm lấy yết hầu phát ra một tiếng kêu tuyệt vọng, cả người hắn cứng ngắc từ chỗ ngồi ngã xuống, con mắt trở nên trắng toát trừng lớn, sắc mặt tím tái, khóe miệng phun bọt mép, tự mình ôm lấy cổ của chính mình, chết cực kỳ đáng sợ.

Sáu cẩm y vệ rút bảo đao bên hông ra, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, tư thế giống như gặp phải quân địch, khiến không khí bốn phía nhất thời trầm trọng, tất cả mọi người đều nhìn người nam nhân trung niên kia đột nhiên chết đi, hoảng loạn, chỉ lo tiếp theo sẽ đến mình.

Phu xe vừa thấy như vậy, hắn vội vàng đứng dậy muốn lên lầu, lại bị một người thị vệ cầm kiếm cản lại, lớn tiếng quát hỏi, “Ngươi đi đâu?”

“Bẩm đại nhân, ở trên lầu là tiểu thư nhà ta, ta muốn đi xem an nguy của tiểu thư.” Phu xe vội vàng cúi thấp đầu cung kính trả lời.

“Không được, người ở chỗ này không ai được đi.” Thị vệ gầm thét một tiếng, ánh mắt nhìn chòng chọc từng người đang ngồi, không khí tràn căng thẳng.

Lúc này, bóng người đội trưởng thị vệ vừa nãy từ trên lầu hai bước xuống, hắn uy nghiêm quát một tiếng, “Xảy ra chuyện gì?”

“Đại ca, trong chớp mắt người này liền chết, dấu hiệu giống như là trúng độc.”

“Cái gì? Người nào lại dám không coi ta ra gì ở chỗ này giết người?” Giọng nói của đội trưởng thị vệ giống như là bị khiêu chiến quyền uy, đôi mắt hung dữ trừng lên, ánh mắt bao quát đánh giá những người đang ngồi.

Lần này, mọi người đều thất kinh lên, bọn họ hết sức trong sạch, bọn họ không có giết người, đồng thời, cũng kinh hồn táng đảm lo lắng cho tính mạng của chính mình.

“Đại nhân, ngài nhất định phải điều tra rõ ràng! Chúng ta và người này căn bản không quen biết, làm sao có thể hại hắn!”

“Hừ, ta đương nhiên sẽ điều tra rõ ràng, không ai trong các ngươi có thể chạy thoát, chỉ cần để cho ta biết là ai giết người, ta sẽ lột sống hắn.” Giọng nói thâm trầm của đội trưởng thị vệ vang lên.

“Đại nhân, có thể cho tiểu nhân đi lên trên lầu kiểm tra tiểu thư nhà ta được không?” Phu xe cả gan hỏi

“Tiểu thư nhà ngươi?” Đội trưởng thị vệ hừ lạnh một tiếng, “Gọi tất cả mọi người trên lầu xuống cho ta, không có mệnh lệnh của ta, không ai được phép ra khỏi cánh cửa này.”

Hạ Vân Nhiễm mới vừa tìm một tư thế ngủ, dự định ngủ một giấc, đột nhiên, cửa phòng bị mở ra nặng nề, Tiểu Thất sợ đến lỗi hét lên một tiếng, mà nàng cũng sợ hết hồn, mở to mắt, nhìn thấy có người nam nhân xông vào, giục bọn họ “Đi xuống hết dưới lầu.”

“Xảy ra chuyện gì?” Hạ Vân Nhiễm giả vờ kinh hoảng hỏi.

“Gọi các ngươi xuống thì xuống, hỏi cái gì?” Nam nhân kia không ngần ngại trừng mắt các nàng.

Hạ Vân Nhiễm và Tiểu Thất nhìn nhau một chút, đi ra cửa, mới phát hiện bảy tám người trong phòng nơi này đều bị bắt ra, già có trẻ có, phần lớn là phụ nhân trẻ nhỏ.

Các nàng theo đoàn người đi xuống lầu, đột nhiên một người phụ nữ đi phía trước vừa nhìn thấy người nam nhân kia nằm trên đất miệng sùi bọt mép, kêu thảm một tiếng, “Lão gia, lão gia a… Ngài làm sao vậy? Ngài đây là làm sao vậy!”

“Cha… Cha, ngài tỉnh lại đi, ngài tỉnh lại đi…” Bên cạnh là một đứa bé trai, cũng kêu khóc.

Tiểu Thất hoảng sợ nắm được tay áo Hạ Vân Nhiễm, nhìn thi thể màu xanh đen dọa người, cả người đều run lên, “Tiểu thư, thật là đáng sợ!”

Theo lý mà nói, Hạ Vân Nhiễm cũng nên sợ muốn chết, thế nhưng, chỉ thấy ánh mắt nàng sáng rực nhìn chằm chằm nam tử đã chết kia, cảm thấy kỳ quái, đang êm đẹp, làm sao lại có người chết?

Nếu như nói bị người hạ độc, có thị vệ ở đây, còn ai dám ở thời điểm này, nơi như thế này hạ độc? Lẽ nào trong đám người đang ngồi, có cừu gia của hắn?

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút, yên lặng xem biến chuyển, lôi kéo Tiểu Thất đi tới bên người phu xe Lâm thúc, đồng tình nhìn đôi mẹ con đang đau đớn thê thảm.

“Lão gia, rốt cuộc là ai nhẫn tâm hạ độc hại ngươi, ngươi nói chuyện đi… Ngươi nói chuyện đi!” Phụ nhân khóc thảm thiết ôm thi thể hỏi, ánh mắt ai oán quét qua những người đang ngồi, giống như trong này có hung thủ.

Đang lúc này, trên lầu lại có người xuống, chỉ thấy áo bào trắng sạch sẽ giống như hào quang, chiếu sáng tầm mắt của mọi người ở đây, tất cả mọi người sững sờ, lập tức ngưng mắt nhìn về phía cầu thang.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi chậm rãi bước xuống.

Ánh nến chiếu rọi áo bào trắng, khuôn mặt xinh đẹp như ngọc, đơn giản như vậy, mộc mạc như vậy, nhưng lại rung động lòng người.

Tiểu Thất lần đầu tiên thấy nam tử tuấn mỹ như vậy, càng không khỏi đỏ mặt, Hạ Vân Nhiễm híp con mắt, lẽ nào vừa nãy gây nên náo động, chính là nhân vật này sao? Bất quá, nội tâm Hạ Vân Nhiễm cũng nổi lên gợn sóng, không thể không thừa nhận, nam tử này thật là tuấn mỹ.

Nam tử xuất hiện, bầu không khí trầm mặc thêm mấy phần, phụ nhân kia đột nhiên quỳ bò đến chỗ nam tử, bị thị vệ bên người hắn ngăn cản, “Không cho phép tới gần.”

“Đại nhân, đại nhân… Xin ngươi nhất định phải làm chủ cho lão gia nhà ta a! Lão gia nhà ta chết thật oan uổng! Đại nhân… .” Nói xong, đầu phụ nhân cúi đập trên đất vang thịch thịch, chỉ chốc lát sau, bên trán liền chảy máu, nhìn thấy mà giật mình.

Người ở chỗ này nhìn, không khỏi vừa hoảng sợ vừa đáng thương, nhìn dồn dập về phía nam tử kia, hi vọng hắn có thể nói một lời công đạo.

“Thiết đại ca, chuyện này ngươi thấy thế nào?” Ánh mắt của nam tử nhìn người thị vệ trung niên.

“Gia, người xem người này rõ ràng là bị trúng độc, ta thấy hung thủ nhất định ở trong đám người này, đợi ta thẩm vấn rõ ràng từng người, sẽ cho gia đáp án.” Ánh mắt hộ vệ họ Thiết như chim ưng khóa lại mọi người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hắn Ban Thưởng

Bị ánh mắt của hắn nhìn chăm chú, mọi người đều sợ mất mật, giống như hung thủ bị theo dõi vậy, cũng không dám thở mạnh, nhưng đáy lòng bọn họ thực sự oan uổng ! Nghĩ tới nơi này tránh một trận mưa, lại chọc phải mầm họa như vậy.

“Ngươi, đi ra cho ta.” Ngón tay thiết hộ vệ chỉ vào chỗ nam nhân hắn nhận định khả nghi, đôi mắt nam nhân kia gian xảo, xem ra giống như có động cơ gây án.

Nam nhân bị chỉ kia, sắc mặt nhất thời trắng bệch, vội vàng quỳ xuống, “Đại nhân, oan uổng, oan uổng! Tiểu nhân không có giết người, tiểu nhân không có giết hắn!”

“Vừa nãy ngươi ngồi bên cạnh hắn, thấy hắn có chút tiền, ngươi vì trộm tiền của hắn, liền sinh ra tâm tư giết người cướp của?”

Nam nhân này đột nhiên bị gắn tội danh khiến hắn nhất thời sợ đến hồn bay phách tán, hắn trố mắt nghẹn lời, á khẩu không trả lời được, rồi lại sợ hãi tuyệt vọng, “Đại nhân… Ngài không thể oan uổng tiểu nhân! Tiểu nhân chỉ uống trà một bàn cùng hắn, vốn dĩ không có hại hắn!”

Những người khác đều trừng mắt nhìn về phía hắn, có mấy người còn nghĩ đến mặc kệ hắn hại người hay không, chí ít để trên lưng hắn cái tội danh này có thể tránh mình bị tai ương.

Hạ Vân Nhiễm nhìn nam nhân trên đất, lại cúi đầu nghĩ, theo ánh mắt của nàng chậm rãi nhìn tới trên trần nhà, đây là mùa mưa, nhện sẽ bò vào nơi khô

ráo tránh mưa, trên trần nhà, bởi vì trải qua một mùa đông sương gió ăn mòn, mọc ra đám rêu, khả năng nhện rớt xuống cũng không phải là không có.

Ở nơi hoang dã phần lớn đều là nhện độc, xem ra người nam nhân này chỉ có số mạng đến đây thôi!

"Người đâu, bắt lại cho ta, dụng hình ép hỏi, ta xem ngươi có thể mạnh miệng tới khi nào."

Đội trưởng Thiết vệ ra lệnh một tiếng, hai thị vệ liền bắt người nam nhân gầy nhỏ kia lại, một cước đạp trên đất, đang định dùng tới thủ đoạn ngoan độc.

Hạ Vân Nhiễm tuy rằng không muốn gây chuyện trên người, nhưng mà, mọi người đều có tinh thần trọng nghĩa, nàng cũng giống vậy, lại nói, bây giờ tùy tùng lộ vẻ nhận định có người hạ được độc, mặc dù cái người gầy này không chịu thú nhận, hắn vẫn có khả năng hoài nghi đến những người khác, vì không cho trận án oan này lớn hơn, Hạ Vân Nhiễm đánh bạo nói ra, "Đại nhân, có thể hắn oan uổng."

Một giọng nói trong trẻo, lại khiến cho trong lòng mọi người run lên, tiểu nữ oa này lá gan thật lớn? Lại dám vào lúc này lên tiếng? Hơn nữa, còn muốn vì người gánh tội thay này biện hộ? Nàng không muốn sống, cũng đừng liên luỵ tới người khác!

"Ngươi nói cái gì?" Dưới ánh mắt khóa lại một giây của Thiết vệ nhìn Hạ Vân Nhiễm nhỏ gầy.

Thiếu niên đứng chắp tay kia cũng nâng ánh mắt lên, nhìn về phía nàng.

Hạ Vân Nhiễm đứng trước mặt một đám người, khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, mặc một thân vải thô, khuôn mặt nhỏ đen sì, gò má gầy gò đến mức gần như nắm không tới hai lạng thịt, trên đầu vài sợi tóc bay loạn, tùy tiện cột lên đỉnh đầu, tuy rằng nàng cố ý cúi đầu, nhưng cặp mắt kia vừa đen vừa to tròng linh hoạt toả sáng, không thể miêu tả hết cảm giác.

Bộ dáng gầy trơ xương làm cho nàng không hề bắt mắt chút nào, nếu như không phải nàng lên tiếng, mọi người sẽ quên tới sự tồn tại của nàng.

Đội trưởng Thiết vệ không bởi vì nàng nhỏ gầy mà đối đãi ôn nhu, ngữ khí có chút nổi giận, "Ngươi dựa vào cái gì nói hắn bị oan uổng? Nếu như ngươi không nói ra được nguyên nhân, cẩn thận quả đấm của ta."

Hạ Vân Nhiễm thực sự không thích nam nhân hung hăng này, lẽ nào nắm đấm lớn là có thể tùy tiện oan uổng người khác sao?

Mọi người đều nín thở nhìn tiểu cô nương này, có lo lắng, có giễu cợt, Tiểu Thất và Lâm Vinh đều sợ hãi, đặc biệt là Lâm Vinh, hắn đã có ý đồ rồi, nếu như thực sự không được, liền nói ra thân phận tiểu thư.Thiếu niên kia cũng có chút hứng thú quan sát nàng, ánh mắt hắn thâm thúy có chút kinh ngạc, trong ánh mắt thiếu nữ này không có bao nhiêu cảm giác sợ hãi, đúng mực, thong dong bình tĩnh hơn tất cả mọi người ở đây, làm sao có khả năng? Thân phận tiểu cô nương này là gì? Có sự dũng cảm như vậy?

"Hắn là bị nhện độc chết." Hạ Vân Nhiễm đáp.

"Hừ! Ta cứ nghĩ ngươi sẽ nói ra nguyên khả quan! Hóa ra ăn nói linh tinh, người này rõ ràng là bị người hạ độc."

"Đại nhân, người nhìn lên trên trần nhà xem, nơi đó có rất nhiều nhện bò vào tránh mưa, rất có khả năng nhện rơi vào trong nước trà, khiến hắn uống phải nọc độc của nhện, độc ngấm vào máu làm chết người."

Hạ Vân Nhiễm vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn lên trần nhà, vừa nhìn vừa khẩn chương, thấy nhện bò đầy trên trần nhà đều sợ đến run cả người, không dám tin, bình thường không ai chú ý con vật nhỏ, hóa ra nó lại có thể lấy tính mạng người.

Hạ Vân Nhiễm lại mở miệng, "Nếu như đại nhân không tin lời của ta, có thể tỉ mỉ xem xét trong bát người chết, bên trong lá trà của hắn có thể tìm thấy xác con nhện chết."

Có người giơ ngọn đèn đích thân đi xem, chỉ chốc lát sau, người kia phát ra một tiếng kêu sợ hãi, "Thật sự là có xác nhện." Nói xong, hắn nắm cầm chén đổ ra bàn, trên bàn có một con nhện chết, giơ đến cho mọi người thấy.

Chỉ thấy con nhện trên bàn đã chết rồi, thi thể nó cứng ngắc, nhưng tản ra một luồng khí tức làm người ta sợ hãi, mọi người đều kinh ngạc không thôi, quả nhiên tiểu nữ oa kia nói đúng, thật sự có chuyện như vậy.

Sắc mặt đội trưởng Thiết vệ trầm ngâm, hung hăng nhìn lướt qua, lại quay đầu chăm chú nhìn Hạ Vân Nhiễm một chút, mặt không đổi sắc nói, "Ngươi làm sao biết được?"

"Lúc nhỏ ta gặp qua chuyện như vậy, cũng chỉ là suy đoán." Hạ Vân Nhiễm rủ đầu xuống thật thấp, che lại ánh sáng nơi đáy mắt nàng.

Đội trưởng Thiết vệ có chút mất mặt mũi, giờ khắc này, lại không thể nói cái gì được nữa, có chút ngột ngạt nói."Hừ, còn nhỏ tuổi, có chút kiến thức." Nói xong, lại gia lệnh cho thuộc hạ thả người gầy kia ra, quay đầu lại bên thiếu niên nói, "Gia, sự tình đã rõ, là do nhện độc giết chết người này."

Thiếu niên tất nhiên đã nghe được rõ ràng, ánh mắt của hắn nhìn Hạ Vân Nhiễm, nhàn nhạt hỏi một câu, "Ngươi tên là gì?"

"Dân nữ gọi là Thúy Nguyệt." Giọng nói Hạ Vân Nhiễm thật thấp, nhưng nhiều người vẫn nghe thấy.

Khóe miệng thiếu niên khẽ cong lên hiện vẻ tán thưởng, "Lần này ngươi có công phá án, ta muốn thưởng cho ngươi."

“Dân nữ không dám lĩnh thưởng.” Hạ Vân Nhiễm thụ sủng nhược kinh cúi đầu.

Nhưng thiếu niên đối diện đã cầm ngọc bội long phượng bên hông hắn, trực tiếp đi tới chỗ nàng.

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn, ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn lờ mờ, đôi mắt của nàng tỏa sáng chói lọi loá mắt, ánh mắt chuyên chú nhìn thiếu niên kia, làm đôi mắt tròn to bướng bỉnh của nàng càng sinh ra hào quang.

Ý cười trên khóe miệng thiếu niên càng sâu hơn mấy phần, ngón tay thon dài trắng nõn của hắn tay bắt được bàn tay nhỏ gầy của nàng, đặt ngọc bội trong lòng bàn tay nàng, nội tâm Hạ Vân Nhiễm lay động một cái, nhiệt độ ấm áp từ bàn tay hắn như dòng nước chảy vào trong lòng nàng, khiến cho nàng có một loại cảm giác an tâm.

“Giữ gìn cẩn thận, sau này chúng ta có duyên sẽ gặp mặt.” Thiếu niên nói xong, cẩn thận nhìn nàng vài lần, xoay người đi đến cầu thang, cũng dặn dò lại một câu, “Cho vị phu nhân này một trăm lạng bạc ròng, bảo nàng an táng thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tặng Ngọc Bội

Một khoảng thời gian bất chắc cứ như vậy tan thành mây khói, những người kia đứng ngốc trong đại sảnh, đều kinh hoảng trừng mắt nhìn mạng nhện trên trần, chỉ lo không cẩn thận bị thương.

Hạ Vân Nhiễm và Tiểu Thất trở về phòng, thời điểm đóng cửa lại, Hạ Vân Nhiễm giơ ngọc bội trong lòng bàn tay ra xem, chỉ thấy trên ngọc bội điêu khắc một đôi long phượng, bộ dáng long ngẩng đầu phượng phục tùng, khắc rất tinh xảo, dưới ánh đèn, khối ngọc bội này giống như dòng nước chảy, còn có ánh sáng lộng lẫy. Tinh tế quan sát, bên trong có cầu vồng ẩn hiện, màu sắc long lanh, càng thể hiện là một khối ngọc thượng đẳng.

Hạ Vân Nhiễm buồn chán nằm trên giường, dưới ánh nến thưởng thức khối bảo ngọc này, nhìn một chút, Hạ Vân Nhiễm chạm vào một góc có khắc ấn của ngọc bội, nàng nheo mắt tỉ mỉ xem lại, thình lình phát hiện có một chữ cái nho nhỏ, nhưng chữ rất phức tạp, nàng không nhận ra được

Nghĩ đến chắc là tên của thiếu niên kia!

Lười ngẫm nghĩ, Hạ Vân Nhiễm bây giờ rất buồn ngủ, từ sáng đến tối ở trên đường, nàng chẳng được một giấc ngủ ngon.

Ngày thứ hai, tạnh mưa, không khí có chút lạnh, Hạ Vân Nhiễm gói gém y phục, trước khi đi trả tiền phòng trọ, lão bản nhà trọ trả lại bạc, nói là cảm kích tối hôm qua Hạ Vân Nhiễm có công lao phá án, tránh cho nhà trọ một kiếp nạn.

Phải biết, nếu như Hạ Vân Nhiễm không phá án, Thiết thị vệ kia có thể hoài nghi đến trên đầu hắn, dù sao tiệm này là hắn mở, hắn cũng có hiềm nghi.

Lâm thúc thu lại bạc, nói một tiếng cám ơn liền tiếp tục lên đường.

Tiểu Thất có chút không hiểu nhìn Hạ Vân Nhiễm, “Tiểu thư, làm sao ngài biết được tối hôm qua là do nhện độc gây lên?”

Hạ Vân Nhiễm mím môi nở nụ cười, việc này đối với nàng mà nói, thật sự quá đơn giản, thân là cháu ruột cổ y thế gia, nếu điểm ấy mà nàng không thể nhìn ra, vậy thì quá thảm hại.

Hiện tại nàng không phải là Hạ Vân Nhiễm trước kia, nàng là linh hồn đến từ một dị giới, nàng muốn thay thế Hạ Vân Nhiễm tiếp tục sống tiếp.

Ở trên đường hơn nửa tháng, đã sớm chán ghét nghe tiếng vó ngựa và âm thanh bánh xe đơn điệu lạnh băng, rốt cục, giọng nói Lâm thúc từ ngoài xe truyền đến, “Tiểu thư, đã vào thành.”

Lịch sử Hoàng thành, có ba trăm năm lịch sử dựng nước, có thể nói là lịch sử lâu đời, lúc bắt đầu xây dựng Hoàng Đô, từ một tiểu quốc phát triển trở thành một quốc gia rộng lớn mênh mông, hoàng đế chăm lo việc nước, không ngừng mở rộng vùng đất biên cương hoang vắng, mở rộng bản đồ, kinh tế hùng hậu, quân sự cường thịnh, bộ tộc Man Khấu phục tùng, hàng năm tiến cống.

Một quốc gia cường đại như vậy, kinh đô chắc chắn sẽ rất phồn hoa, khó diễn tả bằng lời.

Mới vừa vào cửa thành, đã nhìn thấy đầu đường dòng người đông như mắc cửi, đường phố rộng rãi, cửa hàng san sát, thương nhân qua lại nhiều vô kể, biển hiệu tửu quán tung bay, tiểu thương gọi mua liên tiếp, thực sự rất náo nhiệt.

“Oa, đây chính là kinh thành! Thật lớn! Thật là nhiều người!” Tiểu Thất nhìn thấy trố mắt há miệng, nhìn hoa cả mắt.

Hạ Vân Nhiễm ở nông thôn ngây người hai tháng, cũng là lần đầu tiên thấy cảnh tượng quốc gia cổ đại cường thịnh, vô cùng thích thú.

“Thất tiểu thư, sắp đến rồi.” Giọng nói Lâm thúc vang lên.

Hạ Vân Nhiễm vén rèm xe lên nhìn phủ phía xa, chỉ thấy đây là một phủ trạch an tọa ở đoạn đường yên tĩnh, tường lục mái ngói đỏ tươi, cây tử đằng thấp thoáng, cành cây xanh thăm thẳm xuôi theo tường phấp phới.

Trái tim Hạ Vân Nhiễm không khỏi căng thẳng, có lẽ đã thấy nhiều chỗ ở trên tiểu thuyết và kịch truyền hình! Phủ trạch này khiến trong tâm nàng cảm thấy cảnh giác.

Hạ Vân Nhiễm lập tức gọi Lâm thúc, “Lâm thúc, chuyện xảy ra tại nhà trọ lần trước, tuyệt đối đừng cho người khác biết, thiếu liên kia không giống người bình thường, ta không muốn gây thêm phiền phức cho Hạ phủ.”

Lâm thúc sửng sốt một chút, gật đầu nói, “Thất tiểu thư yên tâm! Việc này ta sẽ không nói cho ai biết.” Lâm thúc cũng là người thông minh, mặc dù hắn không biết công tử kia là ai, nhưng đại khái nhận ra người kia có địa vị bất phàm trong kinh thành, thân là tiểu thư phủ tể tướng, chuyện xuất đầu lộ diện như vậy nên kiêng kỵ.

Lâm thúc dừng xe ngựa bên cạnh cửa hậu viện, xe ngựa rốt cục dừng lại.

Trước cửa hậu viện, một người quét rác nhìn thấy, lập tức để chổi xuống thật nhanh chạy đi thông báo.

Chỉ chốc lát sau một nữ tử trung niên dẫn mấy nha hoàn bước nhanh lại đây, có nha hoàn đặt ghế nhỏ bên cạnh xe, Tiểu Thất giẫm lên ghế xuống trước tiên, sát theo đó là Hạ Vân Nhiễm bước xuống

Nàng vừa xuống xe, chỉ thấy nha hoàn phía sau nữ tử trung niên lập tức che miệng, phát ra tiếng cười trầm thấp, tiếng cười kia, không phải là nghênh đón Hạ Vân Nhiễm, mà là tiếng cười nhạo.

Hóa ra cái người được gọi là Thất tiểu thư, là nha đầu một thân vải bố thô ráp, nhìn da thịt nàng đen sì, tóc khô như cỏ dại, thân thể gầy yếu, tùy tiện kéo một nha hoàn bên trong phủ tể tướng so sánh với nàng chắc chắn sẽ trắng nõn hơn mấy phần.

“Ừm hừ!” Nữ nhân kia nghiêm túc thấp giọng một tiếng, “Còn không mau hành lễ Thất tiểu thư?”

Mấy nha hoàn lập tức thu liễm cười nín thở, cùng nhau khom gối hành lễ trước mặt Hạ Vân Nhiễm, “Gặp Thất tiểu thư.”

Hạ Vân Nhiễm híp con mắt, nàng đương nhiên biết mình bị mấy nha hoàn này xem thường, chỉ là, nàng không để ý, nàng nhàn nhạt gật đầu nói, “Đứng dậy đi!”

“Thất tiểu thư, phu nhân ở tây sương phòng đang chờ ngài! Mời đi đến cùng nô tỳ.” Nữ tử váy gấm khí độ trầm ổn, dung mạo xinh đẹp, đại khái là quản sự trong phủ, nàng nhìn Hạ Vân Nhiễm, hiện ra vẻ cung kính.

Hạ Vân Nhiễm gật đầu, trực tiếp đi theo nàng, lúc này mới vừa bước vào trong sân, chỉ nghe thấy bên người truyền đến giọng nói bàn tán, theo cơn gió bay vào trong tai Hạ Vân Nhiễm.

“Thấy không, kia chính là Thất tiểu thư.”

“A! Làm sao lại đen như vậy? Như một nha đầu thôn dã?”

“Không phải sao? Nghe nói bảy tuổi đã bị đưa đến vùng quê dưỡng bệnh, đến bây giờ mới trở về, hơn nữa khí hậu nông thôn sẽ ảnh hưởng tới khí chất, rõ ràng là tiểu thư, nhưng lại không có chút dáng vẻ tiểu thư.”

“Đúng vậy, Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư, Lục tiểu thư, đều là mỹ nhân! Làm sao đến Thất tiểu thư, liền biến thành dáng vẻ nha hoàn?”

Tiểu Thất nghe mấy tiếng đùa cợt này, thay Hạ Vân Nhiễm cảm thấy không phục, nhưng nàng chỉ là một tiểu tử nha đầu có thể làm gì? Chỉ có thể cúi đầu, trừng mấy nha hoàn lắm mồm kia vài lần, lần này, đến Tiểu Thất cũng bị cười nhạo.

“Người kia chính là thiếp thân nha đầu của Thất tiểu thư sao? Làm sao gầy như vậy?”

“Lẽ nào ở nông thôn không cho nàng cơm ăn sao?”

Hạ Vân Nhiễm ngoảnh mặt làm ngơ, có tai như điếc đi về phía trước, bộ dáng này của nàng hồi phủ, bị cười nhạo là tất nhiên, nàng cũng không để ý tới.

Giờ nàng chỉ muốn biết, tại sao đột ngột gọi nàng trở về, lẽ nào phụ thân tể tướng đột nhiên nhớ tới nàng sao?

Một đường đi tới tây sương viện, nha hoàn đã sớm đứng chờ ở cửa chính, thấy các nàng đến gần, vẻ mặt tươi cười hô một tiếng, “Thất tiểu thư.”

Có lẽ là nha hoàn bên người Đại phu nhân, quy củ giáo dục đều nghiêm khắc, Hạ Vân Nhiễm không nhìn thấy các nàng cười nhạo, nàng cười gật đầu, tiến vào bên trong phòng.

Chỉ thấy trên mặt đất lát gạch ngọc bóng loáng như gương, trên trần nhà treo đèn lồng tinh sảo, bình phong gỗ tử đàn chế tác tinh mỹ, cực kỳ xa hoa,

chạm trổ phức tạp, làm người ta nhìn mà than thở.

Tiểu Thất không khỏi kinh ngạc nín thở, gian phòng thật là đẹp!

Hạ Vân Nhiễm vốn nên giống như nàng kinh ngạc cắn lưỡi, dù sao sau khi bảy tuổi, nàng đã bị đưa đến nông thôn dưỡng bệnh, đối mặt với phú quý như vậy, nàng chẳng lẽ không nên kinh ngạc sao?

Thế nhưng, Hạ Vân Nhiễm không phải là nha đầu không có kiến thức, kiến thức của nàng là tinh hoa văn hóa phát triển năm ngàn năm, đối mặt cảnh tượng này, cũng không quá kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bị Người Cười Nhạo

Nàng nhìn thấy trong phòng có một vị phu nhân ngồi, chắc hẳn chính là đại phu nhân không thể nghi ngờ.

"Vân Nhiễm gặp qua đại phu nhân." Hạ Vân Nhiễm mặc dù ghét những lễ tiết này, nhưng đang ở cổ đại, nàng cũng chỉ có thể đi theo thời đại thôi.

Nữ tử ngồi trên đại khái chừng ba mươi tuổi, người mặc gấm lụa bó sát, trên vải người dệt hoa văn nổi hình nguyệt, một đầu mái tóc dài đen nhánh, búi tóc kiểu lưu vân, trâm phượng bát bảo cài vào tóc mây, hai trâm vàng phượng hoàng, mi tâm điểm chấm, nhìn đoan trang thục nhã, cao quý phi phàm, nàng chính là đại phu nhân Hạ phủ, chánh thê Trình thị của tể tướng Hạ Huyền .

Đôi mắt nhỏ dài của nàng quan sát Hạ Vân Nhiễm bên dưới, đang cầm ly uống một ngụm trà, thiếu chút nữa thì nhả ra, nàng có chút không dám tin trợn lớn mắt hỏi, "Ngươi là Vân Nhiễm? Ngẩng đầu lên cho ta xem."

Hạ Vân Nhiễm khẽ ngẩng đầu lên, khuôn mặt đen kịt nhỏ nhắn rất gây chú ý, Trình thị cố gắng khắc chế tâm tình của chính mình, nhưng cũng bị khuôn mặt nhỏ nhắn này chọc không nhịn được, nàng xì một tiếng cười rộ lên, "Vân Nhiễm a! Những năm này, ngươi ở bên ngoài chịu khổ, không có việc gì chứ?"

"Nhờ phúc của phu nhân, ta không có việc gì." Hạ Vân Nhiễm lại cúi thấp đầu xuống, đang cười nàng sao? Được, trước hết cứ để cho các ngươi cười đi! Không thành vấn đề, chỉ cần cho nàng thời gian, nàng sẽ tỏa sáng chói mắt hơn các ngươi.

"Đi, đi gặp lão thái thái đi, nàng cũng nhớ ngươi rồi." Trình thị nói xong, lại nhìn đánh giá một chút vóc người của nàng, "Y phục này có thể không nhận ra người, phải thay đổi, Tiểu Hồng, đến phòng Lục tiểu thư lấy một bộ quần áo tới đây, nên chọn bộ hợp với tư thái Thất tiểu thư."

Nha đầu Tiểu Hồng lập tức liền chạy ra khỏi cửa, chỉ chốc lát sau, thấy trong tay nàng đang cầm một bộ y phục màu sắc đỏ chót tới đây, Hạ Vân Nhiễm vừa nhìn thấy y phục, khóe miệng giật giật, đây là có lòng, hay là vô tình?

Nàng vốn đã đen, còn nhất định phải phối hợp với màu đỏ chót, không phải càng tăng thêm màu da đen của nàng sao?

Đại phu nhân nhìn y phục này, khóe miệng cũng có chút giận trách, chỉ là, nàng cũng không có nói thêm cái gì, nhìn Hạ Vân Nhiễm nói: "Vân nhiễm! Đi thay bộ y phục này đi! Ngươi bây giờ là Thất tiểu thư của Tướng phủ, về sau phải mặc có chút thể diện mới được."

"Cám ơn đại phu nhân." Hạ Vân Nhiễm cúi đầu cảm tạ một tiếng, đi vào phòng trong cùng nha hoàn.

Vóc người mười ba tuổi, Hạ Vân Nhiễm được coi là hơi gầy, chỉ là, y phục này mặc lên người vừa vặn, nha hoàn lại chải cho nàng một kiểu tóc, hai sợi tóc thả trước ngực, trên đầu cài trâm tinh sảo, trên chân chính là giày hoa hồ điệp, tất cả đều ăn mặc theo thân phận tiểu thư.

Hạ Vân Nhiễm nghĩ thầm, đại phu này cho mình mặc như vậy, cũng chỉ là tự dát vàng trên mặt nàng, cho nàng mặt mũi, làm cho người ta thấy nàng khoan hậu nhân ái, không cay nghiệt thứ nữ mà thôi.

Nhưng là, Hạ Vân Nhuộm có khuyết điểm chính là đen, coi như cài trâm bạc hàng đống trên người nàng, cũng chỉ làm lộ thêm việc nàng đen thôi.

Đại phu nhân nhìn thấy Hạ Vân Nhiễm đi ra, không khỏi quay mặt đi, dùng ống tay áo chặn lại khóe miệng đang cười nhạo, sau đó, ngay ngắn nói: "Đi thôi! Tất cả mọi người đang chờ gặp ngươi!"Hạ Vân Nhiễm gật đầu một cái, đi theo đại phu nhân ra cửa, dọc theo đường đi nàng lại trở thành đối tượng cho bọn nha hoàn chỉ chỏ nghị luận, chỉ ngắn ngủn một lát, nàng đã nổi tiếng trong phủ rồi.

Đến Nam sương phòng của lão phu nhân, chỉ thấy một đường trang trí tuyệt đẹp, đình đài lầu các san sát, cầu nhỏ nước chảy, núi giả nhiều hình thù, kỳ trân dị thảo, tranh vẽ cây cỏ đan xen khiến người ta thấy thích thú.

Một đường đi tới cửa Nam sương, Hạ Vân Nhiễm còn chưa kịp đến cửa, đã nghe thấy bên trong có tiếng cười nói không ngừng, đại khái trong phủ này nữ nhân có địa vị đều đi đến! Quả nhiên, vừa vào cửa, chỉ thấy trâm quý phái lay động, tóc mai ngát hương, ai cũng ăn mặc sắc màu rực rỡ, dáng vẻ cao

quý, hoàn toàn lộ ra khí thế đại gia khuê tú.

Khi Hạ Vân Nhiễm xuất hiện sau lưng đại phu nhân thì nhất thời trong đại sảnh họp thành một khúc vang, tất cả mọi người cười ồ lên, người cười đầu tiên không ai biết, các phu nhân, các tiểu thư, bọn nha hoàn đi theo đều cười, ánh mắt quan sát Hạ Vân Nhiễm, giống như nhìn thấy cái gì mới mẻ thú vị.

Hạ Vân Nhiễm nháy đôi mắt to đen, mím môi hết sức bình tĩnh thừa nhận phần cười nhạo này, còn lão phu nhân ho một tiếng, uy nghiêm nói, "Tốt lắm, đây là Thất muội Vân Nhiễm của các ngươi, là tỷ muội của các ngươi, cười cái gì? Có gì đáng cười?"

Trong đại sảnh nhất thời lại lắng xuống, bóng dáng của lão phu nhân uy nghi, không ai dám cười lần nữa.

"Thất muội, ngươi trở lại." Một giọng nói thanh lệ, bóng dáng xinh đẹp đứng trước người Hạ Vân Nhuộm, Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu, trong mắt nhất thời lóe lên một cái.

Thật đúng là nữ tử xinh đẹp, chỉ thấy eo nàng nhỏ nhắn, khuôn mặt trái xoan, người mặc một bộ lụa hoa vàng, quần lụa mỏng uốn lượn có hoa văn hạc tiên, người khoác gấm sa lăng màu vàng nhạt đáy in hoa hồ điệp. Châm ngọc cài tóc mây khẽ đung đưa, trên eo treo một túi thơm, trên chân chính là giầy thêu hoa ngọc lan, cả người hồng hào tươi đẹp, da trắng nõn nà, rất có tư thế phi yến lâm phong.

"Vị này là đại tỷ." Giọng nói lão thái thái nhàn nhạt vang lên.

Hạ Vân Nhiễm lập tức khẽ nhún người, hô một tiếng, "Đại tỷ."

"Đừng khách khí, chúng ta là tỷ muội cùng cha khác mẹ nha!" Hạ Nguyệt Nhu mím môi cười một tiếng, đưa tay dắt Hạ Vân Nhiễm đến trước mặt tổ mẫu nói: "Lão phu nhân, cho Thất muội muội ngồi chung cùng ta đi!"

Trên mặt Lão phu nhân lộ ra nụ cười nhàn nhạt "Tốt."

Hạ Vân Nhiễm liền bị Hạ Nguyệt Nhu kéo đến chỗ ghế lớn ngồi xuống, lúc này, bên cạnh một tiếng hừ nhẹ vang lên, Hạ Vân Nhiễm ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ mặt như trái đào lộ vẻ khinh thường, cằm nhọn khẽ nhếch, trên người nàng mặc y phục tím nhạt in hoa cẩm tú, cũng khá đẹp, chỉ là thái độ trên người nàng không mềm mại đáng yêu, nhiều thêm hơi thở lành lạnh.

"Đây là Nhị tỷ ngươi." Hạ Nguyệt Nhu nhướng mày cười một tiếng, lần lượt giới thiệu những thiếu nữ bên cạnh: "Đây là Tam tỷ ngươi, Tứ tỷ, Lục tỷ."

Hạ Vân Nhiễm cảm thấy buồn cười, sao phủ Tể tướng này chỉ có tiểu thư? Gien người phụ thân này thật là tốt? Có được rất nhiều nữ nhi? Chỉ là, không thể không nói, tiểu thư trong tướng phủ này đều xinh đẹp, nếu có một cuộc so tài, thì mình bị cười nhạo đó là chuyện tất nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Đại Tiểu Thư Giả Nhân Giả Nghĩa

Hạ Vân Nhiễm từ chỗ lão phu nhân trở về, đại phu nhân an bài cho nàng một cái sân, đó là một viện cực nhỏ, bên trong có một sương phòng, nhìn rất khó coi, Hạ Vân Nhiễm không thèm để ý.

Mới vừa nàng cẩn thận lưu ý, nữ nhân trong phủ này ngoài mặt hòa khí, kì thực bên trong là sóng ngầm mãnh liệt, chuyện nhiều nữ nhân tranh thủ tình cảm của một người đàn ông, không thiếu những tiết mục lừa gạt?

Hạ Vân Nhiễm không muốn khuấy nhiễu gì cả, nàng chỉ muốn biết rõ ràng nguyên nhân kêu nàng trở về, sau đó, đối sử với nàng tốt, nàng có thể sẽ tiếp nhận, đối sử với nàng không tốt, thì nàng sẽ phản kháng.

Trên một con đường đá xanh yên tĩnh, hai bên hoa sơn trà nở rộ, một thiếu nữ xinh đẹp kéo một người phu nhân trung niên, thoải mái tản bộ.

Phu nhân này rõ ràng là Trình thị, nàng nhíu mày, chuyện nữ nhi đối sử cực kỳ thân thiết với Hạ Vân Nhiễm có chút không hiểu, "Nguyệt Nhu! Lúc nãy ở trước mặt lão phu nhân, tại sao ngươi thay Hạ Vân Nhiễm nói tốt? Người này đến lão phu nhân đều nhìn chướng mắt, sao ngươi lại ra mặt, đó không phải hành động thông minh."

"Nương, ngươi không hiểu rồi, ngài quên vì sao Hạ Vân Nhiễm có thể trở lại trong phủ? Nàng may mắn được Thái hậu nói tới, đây là ân sủng không gì bằng, nếu nàng ta được ân sủng như vậy, thì khi ở trong cung, chúng ta có thể nói đến người này trước mặt Thái hậu, không phải sẽ được hưởng lây ân sủng sao? "Khóe môi Hạ Nguyệt Nhu nhếch lên nụ cười tính toán.

Trình thị không khỏi khen ngợi gật đầu một cái nói, "Không tệ, chúng ta không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội thân cận hoàng thất nào, ngươi a! Từ nhỏ đã kín đáo, Hạ Vân Nhiễm vẫn còn có chút tác dụng ."

"Nàng có thể được Thái hậu nhớ thương, xem ra không phải người ít phúc."

“Mặc kệ nàng là người nào, ngươi nhớ, trừ nha đầu Nguyệt Băng kia, những thứ khác ở tương lai đều là ngươi lót con cờ làm đường, nếu Hạ Vân Nhiễm hiểu quy củ, cần phải làm việc cho ta, phải biết, ngươi là hi vọng của Hạ gia chúng ta, tương lai bay lên cành làm phượng hoàng.” Trình thị nói như vậy, giống như đó là chuyện đương nhiên.

Hạ Nguyệt Nhu lấy khăn tay lặng lẽ che miệng, nở nụ cười, “Biết, nương.”

Rất nhanh, đại phu nhân thay Hạ Vân Nhiễm chọn một nha hoàn, bao gồm nha hoàn hầu cận của nàng Tiểu Thất, bên người nàng có hai vị nha hoàn hầu hạ, nhưng so với sáu nha hoàn của Đại tiểu thư, thì nha hoàn của nàng cũng là cấp bậc kém nhất.

Hạ Vân Nhiễm không thèm khát những thứ này, nàng tới nơi này không phải là vì tranh thủ tình cảm tranh địa vị, nàng chỉ muốn yên lặng sống cuộc sống của nàng, sau đó tìm ra một con đường sống, ở phủ Tể tướng này, sớm muộn cũng có một ngày, nàng cũng bị người ta biến thành con cờ, nàng còn lâu mới cho phép!

Hạ Vân Nhiễm thật sự tầm thường, những tỷ muội kia không tới thăm nàng, đại khái, cảm thấy đến gần nàng, là loại hạ thấp thân phận!

Chỉ có Đại tiểu thư kia thỉnh thoảng sẽ sai nha hoàn đưa tới đây một chút điểm tâm ngon, Hạ Vân Nhiễm nhận ân tình, cũng nhớ kỹ Hạ Nguyệt Nhu có chỗ tốt, chỉ là, nàng không hiểu Hạ Nguyệt Nhu là nữ nhi lớn lên bên cạnh đại phu nhân, không thể nào là người đơn thuần thiện lương, như vậy, nàng đối sử với mình như thế, chắc chắn phải có toan tính đi!

Hạ Vân Nhiễm chỉ nhớ kỹ một câu danh ngôn, sẽ không ai vô cớ đối sử tốt với mình như thế được, nhất định có một mục đích, chỉ là, sớm muộn nàng sẽ biết rõ, cái mục đích này thiện hay ác .

Bọn nha hoàn cũng thường xuyên mang đến một chút tin tức trong phủ, chỉ là, đều là tin tức bình thường, nói thí dụ như Tam tiểu thư Tứ tiểu thư cãi nhau, trong phòng bếp làm ra bánh ngọt mới gì, chuyện tình trong nhà thật đúng là không ít, nhưng ở chỗ này cũng có cái vui của cổ đại, những chuyện này, bọn nha hoàn đã nghị luận rối rít rồi. Hạ Vân Nhiễm yên lặng ngây người nửa tháng, rốt cuộc có một ngày, có một nha hoàn vội vàng đi vào, nhìn nàng nói: “Thất tiểu thư, nhanh lên chuẩn bị một chút, lão gia muốn gặp ngài.”

“Chuẩn bị cái gì?” Hạ Vân Nhiễm ngẩn ra.“Ngài phải thay trang phục! Mặc y phục mới chứ.”

“Không cần, trên người ta đều là xiêm áo mới làm, đi thôi! Dẫn ta đi gặp ta phụ thân.” Hạ Vân Nhiễm lười phải chú trọng những thứ đồ này, có lúc, bị người ghét bỏ cũng là một loại vui vẻ, ít nhất so với chuyện bị người chú ý tốt hơn.

Bọn nha hoàn hết cách với nàng, mấy ngày nay chung đụng, bọn họ thường thấy Hạ Vân Nhuộm tùy ý, quả nhiên là không có bộ dáng một tiểu thư khuê tú, hoạt giống nha đầu nông thôn, những nha hoàn này không biết đã bẩm báo bao nhiêu lần, đại phu nhân cũng không quản, liền thuận theo nàng.

Hạ Vân Nhiễm dưới sự hướng dẫn của nha hoàn, đi tới phòng khách Tướng phủ, đó là chỗ nghị sự của Hạ Huyền, hắn mới vừa từ nam Sử Giang trở về, đã nghỉ ngơi hai ngày rồi, là buổi sáng đại phu nhân ở trước mặt hắn nói ra Hạ Vân Nhiễm, hắn mới dành chút thời gian, muốn gặp thất nữ này một lần.

Mặc dù trong phủ sớm có nghị luận đức tính phẩm hạnh Thất nữ nhi này, Hạ Huyền nhìn thấy Hạ Vân Nhiễm thì chân mày nhăn lại vô cùng chặt, đây thật sự là nữ nhi của Hạ Huyền hắn? Sao lại xấu như vậy? Nha hoàn trong phủ còn thanh tú sạch sẽ hơn nàng.

“Nữ nhi Vân Nhiễm gặp qua phụ thân.” Hạ Vân Nhiễm hành lễ trước phụ thân Tể Tướng.

Hạ Huyền có chút chán ghét nhíu mày nói: “Được rồi được rồi, ngươi trở lại trong phủ, thì phải ngoan ngoãn nghe lời đại phu nhân, học chút lễ nghi khuê các, chánh cho ngươi tính tình lỗ mãng.”

Nội tâm Hạ Vân Nhuộm khẽ động, thầm mắng một tiếng, thật là vô lương tâm! Hắn sinh ra Hạ Vân Nhiễm, không nuôi dạy, tùy tiện ném đi coi như xong, bây giờ, nàng lặn lội trở lại, không an ủi một câu, lại còn bộ dáng ghét bỏ? Còn mắng nàng lỗ mãng?

Đây thực sự là cha ruột? Hạ Vân Nhiễm đáp một tiếng thật thấp, “Vâng”

Hạ Huyền nhìn nữ nhi này, cảm thấy nhức đầu, muốn đuổi đi, Hạ Huyền hắn lại có một nữ nhi nhi vậy sao, thật đúng là rước lấy chuyện cười, hơn nữa, nàng 13 đi! Không tới mấy năm nữa thì phải lập gia đình, thay tướng mạo nàng chọn rể, cũng sẽ trở thành chuyện khiến hắn đau đầu.

Hắn nhớ mẫu thân của nàng lúc trước mỹ mạo vô song, thế nhưng sinh hạ nữ nhi có khuôn mặt như vậy, chẳng lẽ đây không phải là nữ nhi ruột thịt của hắn? Hạ Huyền nghĩ tới đây, càng có chút không kiên nhẫn, hắn khoát khoát tay lạnh nhạt nói: “Được rồi, đi xuống đi!”

Hạ Vân Nhiễm khẽ nhún người, liền lui ra, vừa ra tới đã nhìn thấy trong vườn hoa có mấy nữ tử tranh đoạt đồ, “Ai, cho ta nhìn khăn tay của ngươi một chút, là uyên ương, ta là mẫu đơn, đây thật là khăn tay thượng đẳng Giang Nam đấy!”

“Phụ thân ban thưởng không chỉ những thứ này! Nghe nói hắn mang quà về để chỗ đại phu nhân, lập tức sẽ phân phát cho chúng ta.”

“Vậy thì tốt quá, không biết phụ thân mang đến cho ta quà gì.”

“Đồ tốt nhất sẽ là của đại tỷ nhị tỷ rồi, của chúng ta cũng sẽ không kém .”

Đây là một con đường phải đi qua mới về đến chỗ mình, Hạ Vân Nhiễm bất đắc dĩ phải đi qua các nàng, các thiếu nữ đang cười hì hì không khỏi im lặng

như tờ, quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt rất xem thường.

“Ai yêu, đây không phải là Thất muội sao? Ngươi mới từ chỗ phụ thân ra ngoài sao? Phụ thân cho ngươi quà gì?” Tứ tỷ hoạt bát nói nhiều, tiến lên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nguyên Nhân Nàng Trở Về Phủ

Một bên Tam tỷ, Lục tỷ đều rối rít ngưng mắt nhìn nàng, có chút ngạc nhiên.

Hạ Vân Nhiễm cười cười, “Phụ thân có thể bình an trở về chính là quà tặng tốt nhất cho ta.”

Sắc mặt của ba người hơi đổi, Hạ Vân Nhiễm nói lời này rõ ràng chính là ám chỉ họ không có đạo hiếu, sắc mặt Tứ tỷ hơi đổi, đang định phát tác, một đạo âm thanh dịu dàng truyền tới, “Thất muội muội nói quá đúng, phụ thân bình an là quan trọng nhất, đây cũng là điều chúng ta phải quan tâm nhất.”

Trong khi nói chuyện, chỉ ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng nhàn nhạt, Hạ Nguyệt Nhu mang theo hai nha hoàn từ bên cạnh đi ra, ánh mặt trời chiếu vào trên người của nàng, áo tơ trắng tuyết, uyển chuyển thướt tha, khi giơ tay nhấc chân tản ra hơi thở mềm mại đáng yêu, bước đi nhẹ nhàng liên tục, sự xuất hiện của nàng, lập tức khiến các vị tiểu thư ảm đạm không có ánh sáng.

Hạ Nguyệt Nhu nổi danh là đại tiểu thư mỹ lệ trong tướng phủ, thời điểm nàng mười tuổi đã nổi danh truyền khắp đất nước, nghe nói, nàng đã từng đi tham gia một yến hội thơ ca, sau khi trở về, mọi người ta kính nể, Thánh thượng cũng khen ngợi nàng một phen, nàng giống như được trong hoàng thất nuôi dưỡng ở bên ngoài cung tương lai làm hoàng hậu.

Cộng thêm phẩm tính nghi đức nàng đều rất tốt, nghe nói dự định ứng cử thái tử phi có thể là nàng.

“Đại tỷ.” Tam tiểu thư Hạ Vân Tuệ, Tứ tiểu thư Hạ Vân Tích, Lục tiểu thư Hạ Vân Lệ coi nàng làm gương, rất tôn kính nàng.

Hạ Vân Nhiễm cũng hô theo một tiếng, trong nháy mắt, cảm giác mùi thơm bay tới, thì ra là Hạ Nguyệt Nhu đến gần trước mắt, đôi mắt nàng nhẹ nhàng nhìn nàng một cái, đưa tay liền lấy khăn lụa trong ngực đặt vào trong tay của nàng, “Thất muội, đừng trách phụ thân, có lẽ thời điểm hắn đang Giang Nam, vẫn chưa nghe nói ngươi phải trở lại, cho nên không mang theo nhiều quà, ngươi yên tâm, ta sẽ để mẫu thân chọn lựa mấy thứ ngươi thích, đưa cho ngươi.”

Hạ Vân Nhiễm ngạc nhiên, một bên các vị tiểu thư cũng ngạc nhiên, đại tỷ lại đưa khăn tay tốt nhất cho người Thất muội tầm thường này?

“Đại tỷ chính là người có tâm địa tốt, bình thường chuyện gì đều chiếu cố đến bọn muội.” Một bên Tam tỷ có nhãn lực lập tức ca ngợi.

“Đúng vậy! Bình thường Đại tỷ đều nhường thứ mình thích cho chúng ta, Thất muội, ngươi còn không mau cảm ơn đại tỷ?” Tứ tỷ hừ một tiếng, thật sự không phục.

“Cảm ơn đại tỷ.” Hạ Vân Nhiễm cảm tạ một tiếng thật thấp.

“Đừng khách khí, chúng ta là tỷ muội, tỷ muội tất nhiên phải yêu thương nhau.”

Hạ Vân Nhiễm mỉm cười một cái, cũng vô cùng thân thiết nhìn lại nàng, nàng mở lớn hai mắt, trực tiếp hỏi, “Đại tỷ, ta có chuyện muốn hỏi ngươi?”

“Ngươi hỏi đi!”

“Bệnh của ta còn chưa có tốt! Tại sao đại phu nhân muốn ta trở về?” Hạ Vân Nhiễm đợi nửa tháng, cũng không thấy người tới đây nói cho nàng biết, nàng thấy Hạ Nguyệt Nhu đối đãi nàng như vậy, nàng nghĩ có thể hỏi nàng.

Hạ Nguyệt Nhu hơi lấy làm kinh hãi, “Thất muội chẳng lẽ không biết sao?”

“Ta. . . . . Ta không biết!” Hạ Vân Nhiễm cố làm ngu ngốc.

Một bên mấy vị tỷ muội đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm nàng, Lục tỷ khẽ hừ một tiếng, “Không phải là lấy được lòng thái hậu nương nương sao! Nếu không, ngươi bị bệnh còn phải nuôi thêm mấy năm nữa.”

“Thái hậu nương nương?” Hạ Vân Nhiễm lập tức trợn to mắt, có vẻ rất kinh ngạc, thật ra thì nội tâm của nàng cũng không có khoa trương như trên nét mặt.Nàng và thái hậu nương nương có quan hệ gì? Vậy thì nguyên nhân thật sự đây sao!

Hạ Nguyệt Nhu nắm tay của nàng nói: “Chúng ta đi ra đình ngồi xuống đi! Tới đó ta nói cho ngươi biết.”

Hạ Vân Nhiễm đi theo nàng, một bên mấy vị tỷ muội cũng tham gia náo nhiệt đi theo.

Ngồi xuống, Hạ Nguyệt Nhu liền nắm tay của nàng, an ủi, "Đừng lo lắng, là chuyện tốt, thái hậu nương nương nhớ tới lòng tốt của ngươi ! Mới có thể nhắc tới ngươi."

"Ta tốt? Lúc ta còn nhỏ gặp qua thái hậu nương nương sao?"

"Ngươi không nhớ sao? Thời điểm ngươi hai tuổi gặp qua thái hậu nương nương."

"Hai tuổi? Ký ức trước lúc ta bảy tuổi không tốt, đại tỷ, ngươi tốt bụng nói cho ta biết đi!" Hạ Vân Nhiễm lập tức lôi kéo nàng, rối rít nói.

Hạ Nguyệt Nhu cười gật đầu nói, "Được rồi! Ta nói cho ngươi biết."

Một hồi nghe, Hạ Vân Nhiễm quả thực muốn cười, thì ra nguyên nhân nàng có thể trở lại tướng phủ sinh hoạt, hẳn là Thái hậu vô ý nói ra tên của nàng? Mà nguyên nhân có thể để cho Thái hậu nhớ, là khi còn bé nàng trộm lên xe ngựa đi tham gia bữa tiệc hoàng thất? Vốn là một tai họa, nhưng mà, Hạ Vân Nhiễm vì họa được phúc, nói chuyện với Thái hậu một cuộc, chọc vui Thái hậu, do đó nàng bình an trở lại trong phủ, tiếp tục làm Thất tiểu thư.

Dĩ nhiên, nói vấn đề gì cũng chỉ có Thái hậu biết, Hạ Vân Nhiễm hoàn toàn không biết, tóm lại, đại khái chính là một tiểu nãi oa chọc vui Thái hậu, khi còn bé, Hạ Vân Nhiễm nhất định thật đáng yêu đi! Nếu không, làm sao được Thái hậu nhớ?

Hạ Vân Nhiễm đương nhiên không biết, cũng bởi vì chuyện lần này, mẹ đẻ nàng sau một tháng, đột nhiên bị bệnh qua đời, ngay sau đó, mới hơn hai tuổi Hạ Vân Nhiễm bị đại phu nhân đưa đến bên cạnh nuôi nấng, thời điểm năm tuổi, mắc phải bệnh phổi, vẫn không thấy khá, mãi cho đến thời điểm lúc bảy tuổi, gái tiểu oa mập mạp dần dần gầy gò thấy xương, đại phu nhân liền lấy cớ đưa ra ngoài dưỡng bệnh, đưa Hạ Vân Nhiễm đến biên cảnh trong trấn nhỏ, lệnh cho một đôi vợ chồng người làm nuôi dưỡng ở bên cạnh.

Vừa mới bắt đầu một năm thì cho một trăm lượng bạc, sau đó lại không thấy đưa tiền nữa, vợ chồng người hầu kia liền nuôi dưỡng Hạ Vân Nhiễm như nữ nhi, một lần nuôi chính là bảy năm, bọn họ cho là người Tướng phủ sẽ không đón nàng về, nào biết, Hạ Vân Nhiễm còn có phúc khí trở lại Tướng phủ.

Những thứ này, đều là Hạ Vân Nhiễm ở phía sau tìm hiểu.

Nghe những lời này, trong ánh mắt mấy vị tỷ muội đều có đố ky, không ngờ cái người Thất muội tầm thường này lại có phúc khí như vậy, nếu như đưa phúc khí này cho các nàng, sau này họ không chỉ có một hôn sự hoàng thất, mà còn làm rạng rỡ tổ tông.

Hạ Nguyệt Nhu cười nói, "Cho nên, mẫu thân liền phái người đi đón ngươi trở lại, mặc dù bệnh này không dưỡng tốt cũng không sao, trở về phủ cũng có thể nuôi."

Nói xong, Hạ Nguyệt Nhu lập tức cầm tay của nàng lên nói: "Thất muội, ta thấy trên đầu ngươi không có thứ tốt, ta đi chọn mấy thứ đẹp mắt cho ngươi!"

Nếu như là Hạ Vân Nhiễm lúc trước, nhất định sẽ bị sự sủng ái của Hạ Nguyệt Nhu làm cho mừng rỡ không thôi, nhưng mà giờ phút này nội tâm Hạ Vân Nhiễm lại biết, Hạ Nguyệt Nhu cũng chỉ là muốn cho nàng dời đi lực chú ý, không nên đi vướng mắc chuyện tại sao đại phu nhân mấy năm này không tới nhận nàng, mà nhất định phải vào lúc này là tiếp nhận nàng.

Điều này rõ ràng là hướng về một câu kia của Thái hậu sao? Căn bản không có ý tốt đối đãi nàng, Hạ Vân Nhiễm không thể không khen Đại tiểu thư này thật thông minh, dùng một chút tiểu ân tiểu huệ liền cho rằng có thể dụ dỗ nàng vui vẻ, quên thời gian bảy năm bị bỏ.

Chỉ là, Hạ Vân Nhiễm không phải là người đần như vậy, nhưng nàng sẽ không phơi bày, ngược lại, vẻ mặt một bộ mừng rỡ tung tăng, "Cảm ơn đại tỷ."

Ý cười trên khóe môi Hạ Nguyệt Nhu càng đẹp hơn, nàng biết mình có thể dễ như trở bàn tay thu mua tâm tiểu nha đầu nông thôn, để cho ngày sau nàng có nhiều hơn một trợ thủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bị Hãm Hại

Kỳ thật tất cả mọi người đều cho rằng Hạ Nguyệt Nhu là người ôn nhu, thiện lương , có đồ ăn ngon đều đem cho bọn muội muội, có đồ chơi đẹp mắt cũng là hào phóng nhường lại, nhưng thật ra mọi người đều bị nàng che mắt, mẫu thân của nàng là chủ mẫu đương gia, quản lí toàn bộ việc trong phủ, có đồ gì đẹp đều lưu lại cho nàng một phần tốt nhất, trong phòng nàng cũng không biết có bao nhiêu thứ tốt đây!

Dù cho nàng chỉ mặc y phục bình thường, nhưng đại phu nhân cũng âm thầm đặt may cho nàng rất nhiều kiện đồ, tại nơi thích hợp, để hào quang của nàng tỏa sáng.

Hạ Vân Nhiễm mang theo Tiểu Thất cùng bốn nha hoàn trở lại tiểu viện, lần này nàng chọn vài món trang sức đeo tay đẹp mắt từ chỗ Hạ Nguyệt Nhu, vòng đeo tay, nàng chỉ nhìn qua rồi cho nha hoàn cẩn thận bỏ vào hòm, nàng không có hứng thú với mấy thứ này, lại nói, thực chất nàng không có tâm tư thích làm đẹp như mấy nữ hài bình thường kia.

Bây giờ Hạ Vân Nhiễm cũng đã hiểu rõ tình thế rồi, nếu như không phải dựa vào uy danh của thái hậu, lúc này nàng chắc vẫn còn phải sống ở nông thôn, chẳng qua là hiện tại muốn xem ân trạch của thái hậu có được lâu dài hay không, nếu quá ngắn, đại phu nhân sớm muộn gì cũng sẽ ngại nàng ăn không, muốn đưa nàng hồi hương.

Không, nàng không muốn hồi hương, nàng đã sớm nghĩ một phen, lần này phải rút núi lội nước nửa tháng tiêu sái mới đến được đây, nàng cũng không thể cứ thế mà lên đường trở về a!

Ba ngày sau, bên trong hoa viên, ba cô gái xinh đẹp đang đùa giỡn cười nói, đều chú ý đến một cây trúc hồ điệp, phía trên cây trúc đó, dùng một sợi đồng tinh tế xuyên thành hồ điệp, khẽ rung lên, hồ điệp liền giống như nhẹ nhàng giương cánh, trông rất sống động.

"Thật xinh đẹp a! Nhanh cho muội chơi một chút, Tứ tỷ, cho muội chơi một lát đi!" Lục tiểu thư thập phần thích thú, muốn chạy đến đoạt đồ chơi.

Tứ tiểu thư Hạ Vân Tích liền không cho, nàng vừa mới lấy ra từ chỗ quản gia, còn chưa chơi chán thì sao có thể nhường?

"Tứ tỷ, ngươi cho ta chơi đi!" Lục tiểu thư nói, thân thể giống như hồ điệp, đuổi theo thân ảnh của nàng trong hoa viên.

Hạ Vân Tích còn muốn trêu chọc nàng, đảo hồ điệp trước mặt nàng, Hạ Vân Lệ lập tức nhảy lên, không trông thấy chậu hoa đặt cạnh cột trụ hành lang, thời điểm nàng lui về phía sau, giày thêu đá một cái, từng tiếng vỡ loảng xoảng không ngừng vang lên.

Ba vị tiểu thư đang chơi đùa trong hoa viên đều bị dọa sợ, nhao nhao nhìn xem chậu hoa bị vỡ kia, mới nhìn tưởng không quan trọng, nhưng khi trông thấy đóa hoa liên lan tử sắc kiều diễm kia nằm trên mặt đất, ba người đều hít sâu một hơi.

Lục tiểu thư càng là sợ tới mức kinh hãi, cắn tay áo nói ra, "Tam tỷ. . . Cái kia. . . Là đóa liên lan tím mà lão phu nhân thích nhất sao?"

Hạ Vân Tuệ gật đầu, có chút phiền muộn thấp giọng mắng, "Ngươi xem, đã thấy chính mình gây ra họa lớn chưa? Cây hoa trân quý này là phủ công chúa tặng cho lão phu nhân, trong hoa viên này, lão phu nhân yêu thích nó nhất, ngươi chắc chắn sẽ phải chịu phạt."

Hạ Vân Tuệ cùng Hạ Vân Lệ đều là nữ nhi của tam di nương, là tỷ muội ruột, còn Hạ Vân Tích lại là nữ nhi của tứ di nương, bất quá, vì sợ uy nghiêm của đại phu nhân cùng đại tiểu thư, các nàng mới giống như tỷ muội ruột, bình thường cũng hay tranh giành một vài đồ đẹp, hôm nay bị vướng vào tai vạ này, Hạ Vân Tuệ cùng Hạ Vân Tích đều bối rối thay Hạ Vân Lệ.

"Ai nha đều là ta không tốt, sớm biết như vậy ta liền cho lục muội chơi." Nói xong, Hạ Vân Tích ném trúc hồ điệp xuống đất, có chút tức giận nói, "Đều do thứ này, ta cũng không chơi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Vân Lệ trắng bệch, kinh hãi không thôi, một đôi mắt ngập nước hướng phía hai vị tỷ tỷ xin giúp đỡ nói, "Tam tỷ tứ tỷ, ta nên làm cái gì bây giờ? Lão phu nhân nhất định sẽ đánh chết ta."

"Lục muội, đừng nóng vội, chúng ta cùng nghĩ biện pháp."

"Nghĩ biện pháp gì? Chút nữa Tử La tỷ tỷ sẽ tới chuyển hoa, nàng nhất định sẽ phát hiện chậu hoa này bị vỡ."

"Mỗi ngày Tử La tỷ tỷ đều chuyển hoa đến Lâm Thần Lộ, hôm nay thời tiết cũng không tệ, nói không chừng sẽ đến chuyển muộn hơn."

"Sớm muộn cũng bị phát hiện thôi! Đóa liên hoa tím này sắp chết rồi."

Hạ Vân Tích là người quỷ kế đa đoan, đừng thấy nàng bình thường sáng sủa, đầu óc xoay chuyển vô cùng nhanh nhạy, nàng bĩu một cái nói, "Lục muội, yên tâm, việc này sẽ không đổ được lên đầu ngươi đâu."

"Tứ tỷ, ngươi có biện pháp giúp ta thoát thân?"

"Thất muội không phải là đã trở về rồi sao? Nàng chỉ là một nha đầu dã tính, sống ở nông thôn từ nhỏ, gây ra một vài chuyện ở quý phủ thì có làm sao? Chút nữa liền đưa nàng tới, nói chậu hoa này là do nàng làm vỡ, chúng ta đều tới chỗ của lão phu làm chứng, nàng có miệng cũng không thể nói được gì."

Hạ Vân Tuệ cũng cảm thấy biện pháp này rất tuyệt, "Đúng vậy, thất muội thật sự rất ngu ngốc, hơn nữa lại có uy danh của thái hậu, lão phu nhân tối đa sẽ chỉ trách mắng nàng vài câu, để nàng gánh tội thay là thích hợp nhất đấy."

Trên mặt Hạ Vân Lệ lập tức lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, "Vậy bây giờ chúng ta làm sao để dẫn nàng tới đây?"

"Ta cảm thấy chúng ta phải nói chuyện này cho đại phu nhân, nhờ đại phu nhân giúp chúng ta diễn tuồng vui này, nếu không, đại phu nhân mà biết chúng ta làm bậy sau lưng nàng, nàng chắc chắn sẽ mất hứng đấy."

Hạ Vân Lệ lại càng hoảng sợ, "Thế nhưng, đại phu nhân có thể trực tiếp hỏi tội ta hay không?"

“Ngươi ngốc a! Chúng ta lớn lên bên cạnh đại phu nhân, nàng coi như nữ nhi ruột, thất nha đầu kia sao có thể coi là tiểu thư? Nàng da thô thịt tháo, ở trong phủ này, tương lai có thể giúp đỡ được gì sao? Bất quá chỉ là một nha đầu há mồm ăn cơm mà thôi.” Hạ Vân Tích ác độc nói.

Ba người thương lượng chuyện này xong, liền đi tìm đại phu nhân, đem sự tình trong hoa viên nói một lần, quả nhiên đại phu nhân rất tức giận, bất quá, nhìn Hạ Vân Lệ nước mắt ròng ròng, khóc không ra tiếng, thập phần tự trách, đáy lòng của nàng cũng đồng ý với biện pháp kia, tư sắc của mấy nha đầu này đúng là rất tốt, tương lai có thể gả vào hào phú, đến lúc cần giúp đỡ gì thì các nàng chắc chắn sẽ hết lòng trợ giúp, còn Hạ Vân Nhiễm quả thật không có giá trị lợi dụng gì rồi.

Lão phu nhân thích đóa liên lan tím kia thì ai cũng biết, nếu biết là Hạ Vân Lệ làm chết, khẳng định nàng sẽ bị trách mắng một trận, cũng có thể bị lão phu nhân phiền chán, nhưng tương lai của Hạ Vân Nhiễm lại không có kết quả gì tốt, đem tội đổ lên đầu Hạ Vân Nhiễm là hợp lý nhất, lão phu nhân cũng biết rõ uy danh của thái hậu, mà nàng lại chỉ là một nha đầu sống ở nông thôn từ nhỏ, dù cho lão phu nhân trách mắng vẫn chưa hết giận, cũng chỉ đánh thêm vài gậy mà thôi.

Đại phu nhân tính toán vô cùng tinh thông, nàng chuẩn bị hết thảy sự tình hữu ích cho nàng cùng con gái nàng, vì vậy quyết định thực hiện kế hoạch chuyện lần này, để chính nha hoàn của mình đi gọi Hạ Vân Nhiễm chờ trong hoa viên.

Lão phu nhân không quan tâm đến trưởng quản quý phủ, đại phu nhân lại nắm giữ quyền hành vài chục năm, nên đã sớm có uy nghiêm nhất định, nàng làm việc đều có chủ quyền, chỉ cần hạ lệnh, nàng cũng gần giống như hoàng đế, có thể chỉ tay thao túng vận mệnh của người trong phủ.

Chỉ là một Hạ Vân Nhiễm nhỏ nhoi, cũng khiến nàng phải phí hết một phen tâm tư rước nàng hồi phủ, lúc này, có chỗ được lợi, nàng còn có thể nương tay sao?

Hạ Vân Nhiễm nhận được thông báo của nha hoàn, hoàn toàn không biết mình sắp nhảy vào cái bẫy, nàng đi theo nha hoàn tới chỗ chậu liên lan tím vỡ, nha hoàn kia nói với nàng, “Thất tiểu thư, người liền chờ ở đây a! Đại phu nhân lập tức triệu kiến.”

“Tốt.” Hạ Vân Nhiễm gật đầu, nha hoàn vừa đi, nàng nhàm chán thưởng thức hoa cỏ bốn phía, trong lúc lơ đãng liền nhìn thấy một chậu hoa bị vỡ trong góc tường, thấy bông hoa đáng thương đang héo rũ kia, nàng thật muốn đi trồng lại.

Cổ y thế gia nàng đều thiên vị thực vật cực độ, tuy rằng cuối cùng đám hoa cỏ xinh đẹp kia cũng sẽ bị nàng nghiên thành phấn, làm thành các loại dược liệu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Định Tội

Đúng lúc này, cách đó không xa, ba thân ảnh vội vã đi tới phía nàng, Hạ Vân Nhiễm có chút kinh ngạc nhìn thân ảnh các nàng.

Nữ tử trung niên cầm đầu mặc một bộ váy màu đỏ thẫm, đại khái là cao đẳng nha hoàn trong phủ, ánh mắt của nàng dừng lại trước bông hoa sen màu tím yếu ớt nằm trên mặt đất kia, lập tức kinh hô một tiếng, “A nha.” Nói xong, liền đi hất bùn đất ra, cẩn thận nâng bông hoa dậy, quay đầu lại la lên với nha hoàn sau lưng, “Nhanh đi cầm một cái chậu hoa đến.”

Một nha hoàn lập tức chạy đi, nữ tử trung niên thập phần cẩn thận phủi bỏ bùn đất, bao bọc bông hoa lại, quay đầu liền nói với Hạ Vân Nhiễm, “Thất tiểu thư, sao ngươi có thể không cẩn thận như vậy? Đây chính là bông hoa lão phu nhân yêu thích nhất a!”

Hạ Vân Nhiễm trợn tròn mắt, đưa tay chỉ chính mình, “Tỷ tỷ, ngươi nói là ta làm chết hoa này?”

“Không phải ngươi thì chẳng lẽ ở đây còn có người khác sao?” Nữ tử trung niên không khỏi quát to, khẩu khí kia hoàn toàn không coi Hạ Vân Nhiễm như một vị tiểu thư.

Hạ Vân Nhiễm tức giận, nàng híp mắt, đột nhiên hiểu rõ lý do nàng phải chờ ở chỗ này rồi, hóa ra là do chậu hoa bị vỡ kia, để nàng gánh tội thay, chết tiệt, nàng cứ như vậy bị hãm hại sao?

“Tỷ tỷ, ta thật sự không làm hỏng.” Hạ Vân Nhiễm giải thích.

“Hừ, lời này của ngươi đi nói với lão phu nhân đi, hoa này là do phủ công chúa đưa tới, là công chúa lấy hạt giống từ Tây Vực nuôi trồng lên đấy, ở trong kinh đô này, đại khái cũng chỉ có hai mươi mấy chậu, lão phu nhân may mắn được một chậu hoa này, ngươi làm chết nó, lão phu nhân sẽ rất đau lòng có biết không?”

“Tỷ tỷ, chẳng qua hoa này mới ngã xuống, còn chưa chết.” Hạ Vân Nhiễm nhẹ giọng phản bác, nghe thấy tầm quan trọng của bông hoa, nàng nghĩ, lúc này nàng thực sự đã bị người tính kế.

Lúc này, có nha hoàn lấy chậu hoa đến, Tử La cẩn thận bỏ hoa vào, rồi vun đất lại, ôm vào trong ngực, nói với Hạ Vân Nhiễm, “Thất tiểu thư, tướng

phủ này không giống như nông thôn, những đồ vật kia đều rất đắt đỏ đấy, một thứ cũng không được hư hại, người vẫn là nên thu liễm tính tình lại a!" Nói xong, nàng liền dẫn nha hoàn rời đi.

Hạ Vân Nhiễm xanh mặt, dở khóc dở cười, bọn họ thật sự coi nàng là dã nha đầu sao? Nàng hơi cắn môi, hừ lạnh, nàng cũng muốn điều tra xem, là ai dám hãm hại nàng như vậy.

Hạ Vân Nhiễm lập tức bị gọi đến trước mặt lão phu nhân, quả nhiên sắc mặt lão phu nhân vô cùng khó coi, nhìn chằm chằm vào nàng, thanh âm nghiêm nghị nói, "Vân Nhiễm, sao ngươi vừa mới hồi phủ mà đã gây chuyện? Làm hỏng một chậu hoa đẹp của ta?"

"Lão phu nhân, kỳ thật không phải ta…" Hạ Vân Nhiễm nhỏ giọng nghĩ cách rửa sạch tội danh.

"Không phải ngươi? Vậy là ai? Tử La tận mắt nhìn thấy ngươi đứng ở cạnh chậu hoa, ngươi còn oan uổng sao?"

Ánh mắt Hạ Vân Nhiễm hơi hơi nâng lên, nhìn Tử La, chỉ thấy ánh mắt của nàng có chút lập loè, rõ ràng là được chỗ tốt gì đó, nên mới hãm hại nàng.

Hạ Vân Nhiễm vẫn lắc đầu không chịu thừa nhận, "Lão phu nhân, thực sự không phải ta, ta bị nha hoàn của đại phu nhân gọi tới đó, Tử La tỷ tỷ cũng vừa lúc chạy đến."

"Không phải biện bác, tuổi còn nhỏ mà đã nói dối như vậy, không dạy ngươi quy củ, về sau còn như thế nào nữa đây? Cấm túc ba ngày trong phòng cho ta, suy nghĩ lỗi lầm." Lão phu nhân giận dữ, trực tiếp phạt cấm túc.

Hạ Vân Nhiễm thấy lão phu nhân đã hoàn toàn nghĩ nàng có tội, dù nàng có phản bác thế nào thì cũng vô dụng, lão phu nhân căn bản chỉ muốn tìm một người để trút giận, dù cho nàng không làm gì cả.

Hạ Vân Nhiễm rời khỏi phòng của lão phu nhân, liền gặp Hạ Nguyệt Nhu, chỉ thấy một đôi mắt đẫm lệ của nàng hiện ra quan tâm cùng lo lắng, "Thất muội, lão phu nhân nói như thế nào?"

"Cấm túc ba ngày." Hạ Vân Nhiễm thành thật nói."Ai, làm sao lại phát sinh chuyện như vậy? Thất muội, về sau muội phải cẩn thận một chút."

Đáy lòng Hạ Vân Nhiễm cười lạnh một tiếng, khiến ta roi vào tình cảnh như bây giờ, không phải do ngươi cấu kết với đại phu nhân để hãm hại ta sao? Bộ dạng giả mù sa mưa a! Nhưng rất tiếc, tâm tình hôm nay của ta thật sự không tốt, không thưởng thức được.

"Tỷ tỷ, kỳ thật chậu hoa này không phải do ta làm vỡ a, tỷ không tin ta sao?" Hạ Vân Nhiễm chớp chớp con mắt, cố gắng ép ra một ít nước mắt.

"Cái gì? Không phải do muội làm vỡ sao? Vậy thì là ai?" Hạ Nguyệt Nhu giật mình, khẽ chớp phượng mâu.

"Ta cũng không biết, bất quá, ở nơi bình hoa bị vỡ, ta có nhặt được một thứ gì đó, ta nghĩ vật kia chắc chắn là đồ trên người của một vị tiểu thư, ta định giao lại cho lão phu nhân, nhưng hôm nay lão phu nhân lại tức giận, nên cũng chưa nói ra, đợi lão phu nhân hết giận rồi, ta sẽ lấy nó ra, tỷ nói xem, lão nhân gia có thể thay ta làm chủ hay không?" Hạ Vân Nhiễm biểu lộ nghi hoặc, bất an.

Đáy mắt Hạ Nguyệt Nhu hiện lên một tia kinh ngạc, nàng quan tâm nói, "Thất muội, muội nhặt được cái gì?"

"Thứ này ta chỉ giao cho lão phu nhân, đại tỷ, ta trở về phòng trước, sau ba ngày, ta sẽ giao lại cho lão phu nhân, rửa sạch tội danh của ta." Nói xong, Hạ Vân Nhiễm dẫn nha hoàn rời đi.

Sau lưng, Hạ Nguyệt Nhu hơi híp con mắt, nàng đang nghĩ xem lời Hạ Vân Nhiễm nói là thật hay giả, bất quá, chỉ mới nghĩ một chút, nàng liền tin là thật, quay đầu nói với nha hoàn, "Đi gọi tam tiểu thư, tứ tiểu thư, lục tiểu thư đến phòng của mẫu thân."

Từ khi Hạ Vân Nhiễm trở về thì đã bắt đầu giả vờ là một người thành thật, dễ bị lừa, nên mới có thể khiến cho người khác xem nhẹ nàng, cho nên đối với lời nói của nàng, cũng sẽ không nghĩ là giả đấy.

Trong phòng đại phu nhân, tất cả mọi người nghe xong lời Hạ Nguyệt Nhu nói, nhất thời trầm mặc, làm sao có thể? Hạ Vân Nhiễm lại nhặt được đồ vật có thể thoát khỏi tội danh?

"Mấy người các ngươi đều nghĩ lại cẩn thận cho ta, xem các ngươi có bị mất cái gì không?" Ánh mắt đại phu nhân nghiêm khắc đánh giá ba vị tiểu thư.

Ba người Hạ Vân Tuệ đều mím môi suy nghĩ, có thể bởi vì lúc ấy quá vội vàng, nên không có chú ý đến chuyện đồ vật bị mất.

"Đại phu nhân, không nghĩ ra." Hạ Vân Tuệ có chút e ngại lắc đầu nói, hai người khác cũng lắc đầu theo.

"Vậy đi kiểm tra vòng tay của các ngươi, xem người nào bị thiếu, nếu Hạ Vân Nhiễm thật sự tìm được đồ giúp nàng thoát thân, ta cũng không giúp được các ngươi, trong các ngươi tất phải có một người ra gánh chịu." Đại phu nhân có chút phiền muộn mà nói, nàng cũng đã tốt bụng giúp đỡ bọn họ, không nghĩ tới, lại bị Hạ Vân Nhiễm nắm giữ nhược điểm.

"Đại phu nhân, không phải còn thời gian ba ngày sao? Trong ba ngày này chúng ta có thể cho nha hoàn đi tìm trong phòng thất muội, xem chúng ta mất vật gì." Hạ Vân Tích lập tức đề nghị.

"Tuy rằng Hạ Vân Nhiễm lớn lên ở nông thôn, nhưng chúng ta không hiểu nàng, nàng cũng không phải một đứa ngốc, chuyện này, nàng sẽ nhìn ra là ta

thiên vị, có lẽ nàng đang oán hận ta.”

“Đại ân đại đức của đại phu nhân, chúng ta vô cùng biết ơn, ngày sau, sẽ hảo hảo báo đáp.” Hạ Vân Tuệ lập tức quỳ xuống, hai người khác cũng quỳ xuống theo.

Đại phu nhân thoả mãn gật đầu, nàng muốn giữ được lòng của ba thiếu nữ xinh đẹp này, ngày sau để các nàng đều phải ngoan ngoãn nghe lời.

“Được, ta sẽ cho Tiểu Nguyệt vào tìm trong gian phòng của Vân Nhiễm, lục soát mà thấy thì ổn, còn luc soát mà không thấy, Vân Lệ, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng a!”

Hạ Vân Lệ luống cuống, nàng sợ lão phu nhân nhất, hơn nữa, lúc nàng còn nhỏ lại thường xuyên đắc tội với bà, cho nên lão phu nhân cũng không thích nàng, nếu lại thêm cả tội danh này, lão phu nhân sẽ càng chán ghét nàng, hơn nữa thanh danh mà không tốt, về sau, hôn sự của nàng lại có lão phu nhân nhúng tay, vạn nhất bà không chỉ hôn cho nàng với một nhà tốt thì biết làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tìm Ra Thủ Phạm

Ở trong tướng phủ, là thứ nữ, các nàng đã chịu đủ ủy khuất, đều ngóng trông vào tương lai mình có thể gả cho một người trong sạch, có thể trở mình làm quyền phụ, tiểu thư khuê các, ngoại trừ có một thanh danh tốt, còn phải được các trưởng bối yêu thích mới ổn, nếu không, chỉ cần có một mối hôn nhân tốt nào, cũng không đến lượt các nàng.

Đại phu nhân chỉ muốn dọa nạt một chút, nhưng lại làm hư mất sự tình, Hạ Vân Lệ gấp muốn chết, đáy lòng nàng thầm nghĩ, nhất định phải đến chỗ Hạ Vân Nhiễm để tra rõ ràng, đến cùng là mất cái gì.

Dù sao, trong chuyện này, Hạ Vân Tuệ cùng Hạ Vân Tích cũng có phần, nhưng người chính thức gây tai hoạ lại là nàng, nếu Hạ Vân Nhiễm có thể thoát khỏi tội danh, nàng nhất định sẽ phải chịu tội.

Hạ Vân Nhiễm trở lại gian phòng, vẫn cảm thấy rất phiền muộn, không đầu không đuôi, vô cớ bị mắng một trận, còn bị nói là không có giáo dục, đúng vậy! Cỗ thân thể này căn bản chính là có phụ thân sinh trưởng nhưng lại không có phụ thân dạy dỗ, lão phu nhân oán nàng làm gì?

Tử La còn tự mình tới đây dạy dỗ nàng mấy câu, sai mấy tiểu nha hoàn tới canh chừng, trong ba ngày tới không cho phép Hạ Vân Nhiễm đi ra ngoài.

Hạ Vân Nhiễm nhìn thân ảnh kiêu ngạo của Tử La, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, mặc kệ Tử La có coi nàng là tiểu thư hay không, chỉ riêng việc nàng ta cũng giúp mấy người khác hãm hại nàng, nàng liền tức giận, chắc chắn sẽ có một ngày, nàng khiến cho nàng ta phải hối hận vì những việc mình đã làm.

Mặc dù Hạ Vân Nhiễm rất muốn biết chuyện này thật rõ ràng, nhưng nàng không nóng vội, dù sao nàng cũng đã thả ra một vài tin tức giả, để xem ai sẽ vội vã cắn câu.

Xế chiều hôm đó, trong lúc nàng đang ngủ, chỉ nghe thấy tiếng bọn nha hoàn lục lọi bên cạnh nàng, nàng giả bộ ngủ thật sâu, nha hoàn kia còn dám đến gần chỗ nàng, sờ tới sờ lui, sau khi sờ xong, nàng nín thở nghe lén các nàng nói chuyện, “Không tìm được, làm sao bây giờ?”

“Vậy trở về báo lại cho đại phu nhân a! Để đại phu nhân quyết định.”

Hạ Vân Nhiễm cười lạnh một tiếng, xem ra tất cả người trong phủ này, không có một ai là thật tình tốt với nàng đấy.

Hạ Vân Nhiễm lại đợi hai ngày, mắt thấy ngày thứ ba đã đến, nàng đang ngẩn người ở trong phòng, lại nghe thấy ngoài cửa có người tiến đến, ngay sau đó, bọn nha hoàn kêu lên một tiếng, “Lục tiểu thư, tại sao người lại tới đây?”

“A! Ta nghe nói thất muội bị cấm túc, nên muốn mang bánh hạt sen đến cho nàng.” Là thanh âm của Hạ Vân Lệ.

Trong phòng, khóe miệng Hạ Vân Nhiễm cong lên, cuối cùng thì cá cũng đã mắc câu rồi, nha hoàn của đại phu nhân không luc soát được gì, đương nhiên đại phu nhân cũng không có ý định quản chuyện này nữa, mà các nàng chắc chắn cũng không biết trong tay nàng đang nắm giữ nhược điểm của ai, cho nên, đại phu nhân chỉ cần buông tha chuyện này, người kia nhất định sẽ thấy lo sợ, vì không muốn nàng giao ra nhược điểm này, người đó sẽ mạo hiểm, tự mình đến đây xem xét một phen.

Nếu là những người khác, cũng sẽ không nhiều chuyện tới đây thăm nàng đấy, bọn họ đều không muốn rước họa vào thân.

“Thất tiểu thư, lục tiểu thư đến thăm ngài.” Nha hoàn Tiểu Lan tiến vào thông báo.

“A! Ta đang bị cấm túc, chắc không thể gặp nàng rồi.” Hạ Vân Nhiễm có chút buồn rầu nói.

"Chuyện này… Đến đưa đồ ăn chắc cũng được." Tiểu Lan nói, nàng thân là nhị đẳng nha hoàn bên người đại phu nhân, tâm tư thông minh, tự nhiên biết lần này là do lục tiểu thư gây họa, nếu lục tiểu thư tiến vào mà có thể giúp nàng vãn hồi tội danh, cũng coi như là một chuyện tốt.

"Vậy thì được a! Mời nàng vào đi!" Hạ Vân Nhiễm mím môi cười cười, sau đó đứng dậy, cười hì hì nhìn Hạ Vân Lệ đi đến trước cửa, "Lục tỷ, sao người lại tới đây a?"

"Thất muội, ta tới thăm ngươi, tư vị bị cấm thực sự vô cùng khó chịu." Hạ Vân Lệ cười rộ lên, một khuôn mặt rực rỡ hồn nhiên, rất đẹp.

"Đúng vậy a! Cũng may lão phu nhân chỉ cấm túc ta thôi, nếu như ta còn bị người phạt thêm đại bản, đó mới là oan! Cũng không phải là do ta làm vỡ chậu hoa kia, thật không biết là ai độc ác hại ta!" Hạ Vân Nhiễm cười nói.

"Ha ha, Lão phu nhân là người nhân từ, sao lại phạt ngươi đại bản được?" Hạ Vân Lệ cười đến có chút mất tự nhiên.

"Thất muội, ta nghe nói ngươi nhặt được đồ ở trong hoa viên, là vật gì a! Có thể cho ta xem một chút không?" Hạ Vân Lệ bắt đầu hỏi thăm.Hạ Vân Nhiễm hơi trừng mắt nhìn, nói, "Lục tỷ muốn biết sao?"

Hạ Vân Lệ có chút chột dạ, quay sang chỗ khác, "Ta chỉ hơi tò mò thôi."

Hạ Vân Nhiễm cầm miếng bánh ngọt lên, đưa vào trong miệng nuốt xuống, Hạ Vân Lệ không khỏi có chút nóng nảy, "Thất muội, ngươi mau nói cho ta biết a! Ngươi rút cuộc là nhặt được cái gì?"

Hạ Vân Nhiễm được ăn ngon, cười nói, "Đợi ta ăn xong rồi hãy nói được không? Ta chết đói mất rồi."

Hạ Vân Lệ cắn môi, đành phải kiên nhẫn chờ, thấy bộ dạng này của nàng, đáy lòng cảm thấy xem thường, đây thực sự là muội muội cùng cha khác mẹ của các nàng sao? Nói ra thật làm người ta mất mặt.

Hạ Vân Nhiễm chậm rãi ăn xong, Hạ Vân Lệ cũng đã hết kiên nhẫn, nàng lên tiếng lần nữa nói, "Thất muội, chúng ta đều là tỷ muội, ngươi là hảo muội muội của ta, đừng giấu giếm ta nữa, nhanh nói cho lục tỷ a!"

Hảo muội muội? Nếu như ngươi thật coi ta là hảo muội muội, vậy tại sao còn đẩy ta ra gánh tội thay ngươi? Hạ Vân Nhiễm yên lặng trào phúng trong lòng, lau khóe miệng nói, "Lục tỷ thật sự muốn biết?"

"Nói mau a! Ta thực sự rất muốn biết." Hạ Vân Lệ lừa gạt nói, giờ phút này nàng hận không thể bóp cổ Hạ Vân Nhiễm rồi bức nàng phải nói ra.

"Ách… Lục tỷ, ngươi có thể bảo nha hoàn mang thêm một đĩa bánh ngọt khác đến cho ta được không? Đã rất lâu ta không được ăn bánh ngọt ngon như vậy." Hạ Vân Nhiễm cũng không phải là người phàm ăn, nhưng loại bánh ngọt giòn xốp tỉ mỉ giống như vậy, nàng thực sự muốn ăn thêm một đĩa nữa.

"Thất muội, ngươi nói cho ta biết trước đi! Rồi ta sẽ sai người mang đến cho ngươi."

"Ta vẫn chưa ăn no a! Nếu chưa ăn no thì ta sẽ không có khí lực để nói chuyện." Bộ dạng Hạ Vân Nhiễm thật sự rất giống người hữu khí vô lực*.

(*Hữu khí vô lực: Bất lực)

Hạ Vân Lệ nháy mắt với nha hoàn bên người, nói, "Nhanh đến phòng bếp mang bánh ngọt tới cho thất muội."

"Lấy nhiều một chút a!" Hạ Vân Nhiễm nhắc nhở nha hoàn kia một tiếng.

Kế tiếp, Hạ Vân Nhiễm liền kéo Hạ Vân Lệ đến xem nơi nàng cất chứa bảo bối, những món trang sức đeo tay diễm lệ kia, nàng giả vờ coi như bảo bối, khiến Hạ Vân Lệ nghĩ nàng chính là một nha đầu chưa thấy qua việc đời, những thứ này đều là vật phẩm trang sức bị các nàng ghét bỏ, nàng còn coi như bảo bối! Đáy mắt Hạ Vân Lệ hiện rõ vẻ khinh bỉ.

Nha hoàn lại mang bánh ngọt tới, Hạ Vân Nhiễm cầm lấy một cái, Hạ Vân Lệ gấp gáp thúc dục nàng lần nữa, nói, "Hảo muội muội, hảo muội muội của ta, ngươi nhanh nói cho lục tỷ a!"

Hạ Vân Nhiễm cười lạnh, rốt cuộc cũng không chờ được nữa rồi sao? Kỳ thật, nàng cũng lười phải rửa sạch tội danh lần này, chẳng qua nàng chỉ muốn biết là ai đã hãm hại nàng, tương lai nhất định sẽ trả lại gấp đôi.

Giờ phút này, nàng lại có thể ăn một bữa tốt, hiện tại cũng đã ăn no được bảy phần, nàng phủi bánh ngọt trong tay, nói, "Được rồi! Ta sẽ nói cho ngươi biết a!" Nói xong, nàng bình thản lấy món đồ từ ngực áo của mình ra, đắc ý nói với Hạ Vân Lệ, "Nhìn xem, đây chính là thứ mà ta nhặt được trong hoa viên đấy, có phải là bảo bối rất đẹp hay không?"

Hạ Vân Lệ vừa nhìn thấy nàng cầm một viên đá cuội trên lòng bàn tay, thiếu chút nữa là tức giận đến ngất đi, cái gì? Chứng cứ nàng tìm được lại chính là một viên đá cuội hay sao?

Hạ Vân Nhiễm thổi thổi bụi bặm bám trên viên đá cuội, con mắt lóe sáng nói, "Thật xinh đẹp a!"

“Đây là thứ mà ngươi nói mình nhặt được bên cạnh chậu hoa?” Hạ Vân Lệ tức giận trừng mắt, nàng hao hết tâm tư tới đây tìm hiểu, thứ làm nàng phải lo lắng trong hai ngày qua, lại chỉ là một viên đá cuội?

“Lục tỷ, ngươi không cảm thấy nó rất đẹp sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hủy Quần Áo Của Lục Tỷ

“Rất đẹp? Thất muội, có phải những món đồ đẹp như vậy muội vẫn chưa thấy qua chứ! đây bất quá chỉ là một khối đá cuội, có cái gì mà hiếm lạ?” Hạ Vân Lệ tức giận đến hai má đỏ lên, thật muốn mắng to một trận mà.

“Ồ! Ta tưởng rằng đây là bảo thạch.” Hạ Vân Nhiễm rất vô tội nói.

Hạ Vân Lệ nặng nề thở phào nhẹ nhõm, xem ra là nàng tự lo lắng một mình, cái nha đầu này vốn dĩ không gặp qua nhiều người, nàng cũng lười ngồi ở đây, đứng lên nói, “Như vậy ngươi cảm thấy nó là bảo thạch thì ngươi cứ giữ lấy đi!”

Nói xong, nàng vung tay rời đi, Hạ Vân Lệ cho rằng tự mình có thể thoát hiểm rồi, nhưng nàng làn sao mà biết nàng đã bị cặp mắt của Hạ Vân Nhiễm nhìn chăm chú vào đây?

Dám hãm hại nàng, nàng nhất định làm cho nàng cái được không bù được cái mất, hãy chờ xem đi!

Đảo mắt chuyện này liền đi qua mấy ngày, vừa nghe nói Hạ Vân Nhiễm coi đá cuội là bảo thạch, đều rước lấy toàn phủ cười nhạo, đặc biệt là đại phu nhân, càng xem thường nàng hơn, một nữ nhi, nói ra đều làm mất mặt nàng.

Hiện tại, chính là mùa xuân chuyển sang mua hạ rồi, hàng năm vào lúc này, Đại phu nhân sẽ sai người đi Giang Nam chọn mua một nhóm tơ lụa thượng đẳng. Để may những bộ đồ mới cho mỗi vị tiểu thư xem như là phần thưởng, vì chống đỡ phủ, ở phương diện may mặc, Đại phu nhân đúng là bỏ ra được nặng tay, dù sao truyền ra ngoài đều là mặt mũi của tướng phủ. Phương diện này nàng luôn làm rất tốt, để người ta nhìn vào sẽ thấy được phong quang của tướng phủ.

Năm nay cũng không ngoại lệ, nàng mua được một lượng tơ lụa hiếm thấy, tại Hạ Thiên những tơ lụa này mặc vào khá là mát mẻ nhưng không có nhiều, mỗi vị tiểu thư được chia một chút, đương nhiên ngoại trừ Hạ Vân Nhiễm.

Nàng không đủ tư cách được lấy, đại phu nhân cho nàng chỉ là dải tơ lụa bình thường, màu sắc và tính chất đều như nhau, mặc dù là lúc phát tơ lụa nàng cũng có mặt ở đây.

Bọn nha hoàn thích nhất là kinh thường người không được sủng ái, mấy nha hoàn bên người Hạ Vân Nhiễm, càng dùng sức mà khen mấy vị tiểu thư. Nào là của đại tiểu thư chính là tơ mỏng hoa văn Vân Cẩm. Nhị tiểu thư chính là sợi sa vàng Quảng Lăng. Tam tiểu thư chính là lụa xa tanh mỏng hoa văn hoa hồng đỏ. Tứ tiểu thư chính là vải màu hồng nhạt có hoa văn thêu nổi Yên Sa. Lục tiểu thư chính là màu hồng đào khói của gấm băng sa.

Những câu nói này cả ngày đều bàn luận trước mặt Hạ Vân Nhiễm, thật giống như là muốn nói cho nàng nghe, các nàng tuy là nha hoàn của nàng,nhưng đều nghe lời của đại phu nhân. Hạ Vân Nhiễm không sai khiến được.

Hạ Vân Nhiễm nghe được, nàng cảm thấy hứng thú nhất chính là tấm vải băng sa của Lục tiểu thư. Vải vóc quý giá như vậy, nếu như phá hủy đi thì thật đáng tiếc!

Khóe miệng Hạ Vân Nhiễm cong lên cười một cách giảo hoạt, đó là khi nàng muốn làm chuyện xấu!

Xế chiều hôm đó, Hạ Vân Nhiễm đi tìm Lục tiểu thư, nàng dự định đi thưởng thức tấm vải kia một chút. Lục tiểu thư đang trong phòng thưởng thức dải tơ lụa, nghe nói là những tơ lụa này chỉ có những gia quyến của nhất phẩm đại thần mới có, những gia quyến quan viên nhị phẩm khác không xứng có được, đây là tơ lụa quý giá cỡ nào!

Nàng bắt đầu tưởng tượng, nếu như dải lụa này may thành quần áo thì sẽ xinh đẹp chói mắt nhường nào đây? nàng nghĩ đến những vương gia, hoàng tử còn trẻ, khuôn mặt anh tuấn, tôn sùng thân phận họ, nàng có thể hay không cũng có thể hấp dẫn được một vị, tương lai trở thành một vương phi đây?

Chỉ nghĩ thôi cả người nàng đều có chút lâng lâng rồi, đang lúc này, có nha hoàn thông báo, Thất tiểu thư đến.

Hạ Vân Lệ sầm mặt lại, nha đầu này tới làm gì đây? Chuyện lần trước nàng còn ghi hận đấy!

Không chờ nha hoàn trở ra, Hạ Vân Nhiễm đã tới rồi, đôi mắt nàng mở to ngạc nhiên nói: “Lục tỷ, phòng của tỷ thật đẹp! Còn có mùi thơm thoang thoảng nữa!”

Hạ Vân Lệ chính là đang không có chổ để khoe khoang đây! Nghe lời này, nội tâm của nàng mới dễ chịu. Muốn nói tới phẩm bậc, nàng vẫn là người chọn lựa cuối cùng. Muốn ganh đua so sánh với các tỷ muội khác là không thể nào, nhưng nhìn thấy vật ban thưởng của Hạ Vân Nhiễm, nội tâm của nàng mới cân bằng lại!

"Thất muội, ngươi tới có chuyện gì sao?" Lời Hoa Vân Lệ nói không có chút hoan nghênh nào.

"Lục tỷ, ta nghe nói đại phu nhân ban thưởng cho tỷ một dải tơ lụa thưởng đẳng, có thể cho ta nhìn một chút được không? Từ nhỏ tới lớn ta đều chưa nhìn thấy qua!" Vẻ mặt Hạ Vân Nhiễm thể hiện hết sức tò mò mong đợi.

Khóe miệng Hạ Vân Lệ cười một cái, nàng đắc ý nhíu mày, "Được rồi!Cho ngươi mở mang tầm mắt."

Nói xong, lệnh cho nha hoàn từ trong rương lấy ra, chỉ thấy đó là tơ lụa màu hồng đào như áng mây trắng mềm mại, lộ ra một cỗ khí tức lãnh lẽo."Oa, đẹp quá nha! thật là đẹp a!" Hạ Vân Nhiễm như một tiểu thôn cô trợn tròn hai mắt.

Nàng càng biểu hiện như vậy, Hạ Vân Lệ lại càng đắc ý, những đồ vật này Hạ Vân Nhiễm khát vọng cũng không được.

"Lục tỷ, có thể sờ một cái không?" Hạ Vân Nhiễm khát vọng cầu khẩn.

Hạ Vân Lệ có chút đắc ý quên mình, nàng tuy rằng rất không tình nguyện, thế nhưng, nàng có thể mở miệng ban ân, "Cho cầm thử một lần"

Hạ Vân Nhiễm nói xong, liền đi tới nhẹ nhàng vuốt ve vải. Mà lúc này trong tay áo nàng rơi ra một chút phấn bột, lặng yên không tiếng động rơi bên trên. Sau khi vuốt ve xong, nàng vẫn không dám tin thán phục lên, "Đẹp quá, vừa tốt lại mềm mại!"

"Được rồi, ngươi cũng xem xong rồi, một lát nữa ta còn muốn đi qua đại tỷ, ngươi đi về trước đi!" Hạ Vân Lệ vội vàng nói.

"Oa, Lục tỷ rèm cửa sổ của ngươi thật là đẹp!" Hạ Vân Nhiễm lại đi sờ soạng cái rèm cửa sổ một cái.

Hạ Vân Lệ bắt đầu có chút chán ghét rồi, "Được rồi, không được sờ loạn, Ngươi thân là thất tiểu thư của tướng phủ, đừng giả bộ chưa từng nhìn thấy gì, làm mất mặt mũi của phụ thân."

Hạ Vân Nhiễm vẫn không tức giận,nàng cười hi hi cáo lui, nàng xoay người đi trên đường mòn dạo đến bên ngoài cửa sổ, đôi mắt nàng nhìn chằm chằm mặt đất dưới vách tường, đột nhiên, nàng cúi thân xuống, nhìn trên mặt đất một đám kiến nhỏ đi ngang qua, lại nhìn bầu trời có chút âm u, nàng lẩm bẩm nói, "Lại sắp mưa rồi đây!"

"Tiểu thư, người ở đây làm gì?"

"Nhìn những vật nhỏ này thật đáng thương! Lại phải dọn -nhà."

"Tiểu thư mau đứng lên, những thứ này đều rất bẩn, đừng làm dính lên người. "Tiểu Thất kéo nàng.

"Làm sao dính bẩn được? Chúng nó đều rất đáng yêu nha!" Hạ Vân Nhiễm nói xong, trong ống tay áo run lên, phủ lên trên bệ cửa sổ một lớp phấn bột màu bạc, đương nhiên không nhìn kỹ thì sẽ không thấy.

Lần này, sự việc ban thưởng đã qua một đoạn thời gian, ai cũng đều quên Thất tiểu thư không hề bắt mắt chút nào, thế nhưng Thất tiểu thư quên bọn họ sao? Đại khái không thể nào quên được! Trí nhớ của nàng từ trước tới nay đều rất tốt, ai đối tốt với nàng, đối với nàng không tốt, nàng sẽ ghi nhớ thật kỹ trong lòng, để tránh khỏi tương lai có thù báo thù, có oán báo oán, có ân báo ân.

Vì lẽ đó, ước chừng người bị Hạ Vân Nhiễm nhớ tới vẫn không ít! Nói thì dụ như Đại tểu thư.

Chọn một ngày đẹp trời, Hạ Vân Nhiễm liền đi dạo tới trước cửa của đại tiểu thư, nàng nghĩ bình thường đại tiểu thư đối với mình tốt như vậy, nàng nên đi vào ngồi chơi một chút.

Phòng của đại tiểu thư đặt tại khu vực tốt nhất, hướng về Nam Bắc, sáng sớm có thể tắm nắng, buổi tối có thể nhìn thấy ánh tà dương, gian phòng rộng rãi, phân có phòng khách, phòng giữa, nội thất ba gian, mỗi đêm đều có bọn nha hoàn gác đêm, mặt đất lát đá cẩm thạch, trong phòng nhiều đồ trang trí, đều là những vật xa hoa.

Mỹ lệ mà hào nhoáng, đại tiểu thư cao quý nằm nghiêng về một bên trên giường, quả nhiên là mỹ lệ, ánh mắt kiều mị.Hạ Nguyệt Nhu rất đẹp, mỹ lệ, bên trong lộ ra khí chất dịu dàng,quốc sắc thiên hương đại khái hình dung là đẹp.

Hạ Vân Nhiễm vừa đến gần, nàng có chút giật mình,bất quá nàng giữ gìn hình tượng tiến lên thân thiết nắm tay của nàng, "Thất muội, sao ngươi lại tới đây?"

"Ta… ta đi dạo chơi. "Hạ Vân Nhiễm miễn cưỡng cười nói.

"Làm sao vậy có ủy khuất gì sao? Ai lại khi dễ ngươi?" Hạ Nguyệ Nhu hỏi, nàng nhất định phải hỏi như thế, bởi vì vừa nhìn Hạ Vân Nhiễm chính là người có tâm tư.

"Ta… Quần áo của ta đều bị con kiến cắn mất rồi." Nói xong, nàng khóc ô ô rất là thương tâm.

“Chuyện gì xảy ra? Ngươi nói tỉ mỉ ra xem.” Hạ Nguyệt Nhu bận bịu dìu nàng ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lừa Gạt Lòng Thông Cảm Của Đại Tiểu Thư

“Muội thấy trong vườn có một tổ kiến, y phục lần trước Đại phu nhân ban thưởng cho muội, đều bị cắn thành một cái lỗ lớn. Đại tỷ, không tin tỷ xem.” Nói xong, nàng liền để lộ ra ống tay áo, nơi vạt áo kia rõ ràng có mấy cái lỗ nhỏ.

Hạ Nguyệt Nhu lấy làm kinh hãi, đây đúng là bị kiến đục khoét mà thành, nàng nhíu mày nói, “Tại sao lại như vậy?”

“Đúng vậy đó! Vốn dĩ muốn dùng làm y phuc mới, lần này, muội không thể mặc.” Nói xong, ánh mắt Hạ Vân Nhiễm không khỏi khẩn cầu nhìn về phía Hạ Nguyệt Nhu, “Đại tỷ, muội nghe nói lần này tỷ được ban thưởng tương đối nhiều, tỷ có thể cho muội vài xếp vải hay không. Tỷ biết mà, muội đã vứt đi mặt mũi phụ thân, nếu như muội còn không có nổi hai bộ y phục tốt, không phải là càng làm mất mặt phụ thân sao? Muội không có dung mạo xinh đẹp, lại đen thùi, mặc vào những quần áo bình thường kia-> những quần áo bình thường kia vào, muội liền như một nha đầu nông thôn, nếu như đại tỷ có thể tặng cho muội vài xếp vải vóc hảo hạng, vậy muội có thể làm cho phụ thân vẻ vang rồi.”

Hạ Nguyệt Nhu không khỏi có chút ngạc nhiên, nghe Hạ Vân Nhiễm than khóc, lại suy ngẫm lời của nàng, nghĩ thầm, nàng ta được thái hậu ban ân trạch trên người, nếu như ngày nào đó nàng ta đi ra ngoài gặp người khác, mặc trên người đều là vải vóc bình thường, đây không phải là ném đi mặt mũi của phụ thân sao? Lần này nàng có được rất nhiều vải vóc thượng đẳng, cũng không dùng hết, đúng là có thể cho nàng ta vài xấp, như vậy càng làm lung lay tâm tư của nàng ta, ngày sau còn có thể lợi dụng.

“Thải Vân, đi lấy vài xếp tơ lụa đến, ta muốn tặng cho Thất muội.”

Lời của nàng, khiến mấy nha hoàn đều kinh ngạc đến trợn tròn mắt, cái gì, Đại tiểu thư muốn đem tơ lụa hảo hạng tặng cho Thất tiểu thư?

“Còn không mau đi.” Ngữ khí Hạ Nguyệt Nhu có chút khiển trách.

Nha hoàn lúc này mới rời đi, chỉ một lát sau liền ôm đến bốn xếp vải, đại khái nha hoàn cũng không biết lần này Đại tiểu thư là muốn tặng thật, hay chỉ là giả bộ nên ôm đến đều là mấy xếp vải màu sắc đẹp đẽ trơn bóng, Hạ Nguyệt Nhu vừa nhìn, tâm can liền đau nhói, có điều lời nàng đã nói ra rồi, cũng không thể thu hồi lại.

“Thất muội, mấy cuộn vải này muội lấy về trước để may vài bộ y phục đi!”

“Cảm ơn đại tỷ, đại tỷ thực sự rất tốt bụng.” Hạ Vân Nhiễm tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại muốn cười lớn, ai bảo ngươi giả người tốt? Lần này cho ngươi tiến không được, lùi không xong!

Vậy là Hạ Vân Nhiễm thập phần thắng lợi ôm vài xếp vải lụa thượng đẳng trở về, mà những y phục bị kiến cắn, nàng đều trực tiếp vứt đi, có điều, lũ kiến lại muốn cắn vải vóc này của nàng, chắc chắn không có khả năng rồi.

Khà khà.

Hai ngày sau, vào một buổi sáng tinh mơ, trong phòng Lục tiểu thư truyền đến mấy tiếng hét chói tai, kèm theo đó là thanh âm nha hoàn kinh hãi. Hóa ra, xếp lụa băng tiêu mà Lục tiểu thư yêu thích nhất đã trở thành tổ mới cho lũ kiến rồi. Trên tấm vải sắc thái tươi đẹp, từng viên trứng kiến thật nhỏ ở phía trên, hơn nữa đã bị cắn ra dày đặc lỗ lớn nhỏ, vải vóc hảo hạng này, coi như bị phá huỷ.

Mà sự kiện Hạ Nguyệt Nhu tặng vải vóc cho Hạ Vân Nhiễm, cũng làm cho nàng bị Đại phu nhân giáo huấn một trận, điều này làm cho Hạ Nguyệt Nhu rất phiền muộn, chỉ có thể nuốt oan ức vào trong, nàng cũng quyết định, ngày sau không cần giả làm người tốt như vậy, bị Hạ Vân Nhiễm lừa gạt mấy xếp vải quý, nàng cảm thấy không đáng giá.

Hạ Vân Nhiễm không phải là có thể nắm bắt được trong lòng nàng muốn giả trang hào phóng cao quý,làm người nhân ái tốt bụng nên mới đến xin đồ? Tất nhiên nàng muốn giả vờ đợi nàng ta đến, nàng ta tại sao không lợi dụng điểm này đây?

Phong Thần Đại Thiên Vương!

Nửa tháng sau, Hạ Vân Nhiễm ăn vận vải vóc đẹp đẽ quý giá, lúc xuất hiện trước mặt các vị tiểu thư, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, Hạ Nguyệt Nhu sau đó ngẫm lại, bản thân có cảm giác bị Hạ Vân Nhiễm lừa gạt, vì thế mà chuyện này cũng không nói cho mấy người Hạ Vân Tuệ, -có thể tưởng tượng được, lúc các nàng thấy quần áo trên người Hạ Vân Nhiễm, ánh mắt kia khiếp sợ đến mức nào rồi.

Đợi đến thời điểm khí trời càng ngày càng nóng, Tứ tiểu thư Hạ Vân Tích là người đầu tiên mặc vào váy tơ tằm băng tiêu, Lục tiểu thư Hạ Vân Lệ khi nhìn thấy cũng ước ao cực điểm. Đôi mắt hình hạt châu đen dính chặt trên xiêm y bằng lụa mỏng tựa mây khói, cảm xúc ghen tỵ trong mắt như ứa ra

máu, mà tình cảnh này vừa lúc bị Hạ Vân Nhiễm đi dạo hoa viên nhìn thấy, khóe miệng nàng nhếch lên ý cười, cho ngươi hãm hại ta, đây chính là kết cục.

Hạ Vân Nhiễm rất dễ dàng bị người khác quên lãng, đại khái sự tồn tại của nàng cho người ta cảm giác thực sự không tồn tại! Đảo mắt lại qua nửa tháng, Hạ Vân Nhiễm diều dưỡng da thịt sắp được hai tháng, ->rốt cục không đen như trước, tuy rằng bình thường thức ăn của nàng không phong phú, nhưng cũng coi như được ăn no bụng, khung xương của nàng lại dài ra hai lạng thịt rồi, đường nét khuôn mặt nhỏ cũng dần dần xuất hiện.

Mẫu thân Hạ Vân Nhiễm là một thiên kim nhà tiểu quan, trổ mã xinh đẹp như hoa, năm đó Hạ Huyền đối với nàng nhất kiến chung tình (vừa thấy đã yêu). Lúc đó dưới tình huống hắn đã có bốn vị di nương, nhưng vẫn cứng rắn nạp mẫu thân làm thiếp. Chỉ là loại nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp này, chờ cho cảm giác mới mẻ qua đi, chính là tên bạc tình, không bao lâu sau liền quên đi mẫu thân . Thời điểm Hạ Vân Nhiễm ra đời, Hạ Huyền chỉ là vội vã liếc mắt nhìn qua.

Hạ Huyền là mỹ nam tử hiếm có. Lúc còn trẻ, lộ ra sự tinh túy, thời điểm tráng niên, cũng khí vũ hiên ngang, phong lưu văn nhã. Có lẽ vì thế mà hắn sinh ra con gái đều thập phần mỹ lệ, mà con trai duy nhất, vào ba năm trước, trong lúc ra ngoài dạo chơi gặp phải loạn tặc, khiến hương khói cuối cùng của hắn bị dập tắt.

Làn da Hạ Vân Nhiễm quá đen, vì thế, mặc dù nàng có một khuôn mặt nhỏ bé thập phần hoàn mỹ, cũng bị da thịt đen thui này che khuất, thêm vào đó cũng không có người nào nhìn nàng tỉ mỉ, bề ngoài của nàng đã không bị để mắt đến.

Nhưng hai tháng sau, lúc nàng mặc váy bách hoa màu xanh bảo thạch do Đại tiểu thư cho xuất hiện, không ít bọn nha hoàn trong lòng đều nhảy lên một cái.

Ồ, đó là Thất tiểu thư sao? Làm sao cứ cảm thấy có điểm không giống nhau?

Đến cùng nơi nào không giống?

Đúng, dường như vừa mắt hơn, không còn cái dáng vẻ nha đầu nông thôn quê mùa nữa rồi.

Một chút thay đổi, mọi người cũng sẽ không nghĩ nhiều, Hạ Vân Nhiễm quy củ, yên phận không gây sự, các nhóm tiểu thư cũng không tới trêu chọc nàng, đại khái là, trêu chọc nàng, cũng là một loại sự tình đánh vào thân phận bản thân.

Đảo mắt đã đến tháng sáu, hôm đó, nha hoàn Tiểu Hoa mang theo một tin đến, Hạ Vân Nhiễm đang trong phòng mài dược thảo, loại dược thảo này có thể dùng trong mùa hè để đuổi muỗi. Tiểu Hoa nhíu nhíu mày, làm sao Thất tiểu thư lại bắt đầu chơi đùa những thứ này?

Hai tháng này, Hạ Vân Nhiễm không có chuyện gì lại ở trong vườn lấy chút cỏ dại trở về, mang đi khuấy lắc chơi đùa, làm cho những nha hoàn này cũng không biết nàng muốn làm gì, bẩm báo Đại phu nhân, Đại phu nhân cũng khịt mũi coi thường, chẳng buồn đi tìm hiểu.

"Có chuyện gì sao?" Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

"Thất tiểu thư, có chuyện vui muốn nói cho ngài." Tiểu Hoa tiến lên nói ra.

"Việc vui?" Hạ Vân Nhiễm híp híp con mắt, hiện tại vẫn không có nghe nàng nói hết câu trước, nàng không dám xác định đó là thật hay là giả.

"Vừa rồi Đại phu nhân để cho nô tỳ thông báo cho tiểu thư, ngày mai hoàng thất tổ chức một cuộc thi đấu cưỡi ngựa đánh bóng, chỉ cần là nhất phẩm đại thần và vương công quý tộc, các nữ quyến đều có thể đi xem, Đại phu nhân để tiểu thư đi cùng." Tiểu Hoa kích động nói. Nếu như Hạ Vân Nhiễm có thể đi, không chừng còn có thể mang nàng tới, như vậy, nàng có thể thấy phong thái của các hoàng tử khi đua ngựa rồi, hơn nữa lúc đấy xuất hiện không ít nhóm công tử quý tộc. Tuy rằng chỉ là nha hoàn, nhưng nội tâm nàng cũng không tình nguyện vĩnh viễn làm nha hoàn, nếu có thể được công tử nào coi trọng, thỉnh cầu rời đi, làm thông phòng, đó chính là sự tình vinh quang vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Xem Xét Ngựa Lớn

Tiểu Hoa cho rằng Hạ Vân Nhiễm nghe được tin tức này, chí ít sẽ nhảy cẫng lên hoan hô, mừng rỡ như điên, ai biết được nàng chỉ "Ồ!" một tiếng, tiếp tục cúi đầu mài thuốc.

"Thất tiểu thư, ngài nghe xong không cao hứng sao?Nghe nói lần này dự thi chính là bốn vị hoàng tử đấy!Có thể chứng kiến phong thái của các hoàng tử, đây chính là giấc mơ của tất cả đại gia khuê tú trong kinh thành!"

Hạ Vân Nhiễm cười cười, "Thật sao?" Vẫn không có cảm giác chờ mong gì cả.

Tiểu Hoa không khỏi thầm hừ một tiếng, rốt cuộc cũng chỉ là tiểu thư từ nông thôn trở về mà thôi, ngay cả như vậy cũng không thể lý giải, nàng chỉ là một

cái tiểu thư thân phận bù nhìn.

Tiểu Hoa vừa đi, Hạ Vân Nhiễm nhăn mi lên, Đại phu nhân làm gì có lòng tốt như vậy? Cho nàng đi cùng? Chẳng lẽ không ngại nàng đi ra ngoài làm mất mặt sao?

Tiểu Thất biết nàng muốn đi tham gia cuộc thi đấu cưỡi ngựa đánh bóng, đều gấp đến độ suốt đêm lục tung tủ đồ để chọn quần áo trang sức đeo tay vòng đeo tay cho nàng, chỉ hi vọng ngày mai Hạ Vân Nhiễm có thể dễ nhìn một chút.

Có đại tiểu thư ở đây, ai cũng đừng nghĩ mình có thể hơn người, Hạ Vân Nhiễm nghĩ như vậy, nàng khuyên Tiểu Thất đi ngủ đi! Ngày mai mặc bình thường là được.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vân Nhiễm mang theo Tiểu Thất đi tới chính sảnh, chỉ thấy trong chính sảnh, một mảnh lục là chói mắt, Đại phu nhân, Nhị di nương, Tam di nương, Tứ di nương, thêm vào đó là năm vị tiểu thư xinh đẹp xuất sắc, quả thực chính là một phong cảnh đẹp đẽ. Trong đó, đáng chú ý nhất tự nhiên là đại tiểu thư Hạ Nguyệt Nhu, chỉ thấy y phục của nàng có hoa văn khổng thước bên cạnh thêu mai cúc trúc, khuôn mặt trang điểm hồng nhẹ, lông mi giống như núi xa tạo thành, ánh mắt nhu tình như nước, đôi môi giống như đóa hoa, lông mi giống như dính sương sớm, quyến rũ động lòng người.

Mà ở bên cạnh nàng, một cái vóc người gầy yếu khá gây chú ý , nàng một thân hoa phục, mặt dài mày nhỏ, da trắng nõn nà, tú lệ như mây, khuông mặt như băng tuyết, ngược lại Hạ Nguyệt Nhu, khí tức băng tuyết chính là nhị tiểu thư Hạ Nguyệt Băng.

Hạ Vân Nhiễm một thân váy trắng in hoa,mái tóc màu đen chải thành kiểu tóc đơn giản, cài chuỗi hạt hoa sơn trà, muốn có bao nhiêu đơn giản thì có bao nhiêu đơn giản.

Chỉ có Hạ Vân Nhiễm đơn giản như vậy, nhưng lại phá lệ khiến mọi người trong sảnh kinh ngạc một chút, Thất tiểu thư làm sao càng trở nên đẹp mắt? Một gương mặt trái xoan hoạt bát, đôi mắt màu đen giống như đá quý lấp lánh, môi cũng phấn nộn lên, mái tóc như mây, lại có chút lộ ra vẻ của tiểu mỹ nhân tương lai rồi.

Ánh mắt của đại phu nhân như bóp nghẹn, trong đầu hiện lên khuôn mặt của nữ nhân đã chết đi, tâm nhảy lên một cái, Hạ Vân Nhiễm càng ngày càng trổ mã như nữ nhân đó, không nhịn được, liền lớn tiếng, tức giận nói "Vân Nhiễm, ngươi có biết hôm nay là được đi chỗ nào không? Làm sao có thể mặc trang phục như thế? Ngươi muốn làm cho tướng phủ chúng ta mất mặt sao?"

Hạ Vân Nhiễm làm bộ có chút quẫn bách cúi đầu nhìn mũi chân, lúc này, Nhị di nương mím môi nở nụ cười, "Mặc đồ này cũng vẫn tham gia được!"

Muốn nói tới trong tướng phủ, người duy nhất có thể đứng ngang hàng với đại phu nhân, chính là nhị di nương rồi, bên nhà mẹ của nàng thập phần có quyền thế là Xương Hậu phủ, mặc dù nàng chỉ là con thứ gả vào nơi này, cũng có địa vị tương đương, lại nói, bởi vì nàng sinh được một nữ nhi thông minh nhanh trí, lại tài hoa xuất chúng, ở thời điểm mười tuổi, do lão Hậu gia đứng ra làm chủ, rồi có hôn ước với thiếu tướng Trấn Nam Vương, Nhị tiểu thư Hạ Nguyệt Băng xứng danh với vị trí phu nhân tướng quân tương lai, chỉ chờ tròn mười sáu tuổi liền gả đi.

Vì lẽ đó, trong tướng phủ này, Đại phu nhân có thể kìm nén tất cả mọi người, nhưng không dám chạm Nhị nương và nhị tiểu thư, trừ phi có một ngày nữ nhi của nàng bay lên đầu cành cây hoàng gia, trở thành hoàng hậu quý phi, nàng mới dám hò hét với Nhị di nương.

Bình thường mọi người đều không gặp nhị tiểu thư, đó là phần lớn thời gian đều ở tại Hậu phủ, chỉ có ngày tháng quan trọng mới có thể trở về.Hạ Vân Lệ trừng mắt, mấy tháng không gặp, nha đầu này càng trở nên càng đẹp mắt rồi, làm nàng có chút đố kỵ lên cũng âm thầm sinh oán hận.

Nội tâm Hạ Vân Tuệ và Hạ Vân Tích cũng cuồn cuộn như sóng, nhưng do thân phận hạn chế, không thể biểu hiện ra.

Đôi mắt trong như nước của Hạ Nguyệt Băng đảo qua nàng, biểu hiện rất lạnh nhạt, giống như Hạ Vân Nhiễm không phải tỷ muội của nàng, chỉ là một người ngoài.

Hạ Vân Nhiễm mới không cần để ý tới tâm tình của mọi người, ngày hôm nay nàng đã biết rõ một chuyện, vì sao Đại phu nhân sẽ dẫn nàng đi? Có mục đích gì? Sẽ sử dụng nàng như lá chắn, hoặc là làm quân cờ lợi dụng đi!

Ngoài cửa tướng phủ, năm chiếc xe ngựa đang chờ, Đại phu nhân và đại tiểu thư ngồi xe phía trước, xe được trang trí nắp thúy châu bát bảo, Nhị di nương và nhị tiểu thư ngồi xe cẩm tú đỏ ở vị trí thứ hai, Tam di nương, Tứ di nương ngồi cùng một chiếc xe ngựa, Hạ Vân Tuệ, Hạ Vân Tích ngồi cùng, mà Hạ Vân Lệ và Hạ Vân Nhiễm lại ngồi cùng nhau.

Hạ Vân Lệ vô cùng không vừa lòng, đây chính là làm mất thân phận của nàng mà, nàng mới không cần ngồi cùng một chỗ với người không hề có thân phận địa vị như Hạ Vân Nhiễm, vì lẽ đó, vừa vào xe ngựa, nàng liền hết sức ghét bỏ kéo gọn quần áo của nàng vào một chỗ, miễn không bị Hạ Vân Nhiễm làm ô uế.

Hạ Vân Nhiễm cũng lười nói chuyện với nàng, nàng thỉnh thoảng vén rèm của sổ lên xem cảnh, chỉ thấy trên đường phố rất nhiều bách tính chỉ chỉ chỏ chỏ, thỉnh thoảng có âm thanh truyền đến, "Đây là xe ngựa của quý phủ nào, khí khái thật đồ sộ!"

"Đây là xe ngựa của tướng phủ"

"Có thể là đi xem hoàng thất thi đấu!"

"Nhge nói đại tiểu thư tướng phủ đẹp như tiên nữ, quốc sắc thiên hương, nếu có thể có cơ hội nhìn một chút, cho dù chết cũng đáng giá."

Nghe nói như vậy, Hạ Vân Nhiễm phát hiện Hạ Vân Lệ một bên quyệt khóe môi, có chút vẻ oán hận, điều này đã khiến Hạ Vân Nhiễm thấy thú vị rồi, hóa ra mấy tiểu thư này cũng không thực sự yêu thích Hạ Nguyệt Nhu, bất quá vì vướng bận thân phận của nàng mới cúi đầu phục tùng xếp đặt.

Trong tướng phủ những tiểu thư khác, vị nào không tự cảm thấy mình xinh đẹp như hoa? Nhưng bây giờ trong tướng phủ ánh mắt ca ngợi, đều rơi vào trên người Hạ Nguyệt Nhu, hoàng thất hay dân gian cũng đều chỉ có nàng là thanh danh hiển hách, mấy vị tiểu thư khác nào có ngày được như vậy? Mặc dù nhắc tới, ca ngợi vài câu, cũng không nói ra ngoài miệng, nội tâm nghĩ tới, cũng chỉ có vị đại tiểu thư này hoa nhường nguyệt thẹn.

Ngày hôm nay là trường hợp quan trọng, xem ra các vị tiểu thư này là dự định ở nơi đó thể hiện vẻ đẹp, hấp dẫn sự chú ý của các hoàng tử.

Hạ Vân Nhiễm đột nhiên cảm thấy thú vị, cũng không tính là tẻ nhạt, ngược lại muốn xem các nàng làm sao hấp dẫn được ánh mắt của các hoàng tử, hoặc là cái gì cũng không đạt được, uổng công một hồi nhàn chán, ai, cuộc sống tẻ nhạt của nàng có điểm thú vị rồi.

Vị trí của trường đua cưỡi ngựa rất gần hoàng cung, một tkhán đài cỡ lớn, chỉ thấy trên đài cao xây dựng một khán đài, phân ra đẳng cấp thân phận, mà ở phía dưới là một bãi cỏ lớn, ngày hôm nay người đến cũng không ít, lịch sử hoàng triều đã có mấy trăm năm, có không ít công thần đại tướng, phong hầu phong tướng cũng có mấy nhà, tăng thêm vào trận ngựa lớn hoàng gia, hôm nay thật là một ngày kích động náo nhiệt.

Bình thường các vị tiểu thư cửa lớn không ra, cổng trong không bước, cuối cùng cũng coi như có lý do chính đáng xuất đầu lộ diện, khoe vẻ đẹp mỹ lệ, khí chất, mà các vị con cháu quan gia trẻ tuổi, cũng muốn mượn cơ hội này thưởng thức các thiên kim hoa nhường nguyệt thẹn, tự chọn cho mình một thê tử tương lai tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Trường Đua Náo Nhiệt

Hạ Vân Nhiễm đi theo đám người Đại phu nhân, bị sắp xếp ngồi ở hướng đông nam. Đột nhiên, Đại phu nhân nhìn về phía Hạ Vân Nhiễm đang cúi đầu bước đi, ôn hòa nói: "Vân Nhiễm! Con tới."

Hạ Vân Nhiễm cúi đầu đi tới, Đại phu nhân thân thiết nắm tay của nàng "Tới đây, con và Nguyệt Nhu ngồi cùng một chỗ."

Người Hạ Vân Nhiễm run lên vài giây, sao Đại phu nhân lại nhiệt tình như vậy? Còn sắp xếp nàng ngồi ở vị trí dễ thấy? Có mục đích gì?

Hạ Nguyệt Nhu cũng đứng dậy, cười nói: "Thất muội, lại đây ngồi! Ngồi ở vị trí này xem là tốt nhất."

Hạ Vân Nhiễm có hơi được sủng ái mà lo sợ, không phản ứng kịp. Nàng híp mắt, muốn nhìn xem vị trí này có gì đặc biệt . Đúng lúc này, Đại phu nhân mím môi cười nói, "Khí trời hôm nay tốt lành, Thái Hậu nương nương cũng sẽ đến đây thưởng thức."

Đầu óc Hạ Vân Nhiễm đột nhiên sang tỏ, Thái hậu nương nương cũng tới? Bây giờ có thể lí giải tại sao nàng có thể tham gia cuộc thi này rồi, đại khái là Đại phu nhân muốn để Thái Hậu chú ý tới nàng!

Mà theo như sắp xếp của Đại phu nhân nàng ngồi bên cạnh Hạ Nguyệt Nhu, có phải nghĩ rằng, nếu như Thái Hậu chú ý tới nàng, tất nhiên sẽ để ý đến Hạ Nguyệt Nhu đẹp như tiên nữ. Như vậy, lần sau Thái Hậu có thể chú ý nàng ta, thấy nàng ta quen mắt?

Hạ Vân Nhiễm có chút dở khóc dở cười, hoàng sủng cổ đại này thật là rộng lớn! Hào quang ân trạch của Thái Hậu vậy mà chiếu tới trên người tiểu nhân vật như nàng.

Nhưng tại sao Hạ Vân Nhiễm có một loại dự cảm xấu? Nàng nghĩ, cho dù Thái hậu xuất hiện, có lẽ cũng không nhớ tới mình. Hôm nay là ngày các hoàng tử thể hiện tài nghệ, mắt Thái Hậu đều bận nhìn chằm chằm những hoàng tử này, sao có thể chú ý tới nàng?

Chờ chút, nếu như ngày hôm nay nàng không được Thái hậu chú ý, tháng ngày nàng ở trong phủ sẽ càng khó khăn hơn. Bây giờ, nàng có một chút giá trị hữu dụng, nếu như không dùng được, Đại phu nhân còn có thể cho nàng sắc mặt tốt được sao? Có lẽ bà ta cũng hiểu được, nếu Thái hậu nương nương cũng không nhớ đến nàng, nàng ngoại trừ có thể há mồm ăn cơm thì không có một chút tác dụng nào khác.

Nghĩ tới đây, đáy lòng Hạ Vân Nhiễm có mấy phần lạnh lẽo. Xem ra sau ngày hôm nay, nàng nhất định phải có được một chỗ dựa vững chắc. Nếu không, chờ bị Đại phu nhân thu thập đi!

Đôi mắt to của Hạ Vân Nhiễm như thạch anh nhìn bốn phía, nhưng thứ nàng nhìn thấy hầu như là ánh mắt một đám công tử nhìn về bên này. Chỉ thấy các công tử tuổi trẻ tuấn tú, con mắt đều biến thành hình trái tim. Hạ Vân Nhiễm nghĩ thầm, nói chung là bị Hạ Nguyệt Nhu bên người nàng hấp dẫn!

Quả nhiên, là một đám háo sắc.

Hạ Vân Nhiễm rất muốn né tránh ánh mắt như thế này. Dù sao so sánh nàng và Hạ Nguyệt Nhu, vốn là ánh trăng sáng và ngôi sao làm nền, nàng cũng

không muốn làm lá xanh.

Đang lúc này, Hạ Vân Tịch bên cạnh khẽ kêu lên: "A… Mau nhìn."

Một tiếng hô này không lớn, nhưng lại làm cho ánh mắt các vị tiểu thư tướng phủ đều chuyển đến hướng cửa lớn. Mặc dù chỉ là liếc mắt, nhưng khiến tất cả ánh mắt các tiểu thư đều ngưng lại, khuôn mặt trắng nõn cũng đỏ bừng, nhuộm thêm vài tia xuân quang.

Chỉ vì nam tử kia đi ra, thời gian dường như cũng dừng lai vì kinh diễm.

Chỉ thấy người kia mặc một bộ cẩm bào nguyệt nha, sạch sẽ xuất trần. Toàn thân ngoại trừ một khối bạch ngọc thượng đẳng tương xứng, cũng không hề có trang sức dư thừa linh tinh khác. Dáng người của hắn nho nhã, dung mạo như tranh vẽ, không nhanh không chậm, cước bộ nhàn nhã bước vào. Lúc này, hắn phát huy trọn vẹn câu nói "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song(*)" này.

(*)Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song: hình dung người con trai có gương mặt đẹp như ngọc, khôi ngô tuấn tú không ai sánh bằng.

Hắn vừa như một vầng trăng sáng, lại giống như một khối nam châm, có khuynh hướng hấp dẫn không ít tâm tư của thiếu nữ. Nếu như là ở hiện đại, có lẽ các cô gái ở đây đều phải hét lên một tiếng.

Nhưng nơi này là cổ đại, cho dù ái mộ như thế nào, cũng phải cố nén, chỉ có thể đỏ bừng mặt, không ngừng xiết chặt chiếc khăn tay, biểu hiện trong nội tâm các nàng đang kích độngKế hoạch thông gia tốt đẹp.

Hạ Vân Nhiễm không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật mình. Thiếu niên này, không phải lần trước gặp gỡ trong quán trọ đấy sao? Hắn quả nhiên không phải thân phận bình thường!

"Là Long Hậu phủ Thế Tử!" Bên cạnh có tiếng người vang lên.

Chỉ thấy thiếu niên kia mang trên mặt nụ cười cao quý, đi vào vị trí của hắn. Trong nháy mắt, làm cho một đám công tử phong lưu bên cạnh trở nên lu mờ ảm đạm, mà hắn chỉ ngồi ngay ngắn ở đó, khiến người bên ngoài đều tầm thường như cát bụi không theo kịp.

Cho dù tâm cao khí ngạo như Hạ Nguyệt Nhu cũng yên lặng nhìn hắn thất thần một lúc. Sau đó, đáy mắt nàng ta lộ ra một vẻ mất mát mãnh liệt. Nếu như hắn là hoàng tử thì tốt biết bao, bằng tài năng và sự thông minh sang suốt của hắn, chắc chắn có được công lao to lớn sự nghiệp vĩ đại, đoạt được ngôi vị hoàng đế.

Đáng tiếc, hắn chỉ là một Thế tử, thân phận không bằng Thái Tử.

Tầm nhìn Hạ Vân Nhiễm dừng lại một lúc trên người thiếu niên ở đằng kia, đúng lúc đang định dời đi, đột nhiên ánh mắt của nàng rơi vào một đôi mắt đen lặng lẽ giống như mắt phượng. Điều này làm cho Hạ Vân ->Nhiễm không chống đỡ được trong chốc lát, đỏ mặt lên, vội vã né tránh tầm mắt của hắn, thầm kêu một tiếng, lẽ nào hắn nhận ra nàng?

Không thể, thời điểm ở khách sạn, nàng khuôn mặt dáng dấp kia đều giống quỷ, so với ngày hôm nay vẫn là khác nhau một trời một vực không phải sao? Hắn nhất định không thể nhận ra nàng.

"Đại tỷ, Long thế tử đang nhìn ngươi." Hạ Vân Tịch lại gần cười nói.

Ánh mắt Hạ Nguyệt Nhu có một chút bối rối, sau đó yêu kiều trách mắng: "Chớ nói nhảm." Nhưng trái tim bên trong đập thình thịch, tâm rối loạn.

Hạ Vân Nhiễm nghe, không khỏi nhìn lại thiếu niên kia. Lần này, nàng nhìn rõ ràng chính xác, thiếu niên kia chác chắn nhìn nàng mà! Ha ha, nàng cuối cùng cũng làm cho người khác chú ý hơn Hạ Nguyệt Nhu rồi.

Chẳng qua, Hạ Nguyệt Nhu và Hạ Vân Nhiễm ngồi sát cạnh nhau, mọi người chỉ cho là ánh mắt Long thế tử chắc chắn là nhìn Hạ Nguyệt Nhu. Tất cả đều không chú ý kỹ càng, thực ra là ánh mắt của hắn dừng lại trên người Hạ Vân Nhiễm.

Hạ Vân Nhiễm trấn tĩnh tâm trạng. Lúc nhìn lại, ánh mắt của thiếu niên nhìn về phía cửa, dung mạo thanh nhã tựa như một bức tranh thuỷ mặc, khóe môi nhếch lên ý cười nhạt, tuấn mỹ đến mức khiến người mọi người lóa mắt.

Hạ Vân Nhiễm cúi đầu suy nghĩ. Bốn phía đều đã đông nghẹt người. Ngay sau đó, một hàng người mang theo hơi thở tôn quý đi đến, cuối cùng Hoàng đế cũng long trọng xuất hiện. Hoàng Đế đang cười nói với một vị lão phu nhân dáng vẻ uy nghi. Lão phu nhân kia chắc chắn chính là thái hậu nương nương Bộ cẩm bào vạn phúc hào hao phú quý, khuôn mặt hiền lành, trên đầu tóc trắng cài trâm phượng, quả nhiên có phong thái mẫu nghi thiên hạ.

Mà phía sau Hoàng Đế lại là một đám nữ nhân mỹ lệ vô song, đua nhau khoe khoang tài sắc. Chỉ cảm thấy một cỗ uy nghiêm hoàng thất ngập tràn, làm người ta không dám nghênh ngang đánh giá.

Cũng vào lúc này, hàng rào trường đua vừa mở, từ nơi không xa, mấy con ngựa vô cùng cao, đặc biệt xinh đẹp thông minh chạy tới. Lập tức bốn bóng người tuấn mỹ như thần, cũng cực kỳ gây chú ý đến mọi người. Trong bốn người này, có Thái Tử đương triều Hiên Viên Thần, Nhị hoàng tử Hiên Viên Trạm, Tứ hoàng tử Hiên Viên Li, Ngũ hoàng tử Hiên Viên Ngọc.

Các hoàng tử mỗi người khí thế bất phàm, phong thái hiên ngang, ngoại trừ Thái Tử mặc y phục màu vàng hoàng kim cưỡi ngựa, những hoàng tử khác đều mặc y phục xanh ngọc, đầu đội mũ trụ, không thấy rõ mặt mũi bọn họ, chỉ có thể xem xét phong thái.

Mà đối diện là một đội nhân mã khác, đều mang khôi giáp một màu màu nâu, là bên trong Cấm Vệ Quân ưu tú chọn tuyển thủ.

Có điều, cuộc so tài này thấy thế nào, đều là hoàng đế có ý định ở trước mặt thần dân bày ra tác phong mạnh mẽ và tư thế oai hùng của nhi tử, cho bọn họ thấy phong thái hoàng thất.

Hoàng đế bên kia phát hiệu lệnh, tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Nhất thời, một bầu không khí khẩn trương bùng lên, vì lẽ đó tâm tư khán giả đều trở nên căng thẳng trong phút chốc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sóng Ngầm Trong Cuộc Thi Đấu

Hạ Vân Nhiễm không thể chú ý động tĩnh của người khác, nhưng Hạ Nguyệt Nhu ở bên cạnh nàng đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt lại, con mắt nhìn chăm chú bóng người Thái Tử, giống như đang kích động, mà ánh mắt của Thái Tử cũng mấy lần nhìn trên người nàng, cái này rõ ràng là bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn.

Một bên Đại phu nhân mừng rỡ như điên, xem ra ứng cử viên cho vị trí Thái tử phi này không phải là nữ nhi nàng thì là ai đây, mặc dù Thái tử đã hai mươi ba tuổi, có thể Hoàng Hậu chậm chạp chưa cho hắn lập Thái Tử Phi, chỉ lập hai vị trắc phi, vì lẽ đó, nàng cảm giác nữ nhi của nàng chính là ứng cử viên số một cho vị trí này.

Hạ Vân Tuệ và tam tỷ muội thì lại nhìn chằm chằm bóng người hoàng tử khác, giống như đang tranh đoạt vậy, đều muốn trở thành các Hoàng hoàng tử khác.

Những tiểu thư khác tự nhiên cũng không ngoại lệ, ánh mắt của các nàng đều nhìn bóng người các Hoàng Tử trên trường đấu, tự ước mơ mình được chú ý tới.

Hạ Vân Nhiễm là một người nhàm chán nhất, ánh mắt của nàng từ trường đua dời đi, quỷ thần xui khiến nhìn tới vị Long Thế Tử, nàng một lòng muốn biết đến cùng hắn có nhận ra nàng hay không, thời điểm ánh mắt nàng đi qua, ánh mắt của hắn cũng vừa vặn nhìn tới, hai đôi mắt cách khoảng không nhìn nhau, Hạ Vân Nhiễm chớp chớp mắt mấy lần, lúc này, vừa vặn nhìn thấy trên khóe miệng của hắn mỉm cười thản nhiên, ánh mắt kia rõ ràng nói, ta nhận ra ngươi rồi.

Ách… con ngươi Hạ Vân Nhiễm cứng nhắc dời ánh mắt về trường đua, đáy lòng có một loại cảm giác không rõ, cái này là chuyện tốt hay chuyện xấu đây? Đại khái hắn sẽ không trách tội nàng chuyện lần trước nói tên giả đi!

Nghĩ đến, xem ra hắn cũng không có hẹp hòi như vậy!

Trên trường đua, cuộc thi đấu đang hừng hực khí thế, không cần phải nói, Thái Tử bên này chiếm đại ưu thế, cái này cũng chỉ khổ cho tuyển thủ bên kia rồi, tức không thể tận dụng toàn lực. Lại muốn làm đến hết sức, đem cuộc tranh tài này đánh cho sinh động, mấy người tuyển thủ đều bị Thái Tử đánh vào trên đầu, cũng không dám đánh trả.

Hạ Vân Nhiễm đột nhiên hy vọng cuộc tranh tài này nhanh nhanh một chút kết thúc, thực sự không hy vọng xem loại biểu diễn nhàm chán này.

Có thể nhìn chung người bên ngoài đều nhìn thấy hãi hùng khiếp vía, tâm hồn thật giống như bị trận thi đấu này hấp dẫn, không phải thanh âm gào lên, mà là mấy tỷ muội Hạ Nguyệt Nhu ở bên cạnh nàng nhìn thấy cả kinh, kinh ngạc, một lúc thì mặt ửng hồng, một lúc thì co chặt khăn tay, thật giống như có bao nhiêu lo lắng cho những người kia ở trên trường đấu.

Hạ Vân Nhiễm thật sự không có hứng thú, nàng chú ý tới Hạ Huyền, hắn ngồi ở bên kia lều, một đôi mắt hổ nhìn chằm chằm các Hoàng Tử trên trường đấu, tâm tình phức tạp khó dò.

Hạ Vân Nhiễm không hiểu triều cục, nhưng là biết, bây giờ, mỗi người Hoàng Tử đều xuất xắc, mặc dù lập Thái Tử, thế nhưng Hoàng Thượng vẫn chưa băng hà, hết thảy vẫn chưa định, hắn đại khái đang chọn lựa một vị có thể nương nhờ vào đi!

Chỉ có đứng đúng đội, vinh quang của tướng phủ mới có thể tồn tại, bằng không, chính là tai họa, vào lúc này, Hạ Vân Nhiễm hy vọng ánh mắt của Hạ Huyền phải chọn lựa đúng, nàng cũng không muốn bị liên lụy.

Đang lúc này, chỉ nghe giữa đấu trường có người kêu lên một tiếng, Hạ Vân Nhiễm quay lại nhìn, chỉ thấy bóng người sáng loáng suýt chút nữa từ trên ngựa ngã xuống, đây thực sự là một màn mạo hiểm , dám đem Thái Tử xém ngã xuống ngựa, cũng không phải đối thủ bên kia, mà là một thân hình mạnh mẽ rắn chắc, chỉ thấy hắn lưu loát đem bóng đánh vào khung thành, thân thủ tiêu sái nhận lấy một trận thán phục của mọi người.

“Đó là Nhị Hoàng Tử đi! Hắn đánh bóng thật tốt.” Có người ở trên khán đài đè thấp thanh âm nói.

Chỉ thấy Thái Tử lập tức ngồi vào chỗ của mình, thân hình của hắn không nhúc nhích, nón giáp theo bóng dáng xanh ngọc quay một vòng, rõ ràng rất oán giận.

Long mạch thợ săn.

Ngay sau đó, theo sau Nhị Hoàng tử cầu thủ cũng vô cùng hơn người, thường thường vượt lên đầu, cướp đoạt trước tiên, vừa mới trúng tuyển, đoạt hết nội bật của Thái Tử.Thỉnh thoảng có người nhìn về phía Hoàng Thượng, chỉ thấy khóe miệng Hoàng Thượng ẩn chứa nụ cười xem trận đấu, trước mắt cảm thấy không hờn giận, cũng không có một tia ảo não, giống như trong mắt Hoàng Thượng, trận này chỉ là trận thi đấu bình thường, không đại biểu bất luận ý nghĩa gì.

Nhưng là, như nhau các đại thần đang nhìn trận đấu bên kia, đã có tâm tư khác nhau, trên mặt thần sắc biến đổi bất định, giống như trận bóng trước mắt đối với họ mà nói, trừ bỏ là các Hoàng Tử thi đấu, tranh giành ngôi vị Hoàng Đế đại biểu cho mưa gió quỷ kế, không đơn giản là đoạt bóng cho Hoàng Thượng niềm vui đơn giản như vậy, đã lộ ra thực lực của bọn họ, làm cho Hoàng Thượng nhìn với cặp mắt khác, Lương Thái Tử vài lần gặp khó khăn, còn Nhị Hoàng Tử lại dũng mãnh phi phàm, lúc này một đám cựu thần nào có lòng dạ xem thi đấu, đều cố gắng suy đoán ý nghĩa của Hoàng Thượng.

Ngược lại nhóm nữ quyến bên này, tiếng hoan hô không ngừng, sự ao ước xấu hổ để lộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bất kể nhìn chằm chằm hình dáng

phi phàm của các Hoàng Tử trên đấu trường, cắn môi, khẩn trương không thôi.

Hạ Vân Nhiễm trong chốc lát nhìn xem các đại thần ở đối diện, trong chốc lát nhìn thấy nụ cười của Hoàng Thượng, trong chốc lát lại nhìn bên cạnh biểu tình phong phú của các thiếu nữ xinh đẹp, giống như ở trong mắt nàng, trận thi đấu này thú vị hơn nhiều.

Ngay lúc Hạ Vân Nhiễm mất tập trung, ánh mắt của nàng lại đúng lúc gặp phải ánh mắt của Long Thế Tử, chỉ thấy ý cười nơi khóe miệng của hắn hàm chứa một tia nghiền nghẫm, vầng trán như một (….), một đôi mắt trong suốt, dưới ánh mặt trời, giống như một ngôi sao lóa mắt.

Hạ Vân Nhiễm hướng hắn nhíu mày, hắn sao lại thế này? Chẳng lẽ hắn cũng giống nàng không tập trung ở trận bóng này?

Đúng lúc này, ánh mắt Hạ Nguyệt Nhu cũng xoay chuyển một cái, mơ hồ nhìn vào Long Thế Tử bên này, nhất thời mặt đỏ tim đập buông mắt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút phiếm hồng, dáng dấp e thẹn làm người yêu thích.

Hạ Nguyệt Nhu nào dám như Hạ Vân Nhiễm vô lễ nhìn chăm chú Long Thế Tử như vậy, nàng chỉ là mơ hồ cảm thấy Long Thế Tử đang nhìn nàng, đây là tự tin của nàng, nàng là người xinh đẹp nhất, hắn trừ bỏ nhì nàng, còn có thể nhìn ai?

Đúng lúc này, một tiếng trống vang lên, âm thanh chói tai kêu dừng thi đấu, thì ra trận đấu đã kết thúc rồi.

Chỉ thấy giữa sân những đội viên khác mau mau lui xuống, mà bốn vị Hoàng Tử đồng thời quy tắc xuống ngựa , mặt hướng Hoàng Thượng, đưa tay tháo mũ giáp xuống, chờ Hoàng Thượng nói luận công ban thưởng.

Lúc này tháo xuống mũ giáp, nhất thời, bốn gương mặt tuấn mỹ thình lình xuất hiện trước tầm mắt các thiếu nữ, Thái Tử phong lưu phóng khoáng, Nhị Hoàng Tử lạnh lùng bất phàm, Tứ Hoàng Tử tuấn nhã tú dật, Ngũ Hoàng Tử là non nớt nhất, bất quá mới mười sáu tuổi, đã bị cưỡng ép kéo lên trường thi đấu.

Bọn họ vừa lộ diện, trên khán đài các thiếu nữ nhất thời chợt hô một câu, sau đó, người người sắc mặt trở nên hồng, ánh mắt lấp lóe, mắt lộ ra sắc xuân, dường như không dám nhìn lại càng không đành lòng không nhìn.

Hạ Vân Nhiễm là người thoải mái nhất, nàng nhìn chằm chằm ở phía dưới mấy vị Hoàng Tử, đầu tiên là bị chính giữa Nhị Hoàng Tử hấp dẫn, hấp dẫn nàng, là tác phong kiên nghị trên người Nhị Hoàng Tử, mặc dù Thái Tử nên là người chói mắt nhất, nhưng là, toàn thân tỏa ra hơi thở tương xứng cùng Thái Tử, làm người ta không thể nào chú ý sự tồn tại của hắn.

Thái Tử tuy rằng tuấn mỹ bất phàm, nhưng trên người hắn còn có một loại cảm giác nuông chiều buông thả, một đôi mắt mập mờ không rõ, rõ ràng miệt mài quá độ, vào lúc này, hắn len lén nhìn về phía Hạ Nguyệt Nhu, quả nhiên là vì sắc đẹp, không chú ý trường hợp.

Hạ Nguyệt Nhu bị Thái Tử nhìn mấy lần, tim đập nhanh hơn, nhưng nghĩ đến thân phận của hắn, không khỏi mắc cỡ đỏ mặt, liếc mắt đưa tình.

Thái Tử như vậy, ngay cả Hạ Vân Nhiễm đều không ưa, thật sự là đồ háo sắc.

Trái lại Nhị Hoàng Tử, ánh mắt của hắn hơi rủ xuống, mắt nhìn thẳng, nét mặt không dao động, như một thanh Cương Đao sắc bén, tràn đầy khí phách chờ phân phó, mặc dù tóc hơi loạn, cũng không chút nào ảnh hưởng đến khí thế cường đại của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thế Cục Trong Triều

Khóe miệng Tứ hoàng tử mỉm cười, bình tĩnh thong thả chờ lãnh thưởng. Ngũ hoàng tử lại giống như như những đứa trẻ bình thường, đôi mắt to liếc qua liếc lại, thật đáng yêu. Diều này làm cho Hạ Vân Nhiễm liền thích hắn nhất.

Hoàng thượng cuối cùng cũng lên tiếng, tất nhiên là khen ngợi một phen. Hắn ban thưởng cho Thái tử một con hãn huyết bảo mã tên là Truy Phong, Nhị hoàng tử là vạn lượng hoàng kim, Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử là năm ngàn lượng.

Sau khi các hoàng tử tạ ơn, người của hoàng thất tiến hành rời khỏi cuộc đua. Mọi người trên khán đài đều đứng dậy phúc thân cung tiễn.

Chờ mọi người rời khỏi cuộc đua, bốn vị hoàng tư ở giữa sân cũng nối tiếp nhau rời đi. Chẳng qua, lúc Thái tử rời đi, ánh mắt lại nhìn về phía Hạ Nguyệt Nhu, ngẩn người trong chốc lát. Sau đó, hắn tháo ngọc bội bên hông đưa cho người bên cạnh, thì thầm dặn dò, mới cười tà mị rời đi.

Chờ các hoàng tử rời đi, mọi người trên khán đài mới dứng dậy rời khỏi. Một đám nữ nhi của Hạ gia theo sát bước chân của Đại phu nhân, chậm rãi đi về trước. Đi không được bao xa, tên tùy tùng vừa được Thái tử dặn dò liền đuổi theo. Hắn trực tiếp đi tới bên người của Hạ Nguyệt Nhu nói: "Hạ Đại tiểu thư, vật này do Thái tử ban tặng, xin người nhận lấy."

Vừa nãy Hạ Nguyệt Nhu thấy hắn lấy ngọc bội cũng biết sẽ đưa cho nàng. Nhưng giờ phút này, nàng có chút thụ sủng nhược kinh khi nhìn thấy vật kia là thượng đẳng huyết ngọc, lắc đầu nói: "Thần nữ không dám nhận."

Đại phu nhân ở một bên, mím môi cười nói: "Nguyệt Nhu, đây là tâm ý của Thái tử, hãy nhận đi!"

Được mẫu thân nhắc nhở, Hạ Nguyệt Nhu mới mím môi cười, đưa tay ra nhận ngọc bội kia, khóe miệng toát ra một nụ cười đắc ý. Cái này có thể xem như vật ước hẹn của Thái tử với nàng không?

Các vị tiểu thư bên cạnh tất nhiên là ghen ghét không thôi. Có lẽ Tướng phủ của bọn họ sẽ có một vị Thái tử phi.

Nhưng Hạ Vân Nhiễm mím môi âm thầm cười nhạo. Thái tử kia vừa nhìn đã biết chính là loại hoa tâm công tử, háo sắc thành tính. Hoàng đế còn khỏe mạnh như vậy, loại đức hạnh này của hắn có thể nhịn đến lúc đăng cơ đế vị sao? Không chừng nửa đường sẽ bị người ta đá khỏi vị trí này đó!

Cho nên, Hạ Vân Nhiễm lập tức nghĩ đến Nhị hoàng tử xuất sắc kia. Có lẽ Nhị hoàng tử càng có hi vọng, chẳng thà chọn hắn.

Hạ Vân Nhiễm nhìn Hạ Nguyệt Nhu che giấu thần thái đắc ý, không biết nên cao hứng cho nàng hay lo lắng cho nàng.

Ai, cũng không phải chuyện của nàng.

Chỉ thấy chiếc xe ngựa bên ngoài sân, quả nhiên là xe tốt êm như mây. Nhưng ở bên trong lại là một mảnh cẩm tú lóa mắt. Một chiếc xe ngựa màu lam có vẻ đặc biệt chướng mắt. Màn xe màu xanh đen chỉ vẽ hoa văn hình mây , trừ đỉnh đầu cao quý, cũng không có đồ trang sức khác không giống xe ngựa đặc biệt. Mui xe còn được khảm một chút đồ trang trí hoa lệ, xứng với thân phận.

Người này thật đúng là đặc biệt! Là ai đây?

Rất nhanh, mấy vị tiểu thư Tướng phủ đứng một bên chờ xe liền hiểu rõ. Chỉ thấy một thân ảnh như ngọc có tùy tùng vây quanh hướng về phía chiếc xe ngựa màu lam. Tay thon dài của hắn xốc màn xe lên, thân ảnh liến biến mất phía sau màn xe màu lam, kín đáo che đi.

"Là xe ngựa của Long thế tử! Thật là đặc biệt." Hạ Vân Lệ kinh hỉ nói.

Đại phu nhân khẽ thu mắt, hướng bọn họ thúc giục nói: "Được rồi, lên xe đi!"

Mọi người được nha hoàn dìu lên xe ngựa. Mới vừa ngồi xuống, Hạ Vân Lệ lại xốc màn xe lên, ánh mắt nhìn theo xe ngựa màu lam. Đến khi không còn thấy chhiếc xe ngựa kia nữa, nàng mới thở ra một hơi.

"Lục tỷ, Long thế tử là ai vậy?" Hạ Vân Nhiễm tò mò hỏi nàng.

"Ngươi không biết?" Hạ Vân Lệ giật mình, tiêu hóa xong kinh ngạc, nàng mới mím môi cười rộ lên trào phúng: "Ngươi tất nhiên là không biết. Ngươi ở nông thôn thì làm sao biết chứ? Long thế tử cũng không phải vương hầu bình thường có thể so sánh được."

"A! Không phải người bình thường vậy hắn là người bất thường sao?" Hạ Vân Nhiễm cười hỏi.

"Ngươi… Nói như ngươi đúng là tức chết người mà, ta nói với ngươi như thế sao! Trong kinh thành này, nữ tử muốn gả cho Long thế tử còn nhiều hơn so với gả cho Thái tử đó. Hiểu chưa?"

"Ồ! Ta cũng không thích thái tử kia, ta càng thích Long thế tử hơn." Hạ Vân Nhiễm đáp.

"Ngươi…" Hạ Vân Lệ nhìn nàng, xì một tiếng cười rộ lên: "Ngươi cũng không lấy gương soi thử. Ngươi như thế này, ngay cả vào Long Hậu phủ làm nha hoàn cũng không xứng, có thể gả cho Long thế tử sao?"

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nói: "Thế sự khó liệu! Lục tỷ, ngươi có dám cam đoan ta không gả vào đó được sao?"

"Ngươi… Thất muội, làm người phải biết thân biết phận, ta xem ngươi ngay cả trời cao đất rộng cũng không biết, gả cho Long thế tử, kiếp sau đi."

"Nói như vậy, Lục tỷ, kiếp sau chúng ta cùng nhau gả đi!" Hạ Vân Nhiễm cười đến bộ dạng không tim không phổi.

Ta gả không vào, ngươi cũng gả không vào a!

Hạ Vân Lệ nghẹn họng, gương mặt hồng hồng trừng nàng: "Nha đầu chết tiệt kia, ngươi là đang nguyền rủa ta."

"Không phải ta nói! Lục tỷ, Long thế tử cũng đến tuổi lập phi rồi! Đó cũng là Tam tỷ, Tứ tỷ, chúng ta còn nhỏ mà!" Hạ Vân Nhiễm ha ha cười nói.

Đây chính là chỗ đau của Hạ Vân Lệ. Nàng cắn môi hừ một tiếng: "Long thế tử coi trọng ai còn chưa biết đâu!"

Hạ Vân Nhiễm nói mấy câu liền khiến Hạ Vân Lệ tức giận không muốn cùng nàng nói chuyện nữa, cùng nàng nói chuyện một lát, nàng sẽ phải giảm thọ mười năm.

Hạ vân Nhiễm cũng vui vẻ im lặng. Hiện tại nàng bắt đầu nghĩ, hôm nay Thái hậu không có chú ý tới nàng, nghĩa là khi hồi phủ, Đại phu nhân sẽ cho nàng trở về, những ngày gian khổ của nàng lại tới nữa rồi. Xem ra, nàng nhất định biện pháp ở lại trong phủ hảo hảo ngốc thôi.

Hạ Vân Nhiễm nghĩ biện pháp đến ngủ quên. Tới quý phủ, nàng mới tỉnh lại, vừa xuống xe ngựa nàng liền mang theo Tiểu Thất nhanh chóng chuồn mất.

Nhóm người Đại phu nhân và Đại tiểu thư trở về đều nghị luận chuyện tình hôm nay.

Ở trong đại sảnh, chuyện Hạ Nguyệt Nhu được Thái tử tặng ngọc bội đều được đám di nương tiểu thư khen ngợi rất lâu. Tuy nói mỗi người các nàng ghen tỵ đến đỏ mắt nhưng loại đãi ngộ này không tới lượt bọn họ.

Lúc mọi người đang ở trong sảnh uống trà, thảo luận chuyện hôm nay, Hạ Huyền đã trở về. Hắn mặc một thân triều phục màu nâu đỏ, hiện ra vẻ anh tuấn, khuôn mặt đăm chiêu, chậm chạp đứng ở cửa, có vẻ tâm sự rất nặng nề.

"Lão gia đã trở về." Đại phu nhân giống như con bướm vây quanh nghênh đón hắn, kéo hắn đi vào.

Các di nương, tiểu thư khác cũng phúc thân chào đón.

"Phu nhân và Nguyệt Nhu ở lại. Các ngươi đều đi xuống cả đi!" Hạ Huyền nhìn về phía những người khác thản nhiên quăng cho ánh mắt.

Nhất thời, vài vị di nương và tiểu thư cũng không dám ở lại nữa, lui xuống. Khuôn mặt Đại phu nhân có chút kinh ngạc, lão gia làm cái gì vậy? Tại sao lại cho các nàng ấy lui xuống? Ngay cả Nguyệt nhu cũng cảm thấy phụ thân hình như có chuyện muốn nói, lòng có chút suy đoán bất an trỗi dậy.

"Lão gia, hôm nay Thái tử tặng cho Nguyệt Nhu một khối ngọc bội. Ngươi xem, đây thật sự là một chuyện tốt! Cái này có nghĩa là Nguyệt Nhu của chúng ta rất nhanh sẽ gả vào hoàng thất, làm Thái tử phi." Đại phu nhân vẻ mặt vui mừng, cười hi hi nói.

Hạ Huyền nghe xong, sắc mặt vô cùng rối rắm. Ý cười của Đại phu nhân cũng cứng ngắc, nàng nhẹ giọng nói: "Lão gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Hôm nay biểu hiện của Thái tử thế nào? Các ngươi cũng đều trông thấy chứ!" Ánh mắt sắc nhọn của Hạ Huyền nhìn về phía mẹ con họ.

Đai phu nhân lấy làm lạ, cười nói: "Biểu hiện của Thái tử có chút tạm hài lòng, nhưng mà không phải hôm nay chỉ là trận đấu thôi sao?"

"Trận đấu? Cả giang sơn này trải qua các đời đầu rộng lớn vững mạnh, nếu giao cho một người chỉ biết ham mê tửu sắc, thích hưởng lạc, không phải là người có chí tiến thủ, thì có bộ dạng như thế nào?" Hạ Huyền có chút tức giận nói.

"Lão gia… Người nói gì vậy? Thái tử điện hạ là đế vương tương lai, nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn có biến cố sao?" Đại phu nhân cẩn thận mở miệng nói.

"Cha, Người có chuyện cứ nói thẳng đi ạ! Nữ nhi xin nghe." Hạ Nguyệt Nhu dịu dàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhị Hoàng Tử Tới Cửa

Hạ Huyền hít một hơi thật sâu nói: "Nguyệt Nhu không thể xuất giá, đợi thêm hai năm nữa đi! Nếu khi đó căn cơ của Thái tử vẫn không đổi thì hãy tính đến hôn sự này."

"Lão gia, đợi thêm hai năm nữa, vị trí Thái tử phi có thể không phải của Nguyệt Nhu chúng ta. Ngươi muốn cho con gái chúng ta làm trắc phi sao?" Đại phu nhân cuống cuồng nói.

Hạ Huyền có hơi tức giận, trừng mắt liếc nàng một cái: "Đúng là kiến thức của nữ nhân."

Mà Hạ Nguyệt Nhu so với Đại phu nhân biết nhìn xa trông rộng hơn: "Nương, không có việc gì. Nếu Thái tử thật lòng thích ta dù là trắc phi thì có sao? Thời gian còn dài, cuối cùng nữ nhi cũng sẽ có cơ hội vượt lên. Hoàng hậu hiện tại không phải cũng xuất thân từ quý phi sao?"

Hạ Huyền vừa lòng gật đầu, nhìn con gái hiểu chuyện, trầm giọng nói: "Hôm nay Thái tử biểu hiện khiến nhiều người thất vọng. Bề ngoài thì hoàng thượng ban thưởng cho hắn tốt nhất, nhưng trong lòng đối đãi như thế nào chúng ta còn không biết. Có điều, hành vi và đức hạnh của Thái tử càng ngày càng càn rỡ. Ngược lại Nhị hoàng tử lão luyện, cẩn thận hoàn thành xuất sắc những nhiệm vụ được hoàng thượng giao, được hoàng thượng càng thêm coi trọng."

Bị trượng phhu nhắc tới như vậy, nhất thời tâm tư Đại phu nhân được khai sáng ra, nàng trừng mắt nhìn nói: "Mẫu phi của Nhị hoàng tử xuất thân từ quý phi, sau lưng còn có tướng quân phủ là chỗ dựa. Nhị hoàng tử này ngày sau chắc chắn tiền đồ không giới hạn được."

Hạ Nguyệt Nhu hơi nâng mắt, chớp chớp mắt, trong đầu tưởng tượng ra khuôn mặt lạnh lùng. Trong đầu nàng liên tục hiện lên nét mặt ôn nhu của Thái tử. Nghĩ lại, Nàng không khỏi âm thầm thở dài, phu quân của nàng sẽ từ hai người kia chọn ra.

Sắc mặt Hạ Huyền nhìn mới tốt lên một chút, mới tiếp tục nói: "Hiện giờ Thái tử ở trong lòng của Hoàng thượng càng ngày càng nhẹ, Hoàng hậu tất nhiên cũng lo lắng. Hôm nay Thái tử lại có ý với Nguyệt Nhu, tất nhiên sẽ nắm lấy cơ hội này mượn sức ta trợ lực cho Thái tử." Nói xong, hắn nghĩ đến một việc liền nói: "Hôn sự của Nguyệt Băng định rồi, cuối tháng này sẽ xuất giá."

Đôi mắt Hạ Nguyệt Nhu lóe lóe. Nàng không chút nào hâm mộ hôn sự của Hạ Nguyệt Băng, tuy Trấn Nam vương cũng coi như là người có địa vị trên triều, nhưng so với một người ở trên vạn người như Thái tử, lúc đó chẳng phải cũng dập đầu xưng thần sao?

"Hiện giờ, sau lưng chúng ta có thế lực của Trấn Nam vương, hoàng hậu lại càng dòm ngó nhiều hơn. Mấy năm nay ta ở trong triều luôn giữ vị trí trung lập, không tham gia vào tranh đấu của các hoàng tử, nhưng sớm muộn gì cũng phải đưa ra lựa chọn. Nhỡ có một ngày ta chọn sai…" Ánh mắt Hạ Huyền có chút cười gượng: "Tướng phủ của chúng ta sẽ không còn tồn tại nữa."

"A…" Đại phu nhân sợ đến mức hít một hơi thật sâu, sắc mặt trắng bệch.

"Lão gia, vậy ngươi phải chọn lựa thật kĩ. Người được chọn chỉ có Thái tử hoặc Nhị hoàng tử. Mạng của chúng ta đều ở trong tay người"

Hạ Huyền híp mắt, cũng cảm thấy một cỗ áp lực đang đè nén. Hôm nay thế cục trong triều còn chưa rõ, đang lúc các hoành tử tranh đấu ác liệt. Nếu như đứng đúng vị trí, thì sẽ đem lại vinh hoa phú quý vô tận cho tướng phủ. Nếu làm sai, Thái tử thất thế, Nhị hoàng tử lại ra tay tàn nhẫn, rơi vào trong tay hắn, sau này còn có những ngày tháng tốt lành sao?

Sáng sớm hôm sau, nha hoàn Tử Diễm mang trà mà ngày thường lão phu nhân hay dùng đến sương phòng của lão phu nhân.

Lúc nàng châm trà, chỉ ngửi thấy trong không khí tản ra một mùi thơm, phảng phất giống như hương hoa lan thơm mát tràn ngập cả đại sảnh. Buổi sáng lão phu nhân thức dậy có chút uể oải, nhất thời liền chú ý tới. Nàng nhìn thấy trà kia liền vừa lòng cười nói: "Kỹ thuật pha trà càng ngày càng tốt."

Nhóm nha hoàn cũng mím môi cười nói: "Đúng vậy. Trà hôm nay liền không giống ngày thường, giống như rót hương hoa vào trong."

Lão phu nhân nhấp một ngụm trà, ánh mắt sáng ngời: "Lại còn rất tinh khiết nữa chứ!"

"Chẳng lẽ không giống với khẩu vị lúc trước sao?"

"Không giống. Trà này chẳng những vào miệng tinh khiết, ngửi cũng làm người ta sảng khoái tinh thần." Lão phu nhân nhân không chút keo kiệt mà tán đương.

Nhóm nha hoàn cũng vui vẻ cười rộ lên, tâm tình lão phu nhân tốt, cuộc sống của các nàng mới trôi qua tốt đẹp.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày lão phu nhân đều uống trà này, mỗi lần uống là mỗi lần khen.Còn Đại phu nhân và Hạ Nguyệt Nhu lại kinh hồn táng đảm, rất sợ người của Thái tử đột nhiên tới phủ cầu hôn. Mẹ con các nàng đều hiểu rõ lời nói của Hạ Huyền, hiện tại địa vị của Thái tử không ổn, gả qua đó thực rất nguy hiểm, chi bằng đợi thêm hai năm nữa, thế cục ổn định thì tái hôn.

"Nếu Thái tử thật đến cầu hôn, Nguyệt Nhu, ngươi liền giả bệnh đi, dù nói gì cũng không thể đồng ý hắn." Đại phu nhân thận trọng dặn dò.

"Con biết rồi, nương" Hạ Nguyệt Nhu gật gật đầu. Mục tiêu của nàng là trở thành hoàng hậu, nàng đương nhiên phải gả cho một người có năng lực đăng cơ xưng đế chứ.

Trải qua năm ngày, một chiếc xe ngựa lộng lẫy dừng ở cửa Tướng phủ khiến cho thủ vệ và nha hoàn hoảng sợ, vội vàng chạy nhanh vào trong thông báo. Đại phu nhân vừa nghe nói, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, chẳng lẽ Thái tử đến?

Nàng vội vàng nhấc váy tiến lên nghênh đón, vừa đến cửa liền thấy một thân ảnh tuấn tú thon dài bước qua cửa đi tới, cả người mặc cẩm bào màu xanh,

vai rông eo hẹp, thắt lưng buộc một đai ngọc, ngũ quan trắng trẻo, dung mạo tuấn tú, nhất là đôi mắt phượng sâu sắc giống như màu đen của bảo thạch lại tản ra quang mang tĩnh mịch, cả người tản ra một loại uy nghiêm và cao quý không gì sánh kịp.

Đại phu nhân vừa nhìn thấy người này, thân thể chấn động. Người tới không phải Thái tử mà là Nhị hoàng tử Hiên Viên Trạm.

Cái này hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

"Thiếp thân tham kiến Nhị hoàng tử điện hạ." Đại phu nhân mang theo nha hoàn thi lễ với Nhị hoàng tử.

"Đứng lên đi." Hiên Viên Trạm cong môi cười, giọng nói nhã nhặn.

Đại phu nhân dùng hết sức đứng lên, tâm như sét đánh, Nhị Hoàng tử đến Tướng phủ làm cái gì? Xem ra con gái của nàng không chỉ đơn giản là bị thái tử để mắt đến mà còn có Nhị hoàng tử nữa.

Cái này thật là tiến thoái lưỡng nan.

"Không biết Nhị hoàng tử bớt chút thời giờ đến quý phủ là để tìm lão gia nhà ta sao?" Đại phu nhân nét mặt tươi cười hỏi.

"A! Không phải chuyện đó. Lần trước lúc ở trận đấu may mắn thấy được phương dung* của Đại tiểu thư nên đặc biệt đến cầu kiến một phen, uống chung trà." Hiên Viên Trạm cười vô cùng sáng lạng, giống như mục đích của hắn đến đây chỉ đơn giản như vậy.

*Phương dung: dung mạo và phẩm chất

Đại phu nhân cũng nở nụ cười phụ họa một tiếng: "Vậy thì thật không khéo. Nguyệt Nhu nhà ta ba ngày trước liền bệnh nặng một trận, bây giờ vẫn còn nằm trên giường, không thể gặp ngài được."

Ý cười trên khóe miệng Nhị hoàng tử vẫn không giảm "À! Ta nghe nói Tướng phủ nổi danh lịch sự tao nhã, không biết ta có thể thưởng thức một phen không?"

"Vậy thiếp thân sẽ dẫn Nhị hoàng tử đi thưởng ngoạn một phen." Đại phu nhân vội nói.

Nhị hoàng tử khoát tay áo nói: "Không cần, ta muốn tự mình tản bộ."

Đại phu nhân cũng chỉ có thể gật đầu, hướng nha hoàn bên cạnh nói: "Đi thông báo một tiếng, bảo di nương và tiểu thư trong phủ tránh đi, tránh làm cho Nhị hoàng tử điện hạ khó chịu."

"Vâng ạ." Nha hoàn cơ trí rời đi. Thực ra phải đi đến phòng của Đại tiểu thư, để cho Hạ Nguyệt Nhu đang thêu thùa mau chóng lên giường nằm, miễn cho để Nhị hoàng tử đang tản bộ trông thấy.

Một nha hoàn khác lại đi thông báo cho các vị tiểu thư. Đại phu nhân tất nhiên sẽ không cho các tiểu thư khác gặp được Nhị hoàng tử, ngộ nhỡ được Nhị hoàng tử coi trọng thì sao? Đây đều là một chút cân nhắc của Đại phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 18: Phong* Nha Đầu

*phong: bệnh điên

Đại phu nhân đưa mắt nhìn theo thân ảnh của Nhị hoàng tử đang tiến về hành lang. Nàng khong khỏi âm thầm thở một hơi. Nhị hoàng tử này cũng đủ phong cách và khí phách, nếu sau này hắn lên ngôi, nữ nhi gả cho hắn cũng không ủy khuất.

Trong hoa viên, Hạ Vân Nhiễm đang cố gắng lấy mật hoa. Bây giờ là mùa xuân, trăm hoa đua nở, hương thơm trong hoa viên ngào ngạt thấm cả vào lòng người. Hạ Vân Nhiễm cầm một cái lọ nhỏ rất tinh xảo, thu thập từng giọt từng giọt mật hoa.

Đột nhiên mấy con ong mật nghịch ngợm bay đến, tiếng ong ong tựa như đang nói: ngươi đoạt đồ ăn của ta, ta liều mạng với ngươi.

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nói với chúng nó: "Các ngươi đi chỗ khác mà lấy! Mật hoa ở đây là của ta, ai cũng đừng nghĩ tranh với ta."

Ong mật vốn không phục, trừng mắt to, bay vòng vòng quanh người nàng, tưởng hù dọa được nàng chắc.

Hạ Vân Nhiễm chống tay lên eo, nói: "Có phải các ngươi không muốn sống nữa không. Cẩn thận ta đem vòi của các ngươi từng cây từng cây nhổ sạch hết bây giờ."

Ong mật vẫn không chịu rời đi. Mật hoa thơm ngào ngạt kia chính là thứ chúng nó thích nhất, làm sao bằng lòng buông tha?

Hạ Vân Nhiễm thấy uy hiếp cũng vô dụng, đành phải khom người tiếp tục lấy mật hoa. Nhưng nàng không ngờ, cuộc tranh cãi vừa rồi của nàng với ong mật đều lọt vào tai nam nhân tuấn tú dưới mái hiên.

Hắn gác tay lên, một đôi mắt lợi hại nhìn chăm chằm vào trong hoc viên, trên người thiếu nữ cùng trăm hoa làm bạn, khóe miệng nhếch lên: "Đây là người nào? Sao lại cùng ong mật nói chuyện?"

"Chắc là một phong nha đầu đi! Lầm bầm lầu bầu." Tùy tùng bên cạnh cười nói.

"Phong nha đầu?" Hiên Viên Trạm nhấp môi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt kia đỏ bừng, tôn lên đôi mắt giống như thất thải bảo thạch, sáng rực lên, không nghi ngờ gì đã khiến cho hắn có chút tình cảm.

Chỉ nhìn một lát, hắn lại đến chỗ khác dạo. Mục đích hôm nay của hắn là gặp được Hạ Nguyệt Nhu, hiện tại giai nhân đâu không thấy lại thấy một phong nha đầu, thất sự làm hắn có chút thất vọng, đi dạo một vòng quanh vườn, Đại phu nhân đã dẫn nha hoàn đợi ở cổng.

Hiên Viên Trạm khen vài câu liền rời đi. Đại phu nhân thở một hơi, bụm ngực nói với nha hoàn bên cạnh: "Làm ta hết hồn, Nhị hoàng tử này hôm nay cũng thật có nhã hứng."

"Dù sao cũng tới đây vì Đại tiểu thư của chúng ta. Ai kêu bình thường Đại tiểu thư đã quốc sắc thiên hương rồi? Ngày đó ở trận đấu, không phải công tử nhà ai cũng ngẩn người thất lễ khi nhìn thấy Đại tiểu thư sao?"

Đại phu nhân nghe Tử Nhi nói, nhất thời kiêu ngạo không ai bằng nổi lên. Có điều nàng biết rất rõ mục đích đến phủ của Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử mặc dù không ham mê tửu sắc giống như Thái tử, nhưng sự xuất hiện của hắn hôm nay cũng chứng minh hắn có ý muốn lấy Nguyệt Nhu. Nếu sau này hắn đăng cơ làm đế, hắn nhất định sẽ đến đây cầu hôn.

Nàng sẽ đợi trở thành nhạc mẫu của hoàng thượng, nghĩ đến đây Đại phu nhân đã vui muốn nở hoa rồi.

Ở trong phủ này, mọi người đều vì lợi ích của mình, dù là chút lợi nhỏ nhưng cũng đáng làm cho người ta tranh thủ.

Từ sau sự kiện đua ngựa đó, nha hoàn Tiểu Hoa trong viện của Hạ Vân Nhiễm có chút ý xấu. Nàng cho rằng Hạ Vân Nhiễm là một tiểu thư không được cưng chìu, nên mới đối xử tốt với nha hoàn. Hạ Vân Nhiễm hàng ngày đều mang theo Tiểu Thất đi khắp nơi, còn có cả trận đua ngựa lần trước nữa, nàng cũng không có phần tham dự, đều đem nàng để qua một bên. Nàng tuy là nha hoàn nhưng cũng là người tâm cao khí ngạo, bị Đại phu nhân ban cho Hạ Vân Nhiễm nàng đã không thích, hiện giờ còn bị Thất tiểu thư lạnh nhạt bảo nàng làm sao cam tâm?

Đang lúc Tiểu Hoa oán hận tràn đầy, ngồi ở trong vườn căm hận, chợt nghe thấy tiếng của Tiểu Thất từ phía sau truyền đến: "Tiểu Hoa tỷ tỷ, tiểu thư bảo tỷ đến phòng bếp mượn mấy cái bát để dùng."

"Ngươi không có tay có chân sao? Sao không biết tự mình đi lấy?" Tiểu Hoa tức giận đáp.

Tiểu Thất giật mình sửng sốt: "ta không quen thuộc với phòng bếp bên kia, sợ là không mượn được."'"Thế thì sao? Ngươi là nha hoàn bên cạnh Thất tiểu thư, rất được sủng ái, ta nào có thân phận như ngươi!" Tiểu Hoa châm chọc nói.

Tiểu Thất từ nông thôn đến, không có tâm tư, nghe nàng nói vậy, lập tức có chút ủy khuất nói: "Tiểu Hoa tỷ tỷ, sao ngươi lại nói ta như vậy? Chúng ta đều là nhan hoàn của tiểu thư, thân phận cũng giống nhau mà thôi."

"Đúng vậy! Ngươi cũng biết thân phận chúng ta giống nhau, tiểu thư cho ngươi làm việc, ngươi lại đẩy lên trên người ta. Chuyện này là sao?" Tiểu Hoa hừ lạnh nói.

"Tiểu Hoa tỷ tỷ…" Tiểu Thất càng tủi thân hơn.

"Được rồi, tiểu thư bảo ngươi làm việc, ngươi cứ làm đi, trừ phi tiểu thư tự mình nói với ta, bằng không mọi chuyện trong phủ sau này đều do ngươi tự làm đi!"

Vườn quá nhỏ, Hạ Vân Nhiễm vừa mới chợp mắt ngủ, chợt nghe tiếng nói bên ngoài cửa sổ truyền đến. Nàng nhíu mày, nha đầu tiểu Hoa này vậy mà không đem nàng để vào mắt. Xem ra nàng không cần thiết phải lưu nàng ta bên người.

Tiểu Thất đúng là đến được phòng bếp. Nhưng trù phòng vừa nghe nói Thất tiểu thư muốn dùng bát, liền đùn đẩy trách nhiệm không chịu cho mượn. Tiểu Thất vội vã chạy về phòng, gặp Hạ Vân Nhiễm thức dậy, hốc mắt đỏ lên: "Tiểu thư, Tiểu Thất vô năng, mượn không được bát."

Hạ Vân Nhiễm mỉm cười an ủi nàng: "Không có việc gì, ta không cần nữa."

"Tiểu thư, có phải Tiểu thất rất vô dụng hay không…?"

"Không trách ngươi, muốn trách thì trách ta không có địa vị trong phủ!" Hạ Vân Nhiễm bĩu môi nói. Nghe nói Nhị hoàng tử đã tới phủ, xem ra Đại phu nhân đang ứng phó việc này. Nếu chờ nàng rảnh rỗi, sớm muộn gì cũng sẽ đ0ến tìm nàng gây phiền phức.

Chỉ là không biết lão phu nhân bên kia…

Hạ Vân Nhiễm chớp mắt, nói với Tiểu Thất: "Tiểu Thất, sau này có gì ủy khuất thì cứ nói với ta. Ta sẽ thay ngươi làm chủ."

"Tiểu Thất không chịu ủy khuất nào cả." Tiểu Thất vội vàng lắc đầu, có thể chăm sóc tiểu thư nàng đã rất thõa mãn.

Nhưng Hạ Vân Nhiễm không nghĩ vậy, Tiểu Hoa đã oán hận lên người Tiểu Thất, chỉ sợ sau này sẽ gây rắc rối cho nàng.

Sáng sớm hôm nay, nha hoàn Nguyệt Nhi của lão phu nhân đến hầu phòng bưng trà xuất hiện, chỉ thấy lão phu nhân đaã sửa soạn xong, đang chờ chén điểm tâm sáng này! Mấy ngày nay tinh thần của lão phu nhân ngày càng tốt.

"Lão phu nhân, trà của người đây ạ"

Lão phu nhân vẫy vẫy tay nói: "Mang qua đây đi."

Nguyệt Nhi bước qua vài bước, cẩn thận đem chén trà dâng đến tay nàng. Lão phu nhân nhấp một ngụm, bỗng nhiên nhíu mày: "Sao trà này lại không có mùi vị gì cả?" Nói xong nàng lại cúi đầu uống ngay một hơi, sắc mặt âm trầm: "Trà hôm nay xảy ra chuyện gì? Sáo lại khó uống như vậy?"

Mấy nha hoàn trước mặt nàng hai mắt nhìn nhau, quả thật hương trà hôm nay rất nhạt, gần như không có mùi. Nguyệt Nhi lập tức có chút tức giận nói: "Nô tỳ sẽ đi hỏi ma ma ở hầu phòng. Sao lại có thể pha trà như vậy?"

Lão phu nhân đặt chén trà vào khay, vẻ mặt khó coi nói: "Nhanh chóng hỏi rỏ ràng cho ta."

Chỉ chốc lát sau, Nguyệt Nhi liền dẫn tới hai vị ma ma. Ma ma của hầu phòng khẩn trương quỳ trước mặt lão phu nhân, sợ hãi liếc mắt nhìn, đồng thanh nói: "Lão phu nhân thứ tội, lão phu nhân thứ tội."

"Ta hỏi các ngươi, trà hôm nay có chuyện gì? Sao lại khác với mọi ngày?" Lão phu nhân lộ vẻ giận dỗi nói. Nàng uống trà kia đã thành nghiện, hơn nữa tác dụng cũng rất tốt, mấy ngày nay thân thể của nàng đều rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đẩy Vào Chỗ Chết

"Hồi… Hồi lão phu nhân, trà kia… trà kia… không phải do bọn nô tỳ pha ra." Ma ma rốt cục cũng nói thật, bởi vì hai ngày trước một khi lão phu nhân vui mừng sẽ thưởng thêm lệ ngân* cho các nàng. Bây giờ các nàng mới biết được là mình không có công mà được thưởng.

*lệ ngân: Ngân lượng, tiền của triều đại này.

"Không phải các ngươi pha! Vậy thì do ai pha?" Nguyệt Nhi hung hăng hỏi.

"Sáng sớm mấy ngày nay đều là Thất tiểu thư đến hầu phòng pha trà… Chúng ta chỉ phụ trách dâng lên…" Ma ma pha trà thấp giọng nói.

"Cái gì? Thất tiểu thư? Ngươi nói trà này do Vân Nhiễm pha?" Sắc mặt lão phu nhân có chút kinh ngạc. Trà này uống ngon như vậy, cũng xứng với Hạ Vân Nhiễm không có chút tiếng tăm nào, thật có chút chấn động.

"Đúng vậy ạ! Lúc đầu chúng ta cũng chỉ nghĩ Thất tiểu thư chỉ làm loạn đòi pha trà chứ chả biết gì, nhưng buổi sáng, Thất tiểu thư liền rót một chén cho chúng ta uống thử. Chúng ta thử một ngụm trà thì thấy mùi vị của trà kia thơm vô cùng, liền dâng lên cho lão phu nhân người…"

"Nói vậy là các ngươi đoạt công lao của Thất tiểu thư?" Ánh mắt lão phu nhân nheo lại đầy giận dữ. Nàng ghét nhất là kẻ khác lừa gạt nàng.

"Xin lão phu nhân thứ tội." Hai vị ma ma sợ tới mức sắc mặt trắng bệt, thân thể cũng không khống chế được phải run rẩy.

"Thế thì vì sao hôm nay Thất tiểu thư chưa pha trà cho ta?" Lão phu nhân đè xuống tức giận, thắc mắc hỏi.

"Chúng nô tỳ không biết, cũng không dám hỏi." Ma ma phòng trà nói đúng sự thật.

"Lão phu nhân, nếu không thì để Nguyệt Nhi đi hỏi? Để cho Thất tiểu thư tiếp tục vì người pha trà?" Nguyệt Nhi vội nói.

Lão phu nhân nghĩ đến hương thơm ngào ngạt của trà, tuy mấy ngày trước có trách móc Hạ Vân Nhiễm, bây giờ muốn mời nàng pha trà nhưng như vậy thì quá mất thể diện. Chỉ là nàng đã nhìn lầm nha đầu kia rồi, không nghĩ tới nha đầu đó còn dùng tới phương thức hiếu đạo này, ý của nha đầu kia là không trách nàng nữa. Nàng gật đầu nói: "Đi xem đi!"

Nguyệt Nhi khẩn cấp chạy đến tiểu sương viên ở hướng tây. Vừa vào sân viện, nàng liền thấy nha hoàn Tiểu Hoa ở trước cửa, nàng liền nói nhỏ với Tiểu Hoa: "Thất tiểu thư đâu?"

"Thất tiểu thư ở trong phòng chứ đâu!" Tiểu Hoa vội vàng trả lời. Thấy sắc mặt Nguyệt Nhi lo lắng, nàng thầm nghĩ lẽ nào Thất tiểu thư lại gây họa rồi? Haha, cái này thật đúng ý nàng.

Hạ Vân Nhiễm nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, cả người đầy mồ hôi lạnh. Tiểu Thất ở một bên nhanh chóng giúp nàng lau mồ hôi. Nguyệt Nhi vừa vào cửa, trông thấy một màn này, nàng ta thoáng kinh ngạc một cái: "Thất tiểu thư làm sao vậy?"

"Thất tiểu thư bị bệnh." Tiểu Thất buồn phiền nói.

Nguyệt Nhi liền hiểu, hôm nay Thất tiểu thư không thể đi hầu phòng pha trà vì bị bệnh. Nghĩ đến tay nghề pha trà của nàng, lão phu nhân vẫn đang chờ, sắc mặt của Nguyệt Nhi liền dễ chịu hơn, nói: Ta đi bẩm báo với lão phu nhân, để người mời đại phu đến xem bệnh cho Thất tiểu thư."

Nói xong, nàng quay về chỗ lão phu nhân. Lão phu nhân vừa nghe Hạ Vân Nhiễm bị bệnh, trên mặt có chút nôn nóng, vội nói: "Nhanh báo cho Đại phu nhân một tiếng, tìm một lương y đến xem."

"Dạ." Nguyệt Nhi nha chóng chạy đi tìm Đại phu nhân.

Đại phu nhân vừa nghe muốn mời đại phu xem bệnh cho Hạ Vân Nhiễm thì đầu tiên là kinh ngạc, đến khi nghe nói đây là ý của lão phu nhânnàng lại càng hoảng hốt. Lão phu nhân vì Hạ Vân Nhiễm mời đại phu? Nàng dò hỏi nguyên nhân mới biết được nửa tháng nay Hạ Vân Nhiễm đều pha trà khiến lão phu nhân cao hứng.

Trên mặt Đại phu nhân lập tức hiện ra vẻ giễu cợt. Nàng vẫn luôn cho rằng Hạ Vân Nhiễm là đứa ngốc, không ngờ lại thông minh như thế. Ngày đó ở trận đấu, nàng cố ý xếp nàng ta ngồi chung với nữ nhi của mình. Nào biết Thái hậu chẳng thèm liếc một cái. Nói thế, lần này là nàng hiểu nhầm, còn tưởng Thái hậu có thể nhớ đến nàng ta, không nghĩ tới nàng lại làm điều thừa, uổng phí một phen tâm ý.Bây giờ dám ở sau lưng nàng nịnh hót lão phu nhân, tất nhiên kẻ này không có chỗ hữu dụng, tướng phủ cũng sẽ không làm chỗ dựa cho. Bị bệnh là tốt nhất, nàng sẽ khiến cho nàng ta giống như mẫu thân của mình vậy, bệnh một lần là không đứng dậy nổi nữa.

Nghĩ đến bộ dáng Hạ Vân Nhiễm càng ngày càng đẹp, nếu nàng kế thừa nhan sắc của mẫu thân, dù không đoạt danh hiệu của nữ nhi mình nhưng cũng là cái gai trong mắt.

"Bẩm lại với lão phu nhân đi! Ta phải đi mời Đại phu cho Thất nha đầu! Nàng sẽ lại pha trà cho lão phu nhân nữa." Đại phu nhân cười nói, tỏ ra rất để tâm chuyện này.

Nguyệt Nhi nở nụ cười phúc thân đi ra ngoài. Nàng là người thông minh, tranh đấu trong phủ nàng cũng xem như không thấy là tốt nhất. Đại phu nhân thật sự sẽ đi mời đại phu sao?

Tóm lại, đại phu tốt hay không tốt đều do mệnh của Thất tiểu thư mà thôi.

Buổi chiều, đại phu đã tới. Đầu tiên đại phu đến chỗ của Đại phu nhân, sau đó mang hòm thuốc đến phòng của Hạ Vân Nhiễm. Hắn xem mạch cách một bức màn, nhất thời lại hoảng sợ. Hắn chưa từng gặp qua mạch tượng loạn như vậy, nhảy loạn như trống đánh liên tục.

Cách một bức màn, Hạ Vân Nhiễm hỏi hắn: "Đại phu, ta bị bệnh gì vậy?"

"Thất tiểu thư không cần lo lắng, chỉ là phong hàn dẫn đến nhiệt độc mà thôi. Ta cho ngươi phương thuốc, hai ngày nữa thì tốt rồi." Đại phu vội vàng nói xong. Hắn nghĩ tới việc Đại phu nhân nói hắn tùy tiện kiểm tra thôi, nhưng hắn cho là mệnh của Thất tiểu thư này sắp tận rồi, liền đi đến bàn bên cạnh viết phương thuốc.

Viết xong phương thuốc giao cho Tiểu Thất, hắn đeo hòm thuốc lên lưng rời đi. Hạ Vân Nhiễm từ trên giường ngồi dậy, nói với Tiểu Thất: "Đem phương thuốc cho ta xem."

Tiểu Thất gật đầu đưa phương thuốc cho Hạ Vân Nhiễm. Hạ Vân Nhiễm đảo tầm mắt qua, đúng là phương thuốc trị phong hàn, chẳng lẽ nàng tính sai sao, Đại phu nhân không có ý hại nàng?

Hay là nàng sợ uy phong của lão phu nhân nên không dám làm càn?

"Đi ấy thuốc đi!" Hạ Vân Nhiễm nói xong liền quay lại nằm trên giường. Giờ phút này vẻ mặt nàng hồng hào làm gì có chút bệnh. Vừa rồi là do nàng vẩy chút nước lên trên trán. Còn về mạch loạn đều đo nàng kẹp một cục đá dưới nách, làm cho cánh tay có chút co giật mà thôi.

Nửa canh giờ sau, Tiểu Thất mang chén thuốc lên. Hạ Vân Nhiễm rũ mắt, cúi đầu, thoáng chốc, miệng nàng nổi lên một nụ cười lạnh. Xem ra Đại phu nhân đã làm chút chuyện trong thuốc rồi.

Trong thuốc rõ ràng có mùi của tử lôi công đằng. Loại thảo dược này dùng để giết côn trùng. Nếu uống phải, không quá hai mươi tư giờ nàng sẽ chết chắc.

Đáng chết! Đại phu nhân này tâm địa thật đúng là rất độc, mới đó đã muốn lấy mạng của nàng. Hạ Vân Nhiễm đứng dậy, đem dược đổ vào trong chậu hoa, quay lại nhìn Tiểu Thất nói: "Tiểu thất, nói ta đã uống xong, mang ra ngoài đi."

Đại phu nhân nghe nói Hạ Vân Nhiễm đã uống thuốc, khóe miệng nhếch lên. Giờ này ngày mai, Hạ Vân Nhiễm sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vân Nhiễm liền xuất hiện ở hầu phòng, đem mật hoa nàng thu lấy thật tốt cho vào trong trà, pha ra một chén trà trong veo lại rất thơm mát. Khi Nguyệt Nhi đến còn giở nắp kiểm tra một chút. Nàng nghĩ rằng thân thể Thất tiểu thư làm sao lại tốt lên rồi? Chẳng lẽ nàng đoán sai rồi? Đại phu nhân còn muốn giữ nàng ta lại?

Một chén trà thơm mát vào buổi sáng cũng khiến cho tâm tình của lão phu nhân vô cùng tốt. Lần này trước mặt các nha hoàn nàng lại khen Hạ Vân Nhiễm. Đồng thời nàng cũng nghĩ tới các tiểu thư khác trong phủ, nhiều năm như vậy cũng không hiểu kinh với nàng, nên đối với Hạ Vân Nhiễm không khỏi yêu thích nhiều hơn.

Đại phu nhân nghe được tin Hạ Vân Nhiễm vui vẻ pha trà làm điểm tâm sáng, nhất thời kinh ngạc đứng lên, điều này sao có thể? Rõ ràng tối hôm qua nàng đã phân phó Tử Nhi bên cạnh mình sắc thuốc, làm sao lại không độc chết nha đầu kia?

Đại phu nhân không tin, còn bào Tử Nhi tự mình đi hỏi thăm sức khỏe Hạ Vân Nhiễm, chỉ thấy Hạ Vân Nhiễm tinh thần nhanh nhẹn đang ăn điểm tâm trong phòng. Tử Nhi ân cần thăm hỏi vài câu liền trở lại.

"Ngươi nhìn thấy rõ ràng? Nha đầu kia một chút chuyện cũng không có?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hãm Hại Lần Nữa

"Thất tiểu thư vẫn còn rất tốt đẹp! Nô tỳ thấy rõ ràng khí sắc của nàng ta tốt lắm, giống như người bình thường." Tử Nhi vội vàng đem những gì chứng kiến nói ra.

"Đây là có chuyện gì? Ngày hôm qua ngươi tận mắt nhìn thấy thuốc sắc như thế nào, đại phu cũng nói mạch của nàng thật sự rất loạn không thể trị được. Nàng uống thuốc kia, theo lý mà nói, lúc này vẫn còn nằm trên giường mới phải." Đại ohu nhân đang cắn hạt dưa dừng lại một chút, vẻ mặt dần ngưng trọng.

"Chẳng lẽ nàng không có uống thuốc sao?"

"Nàng đều bệnh thành như vậy, không lí nào lại không uống thuốc. Không được, lát nữa ngươi mang một bát qua đi, phải tận mắt thấy nàng uống vào." Đại phu nhân nghĩ rằng, tuyệt đối không thể để Hạ Vân Nhiễm ở lại Tướng phủ. Ngộ nhỡ nàng dựa vào cây đại thụ là lão phu nhân, ngày sau chính là một mối tai họa.

"Vâng ạ." Tử Nhi kiên định gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, Tử Nhi tự mình sắc thuốc rồi mang đến phòng Hạ Vân Nhiễm, cười hi hi nói: "Thất tiểu thư mau đến uống thuốc."

"Tử Nhi tỷ tỷ, thân thể của ta tốt lắm rồi, không cần phải uống dược." Hạ Vân Nhiễm cười nói, thầm nghĩ, Đại phu nhân vẫn chưa từ bỏ ý định sao?

"Đây là đại phu phân phó, người nhất định phải uống thêm mấy lần nữa, mau uống đi! Lời đại phu nói nhất định phải nghe." Tử Nhi khẩu phật tâm xà đưa lên bát thuốc độc.

Hạ Vân Nhiễm không có đưa tay nhận lấy, nàng chu môi nói: "Rất đắng, tỷ tỷ nhanh lấy hai khỏa mứt táo đến đi."

Tử Nhi vội hỏi: "Ngươi uống trước đi, ta kêu Tiểu Hoa mang lên cho."

Hạ Vân Nhiễm nhếch môi, chân không cẩn thận đá tới gầm giường, nhất thời một con rắn lục nhỏ xông ra, chui xuống dưới chân của Tử Nhi.. Tử Nhi vừa thấy, sắc mặt sợ đến mức trắng bạch, tay run lên, "choang" một tiếng, chén thuốc bị đánh nát.

"Rắn….rắn…!" Tử Nhi sợ tới mức không nhẹ, chỉ thấy con rắn kia chuồn mất ra cửa không thấy tăm hơi đâu hết.

Tử Nhi vỗ ngực, phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện đã làm vỡ chén thuốc. Nàng tức giận đến rút hơi, Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn nói: "Tỷ tỷ, chỗ ta rất hoang vắng, thường hay có rắn này, trùng này, còn có nhện nữa. Ngươi phải cẩn thận đó! Ngộ nhỡ ngươi bị cắn thì không phải chuyện giỡn chơi đâu."

Tử Nhi cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười nói: "Thất tiểu thư, thuốc này đã đổ hết rồi, ta sẽ mang lên cho người một chén nữa."

"Không cần, thân thể ta tốt lắm. Là thuốc thì có ba phần độc, ta cũng không muốn uống nữa." Hạ Vân Nhiễm lắc đầu nói, một bộ dáng nhất quyết cự

tuyệt.

Điều này làm cho Tử Nhi nhìn không ra, rốt cục là nàng có biết ở trong thuốc có độc hay nàng vẫn khờ khạo đơn giản như trước, nàng đành tức giận rời đi.

Tử Nhi vừa về tới chỗ của Đại phu nhân, đem chuyện tình đánh vỡ chén thuốc nói một lần, tất nhiên cũng rước lấy một trận mắng chửi của Đại phu nhân, lại nghe nói thân thể Hạ Vân Nhiễm tốt lên rồi, không chịu uống thuốc nữa, xem ra lần này không có cơ hội hạ thủ.

"Ngươi! Thật là ngu dốt, một con rắn nhỏ thì có gì đáng sợ? Hại ta uổng phí một cơ hội." Ánh mắt Đại phu nhân lộ ra ác độc.

Lúc này, Hạ Nguyệt Nhu ở ngoài cửa vén rèm tiến vào, có chút ngạc nhiên nói: "Chuyện gì mà mẫu thân lại tức giận như vậy?"

"Còn không phải do tiểu tiện nhân Hạ Vân Nhiễm?" Đại phu nhân nói xong, nói với Tử Nhi: "Đi xuống đi."

Tử Nhi vừa đi, Đại phu nhân đem chuyện lần này nói cho Hạ Nguyệt Nhu nghe. Hạ Nguyệt Nhu nghe xong, không chỉ kinh ngạc mà còn hoảng hốt nói: "Thất muội làm sao lại như vậy?" "Ta cảm thấy nha đầu kia có chút tà môn." Đại phu nhân tức khổ nói.

"Nương, lần này chúng ta xem như uổng phí sức lực, đem nàng đón trở về nhưng một chút tác dụng cũng không có. Hiện tại nàng lấy lòng lão phu nhân, cứ như vậy, cứ như vậy sẽ làm cho lão phu nhân nghĩ chúng ta và mấy vị tỷ muội bình thường không có hiếu. Đây không phải là làm nổi bật sự vô năng của chúng ta sao?" Đôi mắt ngập nước của Hạ Nguyệt Nhu hiện lên oán than.

"Cũng không chắc được. Nha đầu này không phải do ta tự tay nuôi lớn, tương lai cũng không thể khống chế tốt được. Nếu lão phu nhân thích nàng, che chở cho nàng, sau này ta muốn loại bỏ nàng, chắc chắn sẽ kinh động tới lão phu nhân. Không được, không thể lưu nàng lại quá lâu." Ánh mắt Đại phu nhân ngầm hiện lên sự ác độc.

"Nương, nếu không thì, chúng ta lấy lí do dưỡng bệnh đưa nàng trở về quê?"

"E là rất khó, hiện giờ lão phu nhân rất si mê trà do nàng pha. Lão phu nhân tất nhiên sẽ không đáp ứng."

"Không thể tưởng tượng được, nàng thoạt nhìn rất ngu ngốc, thật ra bên trong lại có tâm cơ, thủ đoạn kín đáo như vậy. Thật sự là đã quá xem thường nàng." Hạ Nguyệt Nhu hừ một tiếng.

"Về sau không thể khinh thường nàng." Đại phu nhân nhíu mày nói.

Bóng đêm u ám, Hạ Vân Nhiễm cầm ống trúc đứng ở trong vườn hoa, nhẹ nhàng mở bàn tay ra, chỉ thấy một con rắn nhỏ màu xanh chui từ trong hang ra rất nhanh, rồi quấn tới trên tay nàng. Hạ Vân Nhiễm giơ tay vỗ vỗ đầu con rắn nhỏ, cười nhẹ một tiếng: "Thật là một trợ thủ tốt của ta."

Thì ra, Hạ Vân Nhiễm đã sớm lấy dược liệu trong phủ phối ra vài loại dược liệu khác nuôi dưỡng tiểu thanh xa này. Loại tiểu thanh xà này chỉ nhận thức mùi của một mình nàng, người khác nếu đụng phải, không cắn bị thương mới lạ.

Sau khi sự kiện uống thuốc qua đi, Hạ Vân Nhiễm tiếp tục pha trà cho lão phu nhân. Nàng phát hiện, đồ ăn bình thưởng của nàng rốt cục cũng có thêm vài miếng thịt nhỏ, lão phu nhân bên kia còn có nha hoàng thường xuyên đưa thêm bánh ngọt.

Nhưng mà, nàng cũng phát hiện thấy có ánh mắt đang theo dõi nàng. Đó chính là nha hoàn Tiểu Hoa. Có lẽ sau khi Đại phu nhân hạ độc thất bại liền hy vọng nắm được nhất cử nhất động của nàng, tìm được cơ hội tốt sẽ xuống tay!

Hạ Vân Nhiễm thập phần gai mắt với chuyện này. Tiểu Hoa ở sau lưng nàng khi dễ Tiểu Thất cũng không phải một hai lần. Xem ra nàng giữ nàng ta lại quá nguy hiểm.

Hôm nay, Tiểu Hoa từ phòng bếp bưng tới một đĩa bánh ngọt, vừa để xuống định rời đi thì bị Hạ Vân Nhiễm gọi lại: "Tiểu Hoa, chờ chút,…, bánh ngọt này tặng cho ngươi."

Tiểu Hoa kinh ngạc trừng mắt nói: "Thất tiểu thư, đây là Thiên Tằng Hương Tô Thúy rất nổi tiếng. Thất tiểu thư người không ăn sao?"

Hạ Vân Nhiễm nhìn điểm tâm kia, thở dài nói: "Ai, ta mấy ngày nay nóng trong người, đau răng, yết hầu cũng đau, ăn bánh ngọt này ta không phải chịu tội sao? Ngươi ăn đi?"

Điểm tâm ấy Tiểu Hoa mới từ phòng bếp bưng lên, trên đường ngửi thấy mùi vị nàng đều âm thầm nuốt nước miếng. Trước kia ở bên cạnh Đại phu nhân, thường ngày cũng không có phúc khí tốt như vậy, hôm nay nàng lại có vận tốt như thế.

"Thất tiểu thư, người thật không ăn sao?"

"Ăn đi! Món này để lâu sẽ không thơm, đừng lãng phí." Hạ Vân Nhiễm thúc giục nói, buồn bã đứng dậy đi ra cửa.

Tiểu Hoa thấy thế, hai mắt sáng lên, nàng cẩn thận cầm lấy một miếng bỏ vào miệng, quả nhiên vừa xốp lại vừa giòn, bên trong lại còn quyện vào hương vị của dầu mè sánh mịn, vào miệng liền tan ngay. Nhất định phải ăn xong thật nhanh, lát nữa Tiểu Thất trở về khó tránh khỏi sẽ cùng nàng tranh nhau. Nàng vội vàng nhai nuốt từng ngụm từng ngụm, tám khối điểm tâm đã ăn xong.

Mà ở trong hành lang ngoài cửa hoa viên, khóe miệng Hạ Vân Nhiễm hơi nhấc lên. Tiểu Hoa tất nhiên không biết, ngay trong chớp mắt lúc nàng xoay người, trong điểm tâm kia nhiều hơn một thứ đồ, vô sắc vô vị, tuyệt đối khiến nàng ta lãnh đủ.

Tiểu Hoa ăn xong, ợ một tiếng, cảm thấy thỏa mãn đi ra cửa. Nàng cảm thấy trong miệng rất khô, hình như miệng có chút sưng lên, chẳng lẽ điểm tâm kia có nhiệt sao? Hèn chi Hạ Vân Nhiễm không muốn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đáp Lễ Đại Phu Nhân

Ai, đều do nàng rất tham ăn, một hơi ăn nhiều như vậy, chờ Tiểu Hoa tới phòng trà, vừa sờ lên môi, nhất thời liền kinh sợ. Chỉ thấy hai cánh môi mỏng non mềm của nàng ta sưng lên rất nhiều, y như đặt hai khúc lạp xưởng lên mặt vậy. Nàng sợ tới mức chạy vội về phòng, lấy một cái gương soi. Cả người nàng đều muốn ngất đi.

Trời ạ! Đây là chuyện gì? Trong lòng Tiểu Hoa hoang mang lên, lập tức nàng nhớ đến đĩa điểm tâm mà phòng bếp làm cho Thất tiểu thư, mà hai ngày trước Đại phu nhân phân phó cho nàng giám thị Thất tiểu thư. Chẳng lẽ Đại phu nhân xuống tay với Thất tiểu thư, mà nàng thì ăn lầm điểm tâm do Đại phu nhân hạ dược?

Sao mà xui xẻo vậy chứ?

Hạ Vân Nhiễm dạo một vòng rồi trở lại, thấy Tiểu Hoa che miệng lao tới, nàng lập tức trừng mắt nói: "Tiểu Hoa, ngươi làm sao vậy?"

"Ta…Ta…Thất tiểu thư, ngươi mau mau cứu ta đi! Môi của ta sưng to lên rồi…" Tiểu Hoa xấu hổ che miệng, vẻ mặt tuyệt vọng khi nhìn thấy nàng.

"Miệng ngươi làm sao lại như vậy? Để ta xem xem?" Hạ Vân Nhiễm lập tức lo lắng nói

Tiểu Hoa bất đắc dĩ phải bỏ tay ra, Hạ Vân Nhiễm thiếu chút nữa đã cười phá lên. Bất quá nàng vẫn trừng mắt to, kinh hô lên một tiếng: "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại như thế này?"

"Ta…Ta…" Tiểu Hoa khóc nức nở, không nói nên lời. Nàng làm sao có thể nói là phần điểm tâm kia có vấn đề được? Đây không phải là đem chuyện tốt của Đại phu nhân vạch trần ra sao? Giờ phút này, dù nàng tràn đầy oán hận và tủi thân nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Tiểu Hoa biết, chuyện này chỉ có Đại phu nhân mới có thể cứu nàng. Nàng vội chạy đến sương phòng của Đại phu nhân, không để ý đến nhóm nha hoàn ngăn cản, liền quỳ gối trước mặt Đại phu nhân: "Đại phu nhân, người cứu nô tỳ đi."

Đại phu nhân đang uống trà chợt nẩng đầu lên nhìn nàng, nhất thời phun hết cả nước trà trong miệng lên người của Tiểu Hoa. Nàng che miệng, có chút chán ghét nhìn Tiểu Hoa: "Miệng ngươi làm sao vậy?"

"Ta…Đại phu nhân cứu…cứu ta… Mau mời đại phu đến cứu ta!" Tiểu Hoa tuyệt vọng kêu lên. Nàng không thể nói do nàng tham ăn điểm tâm, lại càng không thể nói được là do Đại phu nhân hạ.

Đại phu nhân ngay cả liếc mắt một cái cũng đều chán ghét. Môi của Tiểu Hoa sưng to lên và có dấu hiệu xuất huyết, nước miếng của nàng chảy xuống, đọng lại thành vũng trên mặt đất. Nếu nhìn kĩ cũng sẽ biết Đại phu nhân còn có một bộ mặt khác, Đại phu nhân lớn tiếng nói với Tử Nhi đang ở bên ngoài: "Tử Nhi, mau lôi nha đầu này ra ngoài cho ta!"

Tử Nhi mang theo hai ma ma hạ đẳng đi vào, kéo Tiểu Hoa ra ngoài, chốc lát sau, Tử Nhi tiến vào nói: "Đại phu nhân xử trí nha đầu kia thế nào?"

"Cấp cho năm lượng bạc rồi đuổi ra khỏi phủ đi. Ta không muốn nhìn thấy nàng ta nữa." Đại phu nhân tuyệt tình nói, hoàn toàn không quan tâm đến tình cảm chủ tớ trước đây.

Trên mặt Tử Nhi hơi dao động, nhưng nàng vẫn gật đầu nói: "Dạ. Đại phu nhân"

Tiểu Hoa cứ như vậy bị hai ma ma lôi ra cửa phủ, Tử Nhi ném một thỏi bạc cho nàng, lãnh đạm nói: "Từ nay về sau, ngươi không còn là nha hoàn của tướng phủ nữa, tự mình đi tìm một chủ tử mà nương nhờ đi!"

"Tử Nhi tỷ tỷ, Tử Nhi tỷ tỷ, ngươi không thể như vậy được! Là Đại phu nhân hại ta… đúng…..là Đại phu nhân đã hại ta…."Trong lòng Tiểu Hoa tuyệt vọng, cũng không cố gắng nữa mà lớn tiếng hô lên.

Tử Nhi kinh hoảng, ngay tức khắc liền chạy tới che miệng của Tiểu Hoa lại, lạnh lùng khiển trách: "Ngươi nói hươu nói vượn cái gì đó? Ăn nói lung tung, cẩn thận cái mạng của ngươi. Tình huống của ngươi còn như vậy, làm còn ở lại tướng phủ được nữa? Nếu ngươi còn muốn sống, thì mau chóng ngoan ngoãn rời khỏi nơi này, càng xa càng tốt, cả đời này cũng đừng xuất hiện ở tướng phủ."

Tiểu Hoa sợ tới mức co rúm lại. Tuy rằng không cam lòng, nhưng tình mạng rất quan trọng, nàng khoông phải không biết thủ đoạn của Đại phu nhân. Vài năm nay, nha hoàn bị tổn hại trong tay Đại phu nhân còn ít sao? nàng vội vàng lấy năm lượng bạc kia bỏ vào trong ngực, đau lòng, ủy khuất khóc nức nở rời đi

Chuyện tình của Tiểu Hoa chẳng mấy chốc liền truyền khắp phủ, khiến cho nha hoàn trong tướng phủ nổi lên hoang mang, nghe thấy nha hoàn chứng kiến miêu tả triệu chứng của Tiểu Hoa giống như có bệnh dịch rất đáng sợ, trong phòng Đại phu nhân, sàn nhà được đám nha hoàn gột rửa vài lần.Chuyện truyền tới chỗ của lão phu nhân, nàng vừa nghe nha hoàn của Hạ Vân Nhiễm mắc bệnh rời khỏi phủ, cũng cảm thấy kinh ngạc. Mấy ngày nay uống trà do Hạ Vân Nhiễm pha, nàng cảm thấy thân thể khỏe mạnh lên không ít, đối với Hạ Vân Nhiễm càng thêm yêu quý.

Lúc Đại phu nhân đang suy nghĩ lát nữa sẽ phái nha hoàn nào đến bên cạnh của Hạ Vân Nhiễm giám sát nàng nhưng lại nhận được tin tức về Hạ Vân Nhiễm. Lão phu nhân muốn ban cho nàng nha hoàn để sai bảo. Tin tức này ở trong phủ thật đúng là kinh động bốn phương. Đặc biệt là các vị di nương tiểu thư đều giật mình không nhỏ. Hạ Vân Nhiễm ở trong lòng lão phu nhân đã quan trọng như vậy rồi sao?

Ân sủng thế này ngay cả Hạ Nguyệt Nhu còn chưa có. Bình thường lão phu nhân đều đối xử với lạnh lùng với tôn nữ, cũng không đặc biệt yêu thương ai, ban thưởng cho lại càng ít. Hiện tại nàng lại đem nha hoàn được dạy dỗ bên người đưa cho Hạ Vân Nhiễm, có thể thấy lão phu nhân coi trọng nàng đến cỡ nào?

Đại phu nhân rất là căm hận. Vốn là ban đầu muốn diệt trừ Hạ Vân Nhiễm, nhưng hiện tại thì ngược lại, làm cho nàng ta ngày càng được lão phu nhân yêu thích. Sau này xuống tay sẽ không còn dễ như vậy nữa.

Trong lòng Hạ Nguyệt Nhu cũng âm thầm nổi lên đố kị. Lão phu nhân được ban cho phong hào nhất phẩm phu nhân, lại cùng với các nhóm quyền quý trong kinh thành giao hảo rất thân thiết, địa vị được tôn sùng. Hạ Nguyệt Nhu từ nhỏ đến lớn dồn hết tâm tư cũng không thể được lão phu nhân yêu thương nhiều hơn, không ngờ một kẻ vào phủ chưa được nửa năm như Hạ Vân Nhiễm lại có phúc khí như vậy.

Tất nhiên Hạ Vân Nhiễm sẽ vui mừng cảm ơn lão phu nhân. Hiện tại Hạ Vân Nhiễm ngày càng biết cách ăn mặc, càng có bộ dáng của tiểu thư tướng phủ. Da dẻ ngăm đen của nàng trải qua nửa năm điều dưỡng trở nên trắng hồng hơn, phấn nộn đáng yêu, có linh khí vô cùng. Hơn nữa nàng lại có tay nghề pha trà rất ngon, lại nhu thuận nghe lời, nên lão phu nhân yêu thích tận đáy lòng.

Chỉ là trước giờ, lão phu nhân yêu thích thanh tĩnh, cũng không quản mọi chuyện trong phủ nên cũng không ngờ Đại phu nhân lại có ý mưu hại Hạ Vân Nhiễm. Nha hoàn bên người nàng cũng rất thức thời ngậm chặt miệng. Dù Thất tiểu thư được lão phu nhân yêu thương, nhưng quyền lực của chủ mẫu vẫn còn ở trong tay Đại phu nhân. Đắc tội Đại phu nhân là sẽ không có ngày tháng tốt lành.

Có nha hoàn của lão phu nhân hầu hạ, Hạ Vân Nhiễm liền hiểu rõ Đại phu nhân tất nhiên sẽ không đem tâm tư ác độc biểu hiện ra bên ngoài, nếu không thì nàng sẽ chọc giận lão phu nhân. Phải biết rằng, trong tướng phủ, người Đại phu nhân không thể trêu vào trừ Hạ Huyền còn có lão phu nhân nữa.

Theo quan sát trong nửa năm nay của nàng, nàng biết rõ Hạ Huyền rất kính trọng lão phu nhân. Hắn tuyệt đối sẽ không để cho người khác tổn thương mẫu thân của mình.

Đại phu nhân khôn khéo như vậy, có thể sẽ biết rõ Hạ Huyền kiêng kị điều gì, nàng sẽ không ngốc đến nỗi động vào nghịch lân của hắn.

Hạ Vân Nhiễm rốt cục cũng có chỗ đứng trong tướng phủ. Nàng không còn là nha đầu thôn dã vừa mới trở về vào nửa năm trước. nàng biến hóa nhanh chóng, trở thành Thất tiểu thư danh phù kỳ thực.

Ngay cả tam tỷ muội Hạ Vân Tuệ cũng bắt đầu thân cận với nàng, thường đến trogn phòng của nàng ngồi một chút, hàn huyên chút việc nhà để tăng thêm tình cảm.

Nhưng mà Hạ Vân Nhiễm là một người ân oán phân minh. Đại phu nhân muốn hại nàng, chẳng lẽ nàng thật sự phải nuốt cơn giận này xuống sao? Không! Mỗi lần nghĩ đến tâm địa ác độc của Đại phu nhân, sắc mặt giả tạo, nhưng lại tùy tiện muốn mạng của nàng, cơn tức này, nàng không ngoan độc một chút, trong lòng nàng chắc chắn sẽ không dễ chịu?

Mỗi khi nghĩ đến Đại phu nhân đưa bát thuốc độc đến, nàng cảm thấy trong lòng có một cỗ lửa giận bốc lên. Người khác không dám chọc Đại phu nhân, nhưng Hạ Vân Nhiễm nàng thì không sợ. Suy nghĩ cẩn thận, nàng sẽ xuống tay với thứ mà nàng ta yêu quý nhất.

Nữ nhi bảo bối của nàng, Hạ Nguyệt Nhu.

Làm cho nàng cũng nếm thử cái gì gọi là mùi vị đau lòng.

Kế hoạch này, sau khi nàng thân thiết với đám người Hạ Vân Tuệ sẽ xuống tay.

Ngày mùa hè, ao sen ở Nam viện rốt cuộc cũng nở ra những đóa hoa xinh đẹp, từng đóa từng đóa không nhiễm chút mùi bùn, tựa như tiên nữ cao quý soi mình trong gương hoa. Sau cơn mưa, hoa sen như được ban thưởng cho nét lịch sự tao nhã, trong hồ sen, nước lại nhiều thêm một chút, có chút sâu không thấy đáy.

Vốn là đang ở trong hoa viên đi dạo, các vị tiểu thư vô tình đi tới cạnh hồ sen. Hạ Nguyệt Nhu dịu dàng thanh tú giống như hoa sen không nhiễm chút bụi trần, lại giống như tiên nữ thoát tục tuyệt trần.

“Oa, nhìn những hoa sen kia thật xinh đẹp!” Hạ Vân Nhiễm đến gần, những người khác cũng theo đến. Khóe miệng Hạ Vân Nhiễm hơi nhếch, trong tay áo của nàng đột nhiên xuất hiện một con rắn nhỏ chui ra, trực tiếp bay thẳng đến trên người Hạ Nguyệt Nhu. Hạ Nguyệt Nhu đang ngắm hoa sen, kinh

ngạc khi thấy có một cái cây trúc màu xanh gì đó. Đợi nàng nhìn kĩ càng, nàng sợ tới mức hét lên một tiếng, lúc nàng giũ giũ quần áo của mình không biết ai lại duỗi chân ra, cả người rơi vào trong hồ sen.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đại Tiểu Thư Bị Hủy Dung

"Phịch." một tiếng, không ít bọt nước bắn tung tóe lên…

"A… Đại tiểu thư, Đại tiểu thư rơi vào hồ sen rồi." Có nha hoàn thét chói tai lên, mấy người Hạ Vân Tuệ cũng sợ tới mức quên cả hô hấp, kinh hoảng kêu to lên: "Đại tỷ, Đại tỷ… Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

Lát sau bên cạnh nhiều thêm hai thô sử nha hoàn nhảy vào trong hồ, lôi Hạ Nguyệt Nhu lên khỏi mặt nước. Cả người Hạ Nguyệt Nhu đầu dính đầy bùn, sắc mặt trắng bệch, giống như hấp hối rồi lâm vào hôn mê.

Khi nha hoàn đem Hạ Nguyệt Nhu dìu lên, đám người Hạ Vân Nhiễm nhất thời tiến lên vây lại. Đôi tay trắng nõn của Hạ Vân Nhiễm vỗ vỗ gương mặt mềm mại đàn hồi thật tốt của Hạ Nguyệt Nhu, sốt ruột hô: "Đại tỷ, Đại tỷ, ngươi tỉnh, tỉnh! Đại tỷ, ngươi tỉnh, tỉnh…"

Hạ Nguyệt Nhu nghe tiếng mọi người kêu, mới từ từ tỉnh lại, trong đôi mắt ngập nước tràn đầy vẻ kinh sợ chưa tiêu tan. Dù cho thường ngày nàng có thanh cao cách mấy thì giờ phút này cũng sợ tới mức rơi nước mắt.

Cách đó không xa, Đại phu nhân dẫn vài nha hoàn vội vã chạy tới. Tâm can bảo bối của nàng làm sao có thể xảy ra chuyện được?

Nàng nhìn thấy Hạ Nguyệt Nhu tỉnh lại, vội quát lớn lên: "Cái ngươi nói cho ta chuyện gì xảy ra? Sao lại đưa Đại tiểu thư đến chỗ nguy hiểm như vậy?"

"Đại phu nhân, chúng ta cũng là vô tình đi dạo tới đây." Hạ Vân Tuệ thấp giọng nói.

"Nhanh đi chuẩn bị nước nóng cho Đại tiểu thư tắm gội, đừng để bị lạnh." Đại phu nhân vẫn là lấy nữ nhi làm đầu, ngay cả thời gian phát giận cũng không có.

Đưa mắt nhìn theo một đám người ôm Hạ Nguyệt Nhu rời đi, còn lại vài người đều hai mặt nhìn nhau, cảm thấy thực oan ức cũng thực rất áy náy.

"Vừa rồi chuyện gì xảy ra? Làm sao lại có rắn chứ?" Hạ Vân Tuệ rất khó hiểu.

"Chắc là trên cây rơi xuống đi!" Hạ Vân Lệ nói.

Mọi người ngẩn đầu nhìn lên cây, đúng là tầng tầng lớp lớp lá cây bao phủ, giống như nguy cơ thật sâu. Mấy vị tiểu thư yếu đuối nhất thời rùng mình, vội vàng cùng nhau rời khỏi cây đại thụ, đi về phía hành lang.

Hạ Vân Nhiễm cũng làm bộ cảm thấy chưa hết kinh hồn: "Ban nãy sao Đại tỷ lại nhảy vào hồ sen chứ? Đại phu nhân chắc chắn sẽ không tha cho mấy người chúng ta."

"Chỉ là rơi xuống nước thôi, người không có việc gì là tốt rồi." Hạ Vân Tuệ cũng cả kinh trong lòng nói. Đại tiểu thư là tử huyệt của Đại phu nhân. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, Đại phu nhân chắc chắn sẽ không tha cho các nàng.

Khóe miệng Hạ Vân Nhiễm hơi giương lên, người không có chuyện sao? Ai biết được! Hiện tại sợ là Đại phu nhân vẫn còn đang kinh hãi, tiếp theo nàng sẽ biết nữ nhi xinh đẹp quý báu của nàng sẽ có chuyện gì.

Chỉ chốc lát sau, bốn vị tiểu thư ở đây đều bị Đại phu nhân gọi vào trong sương phòng, nhất tề qùy xuống. Đại phu nhân ngồi ngay ngắn ở ghế trên, hé ra sắc mặt giận đến tím tái, ngực phập phồng lên xuống, giống như giận đến mức muốn giết người.

Cứ tưởng rằng sau khi nữ nhi tắm gội, tẩy đi nước bẩn là xong. Nào biết rằng hiện tại, gương mặt khuynh quốc khuynh thành của nữ nhi nổi lên những nốt mụn hồng hồng. Lúc đầu chỉ có vài nốt trên mặt thôi, hiện tại đã lan ra khắp cả mặt, nhất định sẽ bị hủy dung.

"Một đám các ngươi đều quỳ thật tốt cho ta. Ngươi xem, các ngươi đem Đại tiểu thư hại thành cái bộ dạng gì."

"Đại phu nhân, Đại tiểu thư có khỏe không?"

"Nàng bị hoảng sợ, bây giờ vẫn còn nằm trên giường, có thể khỏe được không?" Đại phu nhân nổi giận đùng đùng, cay nghiệt nói.Chuyện Hạ Nguyệt Nhu bị hủy dung nàng tạm thời đã đè xuống. Nếu như bị truyền ra ngoài, chẳng phải là danh tiếng của nữ nhi sẽ bị hủy sao. Chuyện này trừ nàng ra thì chỉ có nha hoàn bên cạnh, các nàng sẽ không nói cho bất kì ai.

Hạ Vân Nhiễm cuối đầu ánh mắt lóe lên ý cười. Đại phu nhân đây là không tính nói cho mọi người rằng trên mặt Hạ Nguyệt Nhu nổi đầy nốt đậu sao?

"Đại tỷ chẳng qua là bị kinh sợ, qua chừng hai ngày sẽ tốt lên thôi. Đại phu nhân đừng lo lắng." Hạ Vân Tích lớn gan nói.

Nào biết Đại phu nhân lại tức giận đến mức đem chén trên bàn hất hết xuống đất, vỗ bàn thật mạnh nói: "Một đám các ngươi trở về phòng tư quá* đi, không có lệnh của ta, trong vòng ba ngày không được phép ra khỏi cửa."

*Tư quá: suy nghĩ

Ngoại trừ Hạ Vân Nhiễm, những người khác đều sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Từ nhỏ đến lớn, các nàng chưa bao giờ thấy qua Đại phu nhân tức giận như vậy. Trong lòng các nàng cũng cảm thấy rất oan ức. Đại tiểu thư gặp rắn, tự mình ngã vào trong hồ, sao lại trách các nàng được chứ? Chỉ có thể nói Đại tiểu thư tự làm tự chịu.

Tuy vậy nhưng bốn vị tiểu thư không thể không nghe lời, ngoan ngoãn về phòng của mình, tránh cho Đại phu nhân tức giận thêm lần nữa.

Duy chỉ có một người vui vẻ nhất chính là Hạ Vân Nhiễm. Lúc Hạ Nguyệt Nhu bị dọa sợ ngất đi trong chốc lát, không phải nàng đã vỗ vỗ vào mặt của nàng ta sao? Hắc hắc, đây là quà đáp lễ cho việc Đại phu nhân dám hãm hại nàng.

Sau khi bốn người các nàng rời đi, Đại phu nhân nhanh cóng chạy vào trong phòng, chỉ nghe truyền đến tiếng khóc thương tâm. Thì ra Hạ Nguyệt Nhu nhìn thấy trong gương không phải là gương mặt xinh đẹp của mình nên khóc đến đau lòng, tuyệt vọng.

"Nguyệt Nhu, không có việc gì, không có việc gì. Chỉ là nước trong hồ bẩn nên làm nha con bị thương thôi. Hai ngày nữa sẽ khá hơn." Đại phu nhân đau lòng ôm lấy nàng. Dung mạo của nữ nhi bị hủy, nàng cũng cũng rất hoảng sợ, đau lòng.

Cả đời của nàng đều trông cậy vào nữ nhi. Nàng cũng không hi vọng nữ nhi có chuyện gì.

"Nương, tại sao lại như vậy… Tại sao lại như vậy… Mặt của ta có thể tốt lên không…?" Hạ Nguyệt Nhu tuyệt vọng nức nở. Không có dung mạo, nàng còn là đệ nhất mỹ nhân của kinh thành người khen không ngớt sao?

Cái này gọi là trèo cao té đau. Hạ Nguyệt Nhu cũng không dám soi gương, dù có xem vài lần đi nữa cũng đều bị dọa đến ngất đi.

Đại phu nhân cũng gấp đến mức như kiến bò trên chảo. Nàng cho nha hoàn đi mời đại phu nổi danh nhất kinh thành, dù thế nào cũng phải chữa khỏi khuôn mặt của nữ nhi.

Giữa trưa, đại phu đã tới. Nhưng khi hắn nhìn thấy gương mặt của Hạ Nguyệt Nhu cũng đành bó tay. Vì Đại phu nhân gần như lạy lục van xin, hắn chỉ tạm thời viết một phương thuốc. Hơn nữa Đại tiểu thư có thân phận tôn quý, hắn cũng không thể dùng dược bậy bạ, da mặt nàng lại rất non mềm, nên hắn chỉ dám cho thuốc có liều nhẹ, không dám cho thuốc có dược tính mạnh.

Đắp mặt xong, cả người Hạ Nguyệt Nhu rất mệt mỏi nên đi ngủ. Buổi tối, Hạ Huyền trở về nghe được tin này cũng bị đả kích mạnh. Nữ nhi này là vũ khí tốt nhất của hắn, nhưng bây giờ lại thành ra như vậy, bảo hắn làm sao không đau lòng cơ chứ?

Nhưng là, Hạ Nguyệt Nhu đã như vậy, tâm tình hiện tại của nàng cũng rất xấu, Hạ Huyền muốn trách mắng vài câu cũng không được, rất sợ nàng bị kích động sẽ ảnh hưởng đến quá trình hồi phục. Đêm nay, trong sương phòng phía đông, Đại phu nhân và Hạ Huyền coi chừng Hạ Nguyệt Nhu cả đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, mặt của Hạ Nguyệt Nhu cũng không có chuyển biến tốt, vẫn giống như cũ, ngược lại có chút trầm trọng hơn, làm cho Đại phu nhân đứt từng khúc ruột, suýt nữa là thổ huyết. Hạ Nguyệt Nhu cũng không dễ chịu gì, mấy lần nàng tỉnh lại rồi ngất đi.

Mộng làm hoàng hậu của nàng, tiền đồ tương lai của nàng đều bị gương mặt này hủy đi.

Ba ngày sau, Đại phu nhân vẫn liều mạng toàn lực che giấu tin tức này. Trong tướng phủ, trừ nha hoàn thân cận bên người Đại phu nhân ra, mọi người cũng không biết Đại tiểu thư xinh đẹp vô song của họ đã bị hủy dung.

Cấm túc được ba ngày, các vị tiểu thư đều vội vã ra ngoài giải sầu. Hạ Vân Nhiễm cũng vậy. Nàng cũng bị buồn bực quấn lấy, ở trong vườn chơi một lát, rồi cho nha hoàn bưng một dĩa trái cây, ngồi trong đình thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Âm Mưu Của Hạ Huyền

Hai ngày nay Hạ Huyền đều đi sớm về sớm. Vì gương mặt của Hạ Nguyệt Nhu, hắn cũng hao hết tâm tư, còn bí mật mời thái y trong cung đến, nhưng với gương mặt của nữ nhi đều không có biện pháp, khiến trong lòng hắn vô cùng mệt mỏi, cũng rất thất vọng.

Giờ phút này, hắn từ thư phòng đi đến sương phòng của Đại phu nhân. Vừa mới bước qua vườn, hắn liền trông thấy dưới tàng cây dương liễu là một bóng dáng thướt tha mảnh khảnh ngồi ở trong đình. Bước chân của hắn nhất thời dừng lại, hắn đưa mắt đánh giá thiếu nữa trong đình, ánh mắt lóe ra vui mừng.

"Lão gia, đây là Thất tiểu thư." Nha hoàn bên cạnh nói.

Hạ Huyền chớp chớp mắt, liền bước đến đình nghỉ mát. Nha hoàn phía sau ngẩn ra, im lặng đi theo.

Hạ Vân Nhiễm đang ăn rất vui vẻ, đột nhiên nha hoàn bên người nhắc nhở nàng: "Thất tiểu thư, lão gia đến."

Hạ Vân Nhiễm lập tức quay đầu lại, đứng dậy hành lễ với nam nhân uy nghiêm.

"Nữ nhi gặp qua phụ thân."

Hạ Huyền không dám tin, thiếu nữ đen đủi dáng vẻ quê mùa nửa năm trước bây giờ lại kiều điễm, xinh đẹp như vậy. Hắn không nói gì, đôi mắt đánh giá khắp người Hạ Vân Nhiễm.

Chỉ thấy gương mặt trái xoan của nàng ửng đỏ, cả người mặt bộ sa y màu lam phấn, những bông hoa màu vàng thêu trên sa mỏng uốn lượn. Mái tóc đen mềm mượt, búi thành một kiểu rất đặc biệt, tóc mây phất phới khẽ chạm vào cây trâm ngọc phương vĩ đang cắm trên tóc. Trên đôi tay trắng nõn đeo một chiếc vòng tay bạch diệp ngọc bích. Eo nhỏ thắt đai lưng, phía trên treo túi thơm hình hươu sao phối với giầy hương thêu, cả người rực rỡ duyên dáng như hoa xuân.

Nha hoàn bên cạnh cũng tinh tế nhìn xem, đều sợ ngây người! Trời ạ! Thất tiểu thư lại trở nên xinh đẹp như vậy.

Hạ Vân Nhiễm bị Hạ Huyền âm thầm đánh giá như vậy, tâm tư cũng có chút hỗn loạn, đồng thời cúng có chút âm thầm giễu cợt. Nửa năm trước, hắn không phải ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn nàng một cái sao? Sao bây giờ lại nhìn nàng lâu như vậy?

Có lẽ là do nàng thay đổi đi! Hạ Vân Nhiễm tất nhiên biết rõ, khôi phục lại làm một Hạ Vân Nhiễm trắng nõn là tiêu chuẩn của một mỹ nhân bại hoại.

Nhìn thất nữ nhi xinh đẹp trước mắt, trong đầu Hạ Huyền hiện lên gương mặt xinh đẹp sớm đã bị hắn quên đi lúc trước, khóe miệng hiện lên ý cười, quả nhiên là con gái của nàng, phải có nhan sắc thượng đẳng.

Chỉ là, điều khiến Hạ Huyền kinh ngạc là Hạ Vân Nhiễm trước mắt, trong đôi mắt của nàng hoàn toàn không có một chút ngạc nhiên mừng rỡ nào cả, bình tĩnh ung dung, khi tiếp xúc với ánh mắt của hắn cũng không coó chút khiếp sợ.

Làm sao có thể? Một nha đầu chỉ có mười ba tuổi, từ nhỏ đã bị hắn ném ra phủ, mặc dù đã hồi phủ, cũng đã nửa năm hắn chưa từng gặp mặt nàng. Nhìn thấy phụ thân như hắn, sao nàng lại có thể trấn định không hoảng hốt?

"Vân Nhiễm, ngươi kêu Vân Nhiễm?" Hạ Huyền trầm giọng hỏi.

"Tên của ta do phụ thân đích thân đặt. Ngươi quên rồi sao?" Hạ Vân Nhiễm ngẩn đầu, đảo đôi mắt sáng rực như một viên kim cương đen.

Tâm Hạ Huyền không khỏi chấn động, nhưng nhất thời không biết nói gì. Một hồi lâu, hắn mới cười rộ lên, tỏ ra cực kì hứng thú, nữ nhi nàu quả nhiên rất khác biệt, dù mới mười ba tuổi, vẫn còn là một đứa nhỏ lại có can đảm và khí phách, thật hiếm có.

"Phụ thân, ngài cười gì vậy?" Hạ Vân Nhiễm khó hiểu nhìn hắn

"Phụ thân đang cười ta sinh ra một nữ nhi tốt," Ánh mắt thâm sâu của Hạ Huyền vẫn còn đang đánh giá nàng, ý cười nơi đáy mắt cũng chưa biến mất.

Hạ Vân Nhiễm nhất không đoán ra tâm tư của Hạ Huyền, đành hạ mi mắt, ngoan ngoãn đứng im.

Hạ Huyền nhìn nàng, đáy lòng nổi lên tán thưởng, qua nhiều năm như vậy, dù bên người hắn còn có ba nữ nhi khác, hắn cũng lười liếc mắt một cái. Mấy nữ nhi kia bất quá cũng giống nương của các nàng, dù có vài phần tư sắc, nhưng cũng có vẻ lòng dạ hẹp hòi, không có bản lĩnh. Từ nhỏ hắn cũng chỉ quan tâm đích trưởng nữ xuất sắc là Hạ Nguyệt Nhu. Bởi vì nữ nhi này sẽ giúp hắn đi lên đỉnh cáo của quyền lực.

Chưa bao giờ nghĩ đến, hắn cũng có một thất nữ nhi xuất sắc. Quả nhiên làm cho hắn vui sướng. Hiện giờ Hạ Nguyệt Nhu bị hủy dung còn nằm trên giường, sau này có bình phục không vẫn còn là hy vọng, còn không có chính xác. Nhưng khi nhìn thấy Hạ Vân Nhiễm, Hạ Huyềnhoảng sợ trong lòng nhưng rồi lại bình tĩnh đi vài phần.

Bởi vì, hắn đã phát hiện một quân cờ rất tốt để lợi dụng, hơn nữa quân cờ này mang đến cho hắn địa vị có lợi nhất.

"Vân Nhiễm, trước đây là phụ thân lạnh nhạt ngươi. Sau này, phụ thân chắc chắn sẽ đối đãi tốt với ngươi." Hạ Huyền nói xong, ánh mắt sủng nịch nhìn nàng.

Lời này không khỏi làm cho cả người Hạ Vân Nhiễm nổi da gà. Nàng kéo kéo khóe miệng, lộ ra ý cười gượng gạo. Thôi đi! Nàng mới không cần phúc khí như vậy! Nàng càng hy vọng một cuộc sống như bây giờ

Hạ Huyền trở lại đông sương viện, lại ngHạ Huyềne thấy trong phòng truyền đến tiếng khóc của Đại phu nhân, mà Hạ Nguyệt Nhu ngủ ở sau rèm hé ra khuôn mặt xinh đẹp vẫn sưng đỏ như cũ không thuyên giảm. Hạ Huyền nhìn thấy, không khỏi có chút phiền lòng.

"Đừng khóc, việc đến nước này, chúng ta chỉ có thể trông vào ý trời." Hạ Huyền thở dài nói

"Lão gia, sao ngài có thể nói như vậy? Nguyệt Nhu là bảo bối của chúng ta, mặt của nàng bị hủy, tiền đồ của ngài không phải cũng không còn hy vọng sao?" Đại phu nhân thấp giọng lên án nói.

Đôi mắt của Hạ Huyền lóe lên chút phức tạp, hắn nói với nàng: "Trong phủ chúng ta kHạ Huyềnông phải chỉ có mình Nguyệt Nhu là nữ nhi, lại bồi dưỡng ra một người khác, thì có khó khăn gì?"

"Lão gia, ngài có ý gì? Ngài nói là muốn vứt bỏ Nguyệt Nhu của chúng ta?" Sắc mặt Đại phu nhân trắng bệch, giống như nữ quỷ, trừng mắt nhìn hắn.

"Ta cũng rất đau lòng cho Nguyệt Nhu, hy vong nàng có thể khá lên, nhưng chúng ta phải phòng ngừa chu đáo, trước khi Nguyệt Nhu tốt lên, phải nhanh chóng bồi dưỡng ra một nữ nhi hữu dụng sau này."

Đại phu nhân không khỏi cười lạnh một tiếng: "Ngươi đang chỉ ba tỷ muội Vân Tuệ kia sao? Lão gia, các nàng cũng chỉ là liễu yếu đào tơ thôi, sao có thể so sánh với Nguyệt Nhu? Thái tử và các hoàng tử sẽ xem trọng sao?"

Hạ Huyền có chút không hờn giận hí mắt: "Ngoại trừ ba người các nàng, không phải còn có một Vân Nhiễm sao? Ta xem Vân Nhiễm này bình thường cũng không tồi."

"Cái gì?" Đại phu nhân không dám tin, lão gia lại muốn bồi dưỡng Hạ Vân Nhiễm thay thế nữ nhi?

"Vân Nhiễm tuổi còn nhỏ, tư sắc mặc dù không sánh bằng Nguyệt Nhu, tương lai bồi dưỡng ra cũng là mỹ nhân hiếm có." Trong ánh ánh của Hạ Huyền là cả một mảnh vui mừng. Đây chính là quân cờ thứ hai của hắn.

"Không thể! Hạ Vân Nhiễm kia chỉ là một nha đầu thôn dã, nàng có tư cách gì thay thế Nguyệt Nhu?" Đại phu nhân muốn giận điên lên rồi.

"Chuyện này ngươi không cần phải quan tâm. Chờ sau khi Băng Nguyệt xuất giá, ta sẽ cho chi thứ hai nuôi nấng nàng. Nàng chính là nữ nhi của Nguyệt Kiều." Hạ Huyền đã sớm tính toán tốt rồi, Đại phu nhân sẽ không bỏ rơi Hạ Nguyệt Nhu, tất nhiên sẽ không chịu nuôi nấng Hạ Vân Nhiễm, mà ở trong phủ, xưa nay hắn đối với Nhị di nương không tệ, đem Hạ Vân Nhiễm giao cho chi thứ hai bồi dưỡng là lựa chọn tốt nhất.

Đại phu nhân thật tức chết rồi, Nhị di nương cho tới bây giờ cũng không đấu lại nàng. Nếu để nàng ta bồi dưỡng Hạ Vân Nhiễm, tương lai trở thành thế lực có ích cho nàng ta, mà con gái của nàng vẫn không tốt lên được, vị trí Đại phu nhân của nàng liền tràn ngập nguy cơ.

"Lão gia, người không thể vô tình như vậy? Ngươi không thể bỏ rơi Nguyệt Nhu! Nàng là nữ nhi tốt nhất của ngươi đó!" Đại phu nhân nắm chặt khăn tay, thấp giọng nức nở.

Hạ Huyền hít một hơi, an ủi: "Yên tâm đi! Dù cho phải thỉnh danh y, ta cũng sẽ vì Nguyệt Nhu mà chữa khỏi mặt. Cho tới bây giờ ta cũng không có vứt bỏ nàng."

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24: Rốt Cuộc Gặp Được Em Văn Việt

Trên giường, Hạ Nguyệt Nhu đã sớm tỉnh lại. Những lời Hạ Huyền nói vừa rồi nàng đều nghe được nhất thanh nhị sở. Phụ thân không tiếc chút nào đã muốn bồi dưỡng Hạ Vân Nhiễm kia? Điều này như kim châm đâm vào lòng nàng. Nàng lại có suy nghĩ, tại sao lúc trước lại không để cho mẫu thân xuống tay một lần nữa? Đem nàng ta độc chết luôn?

Nước mắt nàng lặng lẽ chảy xuống, nàng cắn chặt răng, bàn tay mềm dưới gối nắm chặt lại giống như muốn đem Hạ Vân Nhiễm xé rách ra vậy. Cái thứ nữ nhân đó có tư cách gì mà thay thế nàng gả vào hoàng thất?

Ngẫm lại, Hạ Nguyệt Nhu liền có một loại xúc động muốn phát điên.

Hạ Vân Nhiễm tự nhiên cũng không ngờ được, nàng hãm hại Hạ Nguyệt Nhu vừa xong, sẽ đem nàng kéo vào trong vòng xoáy quyền lực, trở thành con cờ trong tương lai của hắn. Nếu nàng biết rõ, nàng nhất định sẽ nhanh chóng đến đây chữa trị cho gương mặt của Hạ Nguyệt Nhu, để nàng còn được thanh tĩnh một chút.

Cuối tháng, Tướng phủ có chuyện vui rất lớn, chính là nhị tiểu thư Hạ Nguyệt Băng gả vào Trấn Nam Vương phủ tiếng tăm lừng lẫy cả kinh thành. Ngày này, đủ loại quan lại đến chúc mừng, phi thường náo nhiệt, mười dặm hồng trang, nữ nhi gả đi cũng nở mày nở mặt.

Vì gương mặt của Hạ Nguyệt Nhu chưa khỏi, Đại phu nhân liền liền luống cuống nói nàng bị bệnh. Nhưng trong tiệc hỉ sẽ đến không ít hoàng thân quốc thích, vì thế Đại phu nhân ích kỷ Hạ Vân Tuệ bốn vị thứ nữ ra tham dự. Nàng đem các nàng ấy giấu trong nội viện, truyền lệnh không cho phép ra ngoài một mình, nếu không sẽ phá hủy danh tiết, sẽ dùng gia pháp để hầu hạ.

Ba người Hạ Vân Tuệ đều muốn điên lên. Đại tiểu thư bị bệnh, đây là thời điểm tốt nhất để các nàng khoe khoang bản thân, Đại phu nhân vậy mà lại không cho các nàng ra ngoài?

Nhưng mà, lời nói của Đại phu nhân là thánh chỉ, trừ phi các nàng không quan tâm cuộc sống khổ cực sau này hoặc là vào lúc các nàng xuất giá, của hồi môn chỉ giống như gia đình bình thường. Nghĩ tới đây, ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ cũng chỉ có thể kìm nén oán hận, núp ở trong viện không dám đi ra ngoài.

Hạ Vân Nhiễm thì không thèm để ý đến. Nàng không thích những trường hợp như vậy, không phải là nhìn trò hề bách quan làm sao cậy quyền như thế nào sao?

Lúc hỉ tiệc kết thúc, bách quan cũng không tản đi, vò rượu lại được mang lên, tiếp tục vui vẻ nói chuyện phiếm. Thái tử và ba vị hoàng tử đều đến. Thái tử đúng là rất mong đợi sự xuất hiện của giai nhân. Chẳng qua nghe nói Hạ Nguyệt Nhu bệnh nặng, hắn không có phúc được gặp mặt lần nữa, uống xong rượu mừng liền hậm hực rời khỏi.

Giờ phút này, xung quanh Tường phủ bao trùm sự vui sướng, thủy tạ* ở Lâm Hồ sạch sẽ và ấm áp, giữa những phiến lá xanh mướt điểm những bông hoa lan màu đỏ, hành lang gấp khúc, những cây quỳnh xanh xanh màu ngọc bích, thật là một phong cảnh mỹ lệ.

*thủy tạ: nhà xây trên hồ nước

Mặc chiếc áo bào xanh bạch ngọc đẹp như tranh vẽ, hắn khoanh tay đứng dưới mái hiên, mi như núi xa, mắt tựa sao sáng, phảng phất như đang thưởng thức phong cảnh tao nhã của Tướng phủ. Lại không biết rằng, cặp mắt đen như mực kia hơi lóe ra ánh sáng, giống như mất hồn giữa cảnh sắc phía trước.

"Gia, ngài đang tìm người sao?" Thư đồng Tu Văn bên cạnh cười hỏi.

"Nghe nói Tướng phủ có vài vị tiểu thư. Hôm nay làm sao mà không thấy ai cả?" Giọng nói thanh nhuận như nước, môi mỏng tựa tiếu phi tiếu, hỏi.

"A! Thì ra thiếu gia cũng nhắm tới dung mạo xinh đẹp của Đại tiểu thư Tướng phủ sao? Đáng tiếc, nghe nói Đại tiểu thư kia bị bệnh, hôm nay sợ là sẽ không gặp được." Tu Văn khổ tâm nói, hắn cũng muốn nhìn thấy tư sắc của Đại tiểu thư đó một phen.

"Trừ Đại tiểu thư ra không phải vẫn còn mấy vị tiểu thư nữa sao?" Ánh mắt của Long Diệu chăm chú.

"Gia, ngài muốn gặp vị tiểu thư nào?" Tu Văn có phần kinh ngạc trố mắt. Chẳng lẽ thiếu gia coi trọng một vị tiểu thư khác của Tướng phủ?

"Thôi, chắc nàng cũng quên ta rồi." Long Diệu mím môi cười, trong đầu hồi tưởng lại đôi mắt nghịch ngợm kia. Thật ra hôm nay vốn dĩ là Tam thúc đến nhưng hắn lại đoạt lấy thiệp hồng đến đây. Hắn bị làm sao vậy?

Chỉ vì một nha đầu không tầm thường sao?

"Thiếu gia, rốt cuộc là vị tiểu thư nào vậy? Ngài mau nói cho ta biết đi!" Tu Văn gấp muốn chết. Hắn muốn biết, vị thế tử gia cao quý nhà mình, ánh mắt tốt bao nhiêu, vị tiểu thư được coi trọng có phải xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm không?

Nếu không thì…nếu nữ tử không xinh đẹp như tiên nữ, gặp mặt thế tử gia không phải sẽ không phải tự ti về nhan sắc của mình sao? Xấu hổ cả đời?

Ai kêu thế tử nhà hắn so với nữ tử còn đẹp hơn cả ba phần chứ?

Chiếc quạt vẽ tranh sơn thủy trong tay Long Diệu đập một cái vào đầu hắn: "Lắm mồm."

"Ôi, thiếu gia ngài trách lầm ta rồi. Ta cũng muốn thấy thế tử phi tương lai của Long Hậu phủ chúng ta đó!"

Tu Văn rất oan ức.

Long Diệu nhướng mi cười: "Còn nhiều chuyện, thế tử phi ở đâu ra?"

"Chẳng lẽ ngài không coi trọng một vị tiểu thư nào trong Tướng phủ sao?"

"Bất quá là từng gặp nhau mà thôi, sau này có lẽ không có duyên gặp lại." Long Diệu nói xong, than nhẹ một tiếng rồi chậm rãi đi về phía chính sảnh. Hắn muốn cáo từ.

Gần tối, mấy tỷ muội Hạ Vân Tuệ bị giam một ngày cũng vội vã chạy tới đại sảnh bên này. Chính là các nàng vẫn chậm một bước, khách khứa đều tản cả, nói chi đến công tử vương công quý tộc?

Hạ Vân Nhiễm bị lão phu nhân gọi đi. Lão phu nhân để lại một chút đồ ăn ngon cho nàng. Hạ Vân Nhiễm phát hiện lão phu nhân cũng không xấu, có lẽ là người cổ đại có tính tình lạnh nhạt. Nhưng nếu ngươi muốn sưởi ấm lòng nàng, nàng cũng sẽ từ từ đối tốt với ngươi.

Ngày này, Đại phu nhân trở lại trong phòng, có chút thương tâm, Hạ Nguyệt Băng gả đi rồi, lão gia có ý sẽ đem Hạ Vân Nhiễm cho chi thứ hai nuôi nấng.

"Nương, nghe Tử Nhi nói, hôm nay Thái tử có hỏi tới ta." Hạ Nguyệt Nhu ngồi dựa ở trên giường, yếu ớt nói, hé ra gương mặt bị lụa trắng che kín, chỉ lộ ra đôi mắt khổ sở làm xúc động lòng người.

"Đúng vậy a! Nếu ta không cố gắng hết sức đem bệnh của ngươi nói nặng thêm thì nhất định hắn đã xong tới đây để gặp ngươi."Đại phu nhân nghĩ đến vẻ thất vọng của Thái tử, nàng lại có chút bất an trong lòng.

"Khuôn mặt của ta còn có mặt mũi nào mà ra ngòa gặp người? Ngay cả cha cũng không muốn ta thì còn ai muốn gặp ta?" Hạ Nguyệt Nhu đau lòng rơi lệ.

"Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi mặt của ngươi. Ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi chịu chút ủy khuất nào." Đại phu nhân ngồi bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng.

"Nương, ta hận Hạ Vân Nhiễm. Ta hận nàng, ngàn lần cũng không cho nàng thay thế địa vị của ta, ngàn vạn lần không muốn…" Hạ Nguyệt Nhu vùi vào ngực của Đại phu nhân, oán hận nhỏ giọng nói.

"Ai cũng không thể thay thế được địa vị của ngươi. Sớm muộn gì ta cũng sẽ làm cho Hạ Vân Nhiễm biến mất khỏi thế giới này." Hai tròng mắt của Đại phu nhân tối đen lại giống như bị cừu hận lấp đầy, tia hung ác mập mờ làm người ta sợ hãi.

Bất cứ ai uy hiếp địa vị của mẹ con nàng, nàng đều xé nát kẻ đó không chút lưu tình.

Chỉ là một Hạ Vân Nhiễm, dù có chi thứ hai bảo vệ, nàng cũng sẽ có biện pháp làm cho nàng ta biến mất.

Ngày hôm sau, Hạ Vân Nhiễm bị gọi tới thư phòng của Hạ Huyền. Trong thư phòng còn có Nhị di nương Lý Nguyệt Kiều đang ngồi, nữ nhi vừa mới xuất giá, tâm tình của nàng rõ ràng có chút sa sút. Bên ngươi không có nữ nhi, nàng thật sự rất cô đơn.

Vừa rồi lão gia nói với nàng muốn đem Thất tiểu thư Hạ Vân Nhiễm giao cho nàng nuôi nấng. Lý Nguyệt Kiều mặc dù bình thường cũng không quá chú ý đến Thất tiểu thư, nhưng mà, thấy lão gia coi trọng nàng như vậy, nàng nghĩ từ nay về sau sống trong phủ nàng cũng có một chỗ dựa, liền đồng ý.

Lúc Hạ Vân Nhiễm bước vào, có chút không rõ tình hình. Nàng thi lễ, Hạ Huyền liền nói: "Vân Nhiễm, mẫu thân ngươi mất sớm, ta đối với ngươi có nhiều lạnh nhạt. Hôm nay, ta đem ngươi cho Nhị di nương nuôi nấng. Nàng sẽ dạy ngươi các việc khuê phòng, bồi dưỡng ngươi trở thành nữ nhân xuất sắc của Tướng phủ, tương lai phụ thân sẽ tìm cho ngươi một mối trong sạch."

Nữ tử trong khuê phòng, đặc biệt là thứ nữ, trong lòng chỉ có một hi vọng là tương lai có thể gả vào nhà quyền quý, làm chủ một phủ, sống hết cuộc đời.

Lời này của Hạ Huyền, nếu để ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ nghe được sẽ không phải mừng rỡ muốn chết luôn sao? Nhưng đối với Hạ Vân Nhiễm thì lại hoàn toàn khác, nàng nhíu nhíu mày, sao nghe trong lời nói của Hạ Hyền có chút mùi vị âm mưu chứ? Hiện giờ Hạ Nguyệt Nhu bị hủy dung, Hạ Nguyệt Băng lại gả đi, vì sao hắn không chú trọng bồi dưỡng ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ? Ngược lại đem nàng giao cho chi thứ hai?

Chờ chút, chẳng lẽ hắn muốn đem mình bồi dưỡng thành con cờ giống như Hạ Nguyệt Nhu? Tương lai bị hắn đưa vào hoàng cung, trở thành hòn đá kê chân trên con đường quyền lực của hắn?

Hạ Vân Nhiễm rùng mình cả người, chết tiệt, nàng thế nhưng không có nghĩ tới chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25: Danh Tiếng Lớn Mạnh

Nghĩ đến khuôn mặt như mèo của Thái tử, nàng liền cảm thấy ghê tởm. Mặc dù đời này của nàng không tránh khỏi vận mệnh phải lập gia đình, nhưng phu quân tương lai của mình nàng muốn tự chọn lựa mới được. Nàng không cần trở thành con cờ cho Hạ Huyền tùy ý lợi dụng.

"Vân Nhiễm, lão gia nói ngươi không nghe sao?" Giọng nói dịu dàng của Lý Nguyệt Kiều vang lên.

Ánh mắt của Hạ Huyền có chút kinh ngạc khi nhìn thấy nữ nhi cuối đầu ngưng mắt. Lại một lần nữa làm cho hắn kinh ngạc, tựa như trong thân thể mười ba tuổi của nàng đang cất giấu một linh hồn mà hắn không nhìn thấu được, bình tĩnh và thành thục là hoàn toàn không nên có ở cái tuổi này.

"Vân Nhiễm, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?" Hạ Huyền có phần không hờn giận nói.

Hạ Vân Nhiễm mím môi cười, gật gật đầu nói: "Ta nghe được, sau này ta sẽ hiếu kính với Nhị di nương."

“Gọi mẫu thân.” Hạ Huyền sửa lại lời nói của nàng.

“Vâng.” Hạ Vân Nhiễm nói xong, cúi người nói với Lý Nguyệt Kiều: “Nữ nhi gặp qua mẫu thân.”

“Quả nhiên là một đứa nhỏ khôn khéo hiểu chuyện.” Lý Nguyệt Kiều mím môi cười nói.

Hạ Vân Nhiễm dâng một ly trà cho Lý Nguyệt Kiều, xem như chính thức nhận nàng làm mẫu thân.

Lý Nguyệt Kiều một là không thể làm trái ý Hạ Huyền. Hai là nàng cũng muốn bồi dưỡng thế lực ở trong phủ. Ba là nàng cũng muốn coó một người bầu bạn. Cho nên nàng nguyện ý nuôi dưỡng Thất tiểu thư Hạ Vân Nhiễm không có gì nổi bật này.

Xế chiều hôm đó, đám nha hoàn hết sức nhanh nhẹn đem đồ của Hạ Vân Nhiễm từ tiểu viện chuyển sang Nam sương phòng. Địa vị trong phủ của Nhị di nương cũng không thấp, ăn mặc chi tiêu cũng tốt lắm, nhưng so với Đại phu nhân vẫn kém một chút. Hơn nữa nàng cũng dạy dỗ được mấy nha hoàn vừa ý, thay nàng xử lý mọi việc, nên cũng khá an nhàn.

Đãi ngộ của Hạ Vân Nhiễm lại làm cho ba tỷ muội Hạ Vân Tuê tức chết. Một Thất tiểu thư hồi phủ chưa tới nửa năm vậy mà lại leo lên đầu các nàng, trở thành nữ nhi chi thứ hai? Rõ ràng thân phận địa vị đều trên các nàng một bậc.

Tất nhiên y phục, trang sức sau này cũng tốt hơn các nàng. Ngoài mặt các nàng tiến đến chúc mừng, nhưng thực chất là trong đang oán hận muốn chết, mắng chửi không dưới trăm nghìn lần mới quay về.

Hạ Vân Nhiễm cũng không phải một người kiêu ngạo, nàng vẫn sống thoải mái. Đối với Nhị phu nhân, nàng cũng không có cảm tình gì. Trước kia, gặp nhau ở trong vườn, nàng chỉ hành một cái lễ, nở một nụ cười, cũng không có nói gì nhiều.

Hiện tại, đột nhiên trở thành con gái của nàng, sau này còn phải hầu hạ dưới gối, còn vun đắp tình cảm, nói thật, đây không phải là việc Hạ Vân Nhiễm yêu thích, nhưng tính nàng tùy ý không phải sao.

Nói đến đây, thật ra Lý Nguyệt Kiều cũng chỉ lợi dụng mình mà thôi, kiên nhẫn chịu đựng không phải sẽ qua hay sao.

Hạ Vân Nhiễm nghĩ, có lẽ là do khuôn mặt này gây họa! Thực sự là càng lớn càng đẹp, ngay cả nàng còn bị mê hoặc, thì Hạ Huyền cũng nhìn thấu giá trị của khuôn mặt này.

Hạ Vân Nhiễm ở trong phòng nghỉ ngơi, Lý Nguyệt Kiều liền dẫn hai nha hoàn đi vào, dịu dàng nhìn nàng: “Vân Nhiễm, còn thiếu cái gì không? Cần cái gì ngươi cứ nói mẫu thân sẽ mau chóng cho người chuẩn bị.”

“Nơi này tốt lắm, so với tiểu viện trước kia ta ở tốt hơn rất nhiều, cũng không thiếu cái gì.” Hạ Vân Nhiễm cười hi hi nói.

“Vân Nhiễm a! Ngươi đã học qua nữ công chưa?”

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút, thêu chữ thập thì nàng đã từng thêu qua, sau lại cảm thấy đau cổ quá nên thôi, nhưng nói chung đối với nữ công cổ đại nàng thật không có hiểu. Nàng lắc đầu: “Không có.”

“Vậy cầm kỳ thư họa thì sao?”

“Cũng không có.” Hạ Vân Nhiễm tiếp tục lắc đầu nói.

“Còn vũ đạo?”

“Chưa từng học.”

Sắc mặt Lý Nguyệt Kiều hơi giật mình, rồi nàng mỉm cười nói: “Không sao, từ từ sẽ đến, ta sẽ dạy dỗ ngươi cẩn thận. Bản tính ngươi thông minh, học cái gì cũng không quá khó khăn.”

Dù Hạ Vân Nhiễm không muốn học mấy thứ này, nhưng có thể nghĩ nhưng thứ này là kỹ năng hộ thân ở cổ đại. Sau này khi tham dự những buổi tiệc lớn, nàng cũng kông muốn biến mình thành trò cười. Tất nhiên mỗi ngày đều nhàm chán thì sao nàng lại không học chứ?

Trước kia ở trong tiểu viện, nàng có thể thoải mái chơi đùa dược liệu. Hiện tại mỗi ngày đều có nha hoàn nhìn chằm chằm nàng, cái gì nàng cũng không làm được.

Lý Nguyệt Kiều lập tức vì Hạ Vân Nhiễm chuẩn bị một chương trình học. Mà trong khoảng thời gian này, trong Đông sương phòng vẫn là một mảnh buồn rầu thê lương, Đại phu nhân mỗi ngày than thở bi ai, cả người cũng gầy đi. Bởi vì Hạ Huyền đem lực chú ý dời đến trên người Hạ Vân Nhiễm nên thường xuyên tới Nam sương, điều này càng làm Đại phu nhân tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hôm nay, Hạ Vân Nhiễm đang ngồi ở trong đình đọc sách liền nhìn thấy một người. Là Tử La. Nàng mang một mâm Túy Hoa Cao, cười hi hi nói với Hạ Vân Nhiễm: “Thất tiểu thư, đây là lão phu nhân lệnh Tử La đem tới. Ngài nhận lấy đi.”

Chuyện hãm hại lần trước, Hạ Vân Nhiễm đối với nàng cũng không có cảm tình gì, vẻ mặt bình thản nói: “Để đó đi.”

Hạ Vân Nhiễm lạnh nhạt nàng ta, không nói chuyện.

Tâm của Tử La cả kinh. Nàng nghĩ chỉ cần nàng nói thì không ai dám chống đối, Thất tiểu thư sẽ tha thứ cho nàng. Nào ngờ, Hạ Vân Nhiễm so với trong tưởng tượng của nàng còn khó hầu hạ hơn. Hai mắt nàng đỏ lên, hướng Hạ Vân Nhiễm quỳ xuống: "Thất tiểu thư, xin người tha thứ cho nô tỳ đi! Nô tỳ cũng không phải cố ý, trong nhà nô tỳ còn có bà nội tám mươi tuổi và đệ đệ năm tuổi phải nuôi sống. Nô tỳ chẳng qua chỉ là một thô sử nha hoàn rất nhiều chuyện không thể tự theo ý mình, ngài liền tha lỗi cho ta đi." Nói xong, nàng đau lòng rơi vài giọt nước mắt.

Hạ Vân Nhiễm nhìn thấy, trên mặt không có xúc động gì. Nhưng nghĩ đến nàng là một trong những nha hoàn lão phu nhân yên mến nhất, tất nhiên nếu nàng ta chịu nhận lỗi, sau này cũng không biết có mạo phạm đến nàng không, nhưng mưu kế đúng là do Đại phu nhân bày ra, nàng ta chỉ là một nha hoàn mà thôi.

"Được rồi! Chuyện đó ta cũng không trách ngươi. Tỷ tỷ, ta hi vọng sau này ngươi làm người phải thông minh chút." Hạ Vân Nhiễm thị uy nói.

"Tử La nhất định sẽ ghi nhớ, sau này sẽ tận tâm đối đãi với Thất tiểu thư." Tử La nói xong, lau nước mắt một phen rồi rời đi.

Đảo mắt, thời gian nửa năm đã qua đi, Hạ Vân Nhiễm mười bốn tuổi, lúc này Hạ Vân Nhiễm càng trổ mã xinh đẹp hơn, cầm kì thư họa đều là sở trường, vũ đạo cũng vô cùng tốt, chỉ có nữ công vẫn còn ở giai đoạn sơ cấp. Chuyện này làm Lý Nguyệt Kiều vô cùng nhức đầu, nàng thỉnh không ít tú sư đến dạy, nhưng hiện tại nàng có một loại ý nghĩ muốn buông tha.

Ở phương diện nữ công này, Hạ Vân Nhiễm quả thực không có thiên phú.

Hạ Vân Nhiễm dựa vào Nhị phu nhân, lại có lão phu nhân yêu quý, nên cuộc sống của nàng cũng rất khá. Đại phu nhân mỗi ngày còn vì Hạ Nguyệt Nhu sầu khổ, dù biết nàng ưu tú cũng không có tâm đi tính kế. Hơn nữa, Hạ Huyền thường xuyên chiếu cố Hạ Vân Nhiễm, nàng cũng không tìm được cơ hội. Lý Nguyệt Kiều là người đã cùng nàng đấu nhau vài chục năm, đương nhiên cũng khắp nơi coi chừng cẩn thận. Không có cơ hội tốt, Đại phu nhân đúng là không có cách nào xuống tay được.

Nhưng mà, Đại tiểu thư ở trong phòng nửa năm cũng sẽ khiến người khác hoài nghi, dù đám nha hoàn có ngậm chặt miệng, cũng sẽ không cẩn thận gây chuyện, dù sai hay đúng thì bệnh của Đại tiểu thư cũng ngày càng nặng, đã có tin đồn nói Đại tiểu thư nhất định bệnh không dậy nổi.

Bởi vì không có Hạ Nguyệt Nhu, danh tiếng của Hạ Vân Nhiễm bất tri bất giác mà lớn mạnh. Ở một số nơi nổi tiếng bên ngoài Tướng phủ đều là công trạng của Hạ Huyền, hắn cố ý thổi phồng thanh danh của Hạ Vân Nhiễm. Mà bên trong kinh thành, các tiểu thư khuê các nhà quyền thế nếu được bách tính yêu thích thì thanh danh sẽ một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh liền truyền ra ngoài.

Nghe nói, Tướng phủ lại có một vị Thất tiểu thư xinh đẹp vô song, dung mạo tuyệt đẹp, cầm kì thư họa mọi thứ tinh thông, tài nghệ siêu phàm, nhan sắc có thể sánh ngang với Đại tiểu thư nữa chứ!

Mà trong Tướng phủ đã có một vị Đại tiểu thư xinh đẹp, giờ lại thêm một vị Thất tiểu thư cũng xinh đẹp nữa tựa hồ cũng là chuyện thường tình. Nghe nói Hạ Tướng cũng anh tuấn bất phàm, nữ nhi sinh ra tất nhiên cũng xinh xắn mặn mà.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 26: Xoay Chuyển Nguy Cơ

Hạ Vân Nhiễm sống yên ổn hơn nửa năm. Nàng cảm thấy trừng phạt Đại phu nhân và Đại tiểu thư cũng đã đủ lâu. Nửa năm này gần như là muốn mạng của các nàng. Mà theo thời gian trôi qua, Hạ Huyền đối với nàng ngày càng coi trọng, mỗi ngày đều tìm nàng kiểm tra bài học, xin tiên sinh dạy nàng viết chữ. Theo tình huống này, Hạ Huyền như muốn đem nàng thành hoàng hậu tương lai mà bồi dưỡng.

Hạ Vân Nhiễm cũng muốn kiếm cớ tránh né nhưng vô dụng, Hạ Huyền mỗi ngày đều theo dõi nàng. Nếu không đạt được mục tiêu, hắn nhất định sẽ không bỏ qua.

Nàng cũng không muốn trở thành con cờ của Hạ Huyền, nhưng trước mắt nàng chỉ có một con đường để đi. Đó chính là chữa trị cho Hạ Nguyệt Nhu để cho Hạ Huyền lợi dụng một lần nữa. Đến lúc đó, nàng là thứ nữ suy cho cùng cũng không hữu dụng bằng con vợ cả.

Sáng hôm nay, Hạ Vân Nhiễm tới phòng của Đại phu nhân. Vừa vào cửa, nàng cũng cảm giác được có hai ánh mắt độc ác đang nhìn chằm chằm vào nàng. Nàng xem như không thấy, cười cười: "Gặp qua Đại phu nhân."

"Ngươi tới làm gì?" Đại phu nhân đối với nàng vô cùng chán ghét, ngay cả che giấu cũng không muốn.

"Đại phu nhân, ta nghe nói Đại tiểu thư bị bệnh. Ta có một vị thuốc hay có thể chữa khỏi cho Đại tiểu thư." Hạ Vân Nhiễm nói ra mục đích của mình.

"Thuốc hay? Ngươi có lòng tốt vậy sao? Không phải muốn trị chết nữ nhi của ta hả?" Đại phu nhân không chút khách khí hừ lạnh nói.

“Đại phu nhân, ngài không muốn tin ta thì thôi. Trước đây ta sống ở nông thôn, cũng có người bị mắc bệnh giống Đại tiểu thư, súyt chút nữa là bị hủy dung nhưng đều có thuốc để trị hết.”

“Ngươi… Nữ nhi cả ta bất quá chỉ bị phong hàn, có bệnh tật gì? Ngươi không nên ở đây nguyền rửa nữ nhi của ta.” Ánh mắt của Đại phu nhân hoảng hốt, nhất thời liền lớn tiếng quát.

Hạ Vân Nhiễm cười cười: “Đại phu nhân, ngươi cũng đừng giấu nữa, cha đã nói cho ta nghe.”

Sắc mặt Đại phu nhân tái nhợt rất khó coi. Nàng cắn chặt môi, cơ hồ là muốn cắn ra máu, trừng mắt nói với Hạ Vân Nhiễm: “Ngươi hiện tại đắc ư lắm phải không? Có lão gia, lão phu nhân làm chỗ dựa cho ngươi, cánh cũng trở nên cứng cáp rồi phải hả? Dám ta gan lớn mật trước mặt ta.”

“Đại phu nhân, ngươi tin cũng được, không tin cũng được. Dù sao ta tới đây cũng để đưa thuốc cho ngươi, chờ bệnh của Đại tiểu thư khỏi, ngươi sẽ rất biết ơn ta đi!”

“Sao ta lại phải tin tưởng ngươi?”

“Ngươi chỉ cần tin một việc: ta không muốn cướp đi danh tiếng của Đại tỷ, hơn nữa cũng không có ý định sẽ đoạt nó.” Giờ phút này, giọng điệu nói chuyện của Hạ Vân Nhiễm tĩnh táo dị thường, hoàn toàn không giống như một thiếu nữ mười bốn tuổi, trong đôi mắt kiên định của nàng lóe ra tia lạnh.

“Ngươi nói cái gì?” Ánh mắt của Đại phu nhân suưt không kiềm nén được khó tin, Hạ Vân Nhiễm này vẫn còn là Hạ Vân Nhiễm của nửa năm trước sao? Sao ánh mắt lại có thể lạnh lẽo như thế?

Ta chỉ muốn khuôn mặt của Đại tỷ mau tốt lên thôi, sau đó để cho phụ thân vui vẻ. Phụ thân đối với ta tốt như vậy, ta làm sao có thể không giúp đơ hắn?” Hạ Vân Nhiễm cười cười.

“Ngươi tốt vậy sao?”

“Chẳng lẽ ta không tốt khi nào chứ? Hình như trước giờ ta chưa từng làm hại các ngươi đi! Hơn nữa ta vì cái gì muốn hại các ngươi? Không có đạo lư mà.” Hạ Vân Nhiễm nháy đôi mắt to, ngây ngô nói.

Lời nói đơn thuần như thế làm cho những lời muốn nói của Đại phu nhân bị nghẹn ở trong cổ. Chính xác, xưa nay đều là nàng âm thầm muốn hại Hạ Vân Nhiễm, nhưng Hạ Vân Nhiễm này rốt cuộc giẫm phải vận cứt chó gì mà vẫn bình yên vô sự, giọng nói của nàng có phần hơi dịu đi: “Ngươi thực sự có phương thuốc có thể trị khỏi cho nữ nhi của ta?”

“Đại phu nhân tin lời của ta thì liền giao cho ta đi.” Hạ Vân Nhiễm mín môi cười.

“Nếu ta không tin thì sao?”

“Ta nghe cha nói, ngươi vì Đại tỷ đã tìm không ít danh y nhưng đều không chữa khỏi. Ngươi không còn lựa chọn nào khác, không phải sao? Ngươi chỉ có thể tin tưởng ta?”

“Láo xược! Ngươi dám ăn nói với ta như vậy.” Sắc mặt Đại phu nhân trầm xuống, nghiêm khắc quát một tiếng. Nàng thật không thể tin được Hạ Vân Nhiễm lại khó đoán tới vậy, hơn nữa tâm tư cũng rất kín đáo.

“Ai, ta thực lòng muốn cứu Đại tỷ. Nếu Đại phu nhân không tin thì thôi, quên đi!” Hạ Vân Nhiễm đứng lên rời khỏi.

“Chờ một chút! Ngươi đứng lại đó cho ta! Nếu ngươi có phương thuốc thì nhanh chóng dâng lên đây!” Đại phu nhân vẫn đè xuống lửa giận, bệnh tình của nữ nhi quan trọng hơn.

“Đại phu nhân, nếu ta cứu được Đại tỷ, ngươi có thể đáp ứng ta một việc không?”

“Việc gì?”

“Về sau tốt với ta một chút!” Hạ Vân Nhiễm nói. Nàng cũng không phải thích làm mấy chuyện vụn vặt này để được ban thưởng. Nhưng nàng bỏ ra công sức chữa trị cho Hạ Nguyệt Nhu, ít nhiều gì cũng có một chút lợi ích đi!

“Chữa tốt rồi nói sau. Trị không hết, ta sẽ không tha cho ngươi.” Đại phu nhân nén giận nói.

Nếu không phải Hạ Vân Nhiễm muốn đem Hạ Nguyệt Nhu chữa khỏi để thay đổi tầm nhìn của Hạ Huyền, nàng sẽ làm cho gương mặt Hạ Nguyệt Nhu bị hủy luôn. Có mẫu thân khó ưa như vậy, sau này cũng sẽ có lúc nàng ta tác oai tác quái.

Việc Hạ Vân Nhiễm bắt đầu chữa trị cho khuôn mặt của Hạ Nguyệt Nhu, Nhị di nương dù không thể hiểu được tại sao Hạ Vân Nhiễm muốn làm như vậy, nhưng nàng biết rơ nàng không ngăn cản được. Nửa năm sống chung với nhau, nàng và Hạ Vân Nhiễm vẫn tương kính như tân*. Hạ Vân Nhiễm đem đến cho nàng sự chú ư và yêu thương của lão gia, còn nàng thì dạy dỗ Hạ Vân Nhiễm, giống như hai bên trao đổi lợi ích.

*tương kính như tân: dùng lễ mà đối đãi với nhau (câu này thương dùng cho các cặp vợ chồng). Trong bài lại có ư nói Lư Nguyệt Kiều và Hạ Vân Nhiễm vẫn đối xử nhau theo lễ nghĩa nên có.

Nhưng có một điểm, Lư Nguyệt Kiều nhận ra rằng Hạ Vân Nhiễm là người rất có chủ kiến, có rất nhiều chuyện nàng đều tự mình quyết định. Lư Nguyệt Kiều hiểu được Hạ Vân Nhiễm luôn che giấu tài năng, kỳ thật bất kể phương diện nào nàng cũng có thể xuất sắc hơn Hạ Nguyệt Nhu.

Tất nhiên là trừ bỏ môn nữ công làm nàng đau đầu kia.

Ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ không vừa mắt người khác nên Hạ Huyền vẫn mặc kệ các nàng, Đại phu nhân cũng không quan tâm, Nhị di nương chỉ để ư Hạ Vân Nhiễm, nên các nàng bình thường tụ hợp lại nếu không phải mắng chửi Hạ Vân Nhiễm thì cũng sinh ra hờn dỗi. Tóm lại các nàng đều oán hận Hạ Vân Nhiễm trong lòng.

Lần này nghe nói Hạ Vân Nhiễm xung phong chữa bệnh cho Đại tiểu thư, các nàng sẽ chờ nàng ta bị chê cười. Một thứ nữ không biết gì ngộ nhỡ không thể chữa khỏi cho Đại tiểu thư mà lại chữa chết thì sao? Nàng ta cũng sẽ xong đời.

Hạ Nguyệt Nhu đúng là rất bài xích, nằm nửa năm, nàng đã sớm hận Hạ Vân Nhiễm thấu xương. Mỗi khi trên mặt đau nhức nàng đều muốn giết Hạ Vân Nhiễm. Thế nhưng, cố tình nàng ta lại muốn chữa trị gương mặt của nàng, lại có mẫu thân cô hết sức khuyên bảo, nàng mới mạnh mẽ nuốt xuống hận ư, mặc kệ Hạ Vân Nhiễm trét đông trét tây trên mặt của nàng.

Nói đến cũng lạ, vào ngày thứ ba, Hạ Nguyệt Nhu cảm giác được da mặt của mình không còn đau như trước nữa, lại có chút mát lạnh dễ chịu. Nàng rốt cuộc cũng không nén được vui mừng. Ngay cả Đại phu nhân nhìn thấy cũng mừng trong lòng, hy vọng tan vỡ của nàng lại có chút dâng lên.

Nửa tháng sau, sưng đỏ trên da thịt của Hạ Nguyệt Nhu tiêu tan, khôi phục lại vẻ trắng nơn. Hơn nữa, tuổi của nàng không lớn lắm, da thịt có khả năng tự lành rất tốt. Một tháng sau, da thịt của Hạ Nguyệt Nhu lại khôi phục như ban đầu, lại lộ ra khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, khiến hai mẹ con Đại phu nhân ôm nhau, mừng rơi nước mắt. Lúc này, các nàng đắm chìm trong nỗi vui sướng khi dung nhan khôi phục hoàn toàn đem đại công thần bỏ sang một bên.

Chờ các nàng tử trong vui sướng bình tĩnh trở lại, Đại phu nhân mới nhớ tới Hạ Vân Nhiễm, sau đó làm một quyết định rất sáng suốt lấy năm nghìn lượng bạc trong tiền riêng của nàng ban thưởng cho Hạ Vân Nhiễm, lại để cho mọi người trong phủ đều biết nàng ra tay rất hào phóng với một thứ nữ như vậy.

Các tiểu thư di nương cũng chấn kinh rồi, năm nghìn đó! Cái khoảng đó gần như muốn lấy hết tiền riêng của Đại phu nhân, nên Hạ Vân Nhiễm hết sức vui vẻ tiếp nhận số tiền thưởng này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Rước Lấy Tranh Cãi

Hạ Nguyệt Nhu khôi phục lại dung nhan, mộng hoàng hậu cũng trở lại, cuộc sống đầy hy vọng của nàng cũng trở lại. Đồng thời, tâm tư của nàng cũng kín đáo hơn. Trải qua hành hạ thống khổ lần này, nàng càng muốn giành được vị trí đứng đầu, sau đó gả vào hoàng gia, nắm trong tay quyền lực làm người sợ hãi.

Trong nữa năm này, nàng đều nghe nha hoàn bẩm báo tin tức của Hạ Vân Nhiễm, vũ đạo của nàng tốt ra sao, tiếng đàn của nàng du dương cỡ nào, kể cả các bậc cao thủ chơi cờ cũng bị nàng đánh bại, tranh của nàng khiến đầu đường cuối ngõ tranh nhau mua.

Tất cả những thứ này đều chứng minh Hạ Vân Nhiễm đã thay đổi, trở nên mạnh mẽ hơn. Nàng nằm trên giường nữa năm, Hạ Vân Nhiễm rõ ràng có tư cách thay thế nàng.

Bên ngoài truyền Tướng phủ không chỉ có một vị Đại tiểu thư danh tiếng mà còn có Thất tiểu thư nữa. Nhưng Hạ Nguyệt Nhu yên lặng hơn nữa năm nay, ít lộ diện nên ít được người nhắc đến. Còn danh tiếng Thất tiểu thư lại nổi như cồn, lưu truyền khắp dân gian.

Tuy Hạ Vân Nhiễm chữa hết mặt cho nàng nhưng cũng khó với tiêu trừ được những oán hận trong lòng nàng, một núi không thể có hai hổ, mà Tướng phủ, cũng không được phép có nữ nhi nghiêng nước nghiêng thành.

Mặc dù Đại phu nhân đã phung phí rất nhiều tiền của, nhưng nàng cũng được Hạ Huyền ca ngợi mấy phần, cũng bù đắp việc nửa năm qua đã lạnh nhạt với nàng. Hơn nữa Hạ Nguyệt Nhu khôi phục lại dung mạo xinh đẹp khiến Hạ Huyền càng thêm yêu thích hơn.

Như vậy ân sủng của Lý Nguyệt Kiều liền bị phân đi, phải nói chuyện Hạ Vân Nhiễm chữa khỏi cho Hạ Nguyệt Nhu làm Lý Nguyệt Kiều không tức giận là không thể nào. Rõ ràng Đại phu nhân đã không có hi vọng thắng nàng, nàng cũng thông qua nửa năm này chung đụng, chiếm được ân sủng của Hạ Huyền, đột nhiên thế cục biến đổi, nàng lại biến trở về địa vị trước kia?

Điều này làm cho Lý Nguyệt kiều suy nghĩ một chút cũng có chút oán khí, hơn nửa năm nay, nàng tận tâm giáo dục Hạ Vân Nhiễm, cũng nỗ lực muốn cho nàng và mình thân cận, tranh giành chút sĩ diện cho mình, nhưng mà ai biết đươc, nàng lại nuôi một con Bạch Nhãn Lang*.

*Nuôi bạch nhãn lang: giống như nuôi ong tay áo của người Việt mình vậy

Mãi đến khi gần trưa, Hạ Vân Nhiễm với bóng dáng mảnh khảnh yểu điệu ở ngoài cửa liền bước đi vào. Vừa nhìn thấy sắc mặt của nàng, Hạ Vân Nhiễm nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng, "Mẫu thân."

"Ngươi còn biết gọi ta một tiếng mẫu thân." Lý Nguyệt Kiều cắn môi, cực kỳ tức giận nhìn nàng chằm chằm.

Hạ Vân Nhiễm dĩ nhiên biết Lý Nguyệt Kiều vì sao tức giận.Nàng mím mím môi, lần này cách làm của nàng đúng là hơi ích kỷ. Nàng không có suy tính đến lập trường của Lý Nguyệt Kiều, nhưng là, nàng không thể không làm vậy. Nàng cũng không muốn bị phụ thân đưa đến trong hoàng cung đi, nàng muốn nói, nói xin lỗi, "Mẫu thân, nữ nhi thật xin lỗi người."

"Ta một lần khen ngươi thông minh hơn người, không ngờ ngươi cũng sẽ hồ đồ như vậy. Ta cố gắng bồi dưỡng ngươi để làm cái gì? Cũng chỉ là để cho ngươi ở Tướng phủ thành người, thật vất vả đem ngươi bồi dưỡng được như vậy, ngươi lại đi chữa lành cho Hạ Nguyệt Nhu. Nàng khôi phục dung mạo, đối với ngươi có ích lợi gì?"

Hạ Vân Nhiễm cũng không tính nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình. Xem ra, nàng lần này chỉ có thể chịu đựng. Nàng cũng cảm kích Lý Nguyệt Kiều nửa năm qua đã quan tâm đối với nàng. Mặc dù nàng quan tâm là có mục đích, đã từng làm ấm lòng của nàng, làm nàng ở nơi dị thế này cảm thấy ấm áp, nàng đối với nàng (Lý Nguyệt Kiều) là có mang cảm kích.

"Thật xin lỗi, người liền trách phạt ta đi!" Hạ Vân Nhiễm nhỏ giọng nói ra, tha thứ nàng ích kỷ, nhưng nàng không muốn trở thành con rối, cũng không tranh cái gì danh tiếng, chỉ muốn đợi đến mười sáu tuổi, chọn một nam nhân mình thích để gả cho.

Nàng không sai. Nàng có quyền lựa chọn cuộc sống thuộc về của nàng, dù là hy sinh ích lợi người khác.

"Ngươi. . . . . Ngươi làm tức chết ta mà." Lý Nguyệt Kiều buồn bực trừng mắt nhìn nàng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lý Nguyệt Kiều có giận bao nhiêu cũng không thể mắng quá nặng lời. Nàng còn phải dựa vào Hạ Vân Nhiễm. Nàng hít thở sâu một hơi nói: "Ngươi bây giờ đem mặt của Hạ Nguyệt Nhu chữa hết, ngươi biết lui về phía sau, nàng sẽ đối với ngươi được không? Đại phu nhân ban thưởng cho ngươi nhiều bạc như vậy thì ngươi cho là nàng là thật tâm cảm kích ngươi sao?"

Dĩ nhiên Hạ Vân Nhiễm biết, cuộc sống về sau cũng sẽ không tốt hơn, mặc dù nàng giúp Hạ Nguyệt Nhu khôi phục dung mạo xinh đẹp, nàng ta cũng sẽ hận chết mình. Bởi vì danh tiếng của nàng gây đe dọa đến nàng ta. Đại phu nhân cũng sẽ thời thời khắc khắc nghĩ tới việc trừ khử mình. Tất cả những điều này nàng đều tính toán đến, chỉ là, so với bị Hạ Huyền đưa vào hoàng thất, nàng tình nguyện sống ở trong nguy hiểm như vậy.

"Ta hiểu biết rõ." Hạ Vân Nhiễm đáp.

"Ngươi biết? Ngươi biết mà ngươi còn làm như thế? Ngươi nói một chút đây là vì cái gì?" Lý Nguyệt Kiều thực sự không hiểu nổi nàng.

"Mẫu thân, đừng lo lắng, cuộc sống về sau chúng ta cũng sẽ không quả thật rất khổ, chỉ cần Đại phu nhân, Đại tiểu thư không xâm lấn chúng ta, chúng ta cũng sẽ không phạm bọn họ. Nếu như bọn họ chọc đến chúng ta, ta cũng vậy không ngồi yên mà nhìn, không để ý tới người." Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu lên, trong ánh mắt bình tĩnh tỏa ra ánh sáng khiếp người.

Lý Nguyệt Kiều kinh ngạc trong chốc lát, trừng mắt nhìn, không khỏi lại có chút cười nhạo nói, "Ngươi chỉ là một con nhóc. Ngươi có biện pháp gì đi đối phó Đại phu nhân cùng Đại tiểu thư? Ngươi cũng đã biết năm đó mẫu thân ngươi là chết như thế nào? Ngươi cho rằng thật sự là bệnh không dậy nổi sao? Đó là bởi vì Đại phu nhân đã sớm ghét hận nàng, len lén đổi thuốc cho nàng, hại chết nàng."

Đôi mắt Hạ Vân Nhiễm mở to, kinh ngạc nói, "Là nàng hại chết mẫu thân ta sao?"

"Ngươi biết tại sao nàng muốn hại chết mẫu thân ngươi không? Bởi vì năm đó khi ngươi còn nhỏ tuổi được người của Thái hậu đưa về, còn tặng một chút đồ vật, Đại phu nhân liền đố kỵ trong lòng, cho là mẫu thân của ngươi muốn mượn uy danh này, ở trong phủ sẽ vượt lên. Lúc ấy con nhóc con nhà ngươi vừa lớn lên rất xinh xắn thanh tú. Nàng chỉ sợ mẫu tử các ngươi đoạt đi địa vị của nàng, liền dưới cơn nóng giận giết chết mẫu thân của ngươi, cướp đi ngươi, sau đó đem ngươi ném tới ở nông thôn, không để ý chết sống. Ngươi cũng coi như may mắn, một năm trước bị Thái hậu nhắc tới tên của ngươi lần nữa, ngươi mới có may mắn trở lại trong Tướng phủ. Cái người này lần được ngươi cứu, có lẽ không lâu nữa chính là người hại ngươi."

Ngay cả nàng không phải Hạ Vân Nhiễm thật sự, nghe chuyện cũ như vậy, cũng cảm thấy lửa giận bốc lên tận đầu. Nàng cắn cắn môi nói: " Ác nhân sẽ có ác báo ."

"Ngươi tin tưởng ác nhân có ác báo? Mẫu thân ngươi là ngươi rất tốt lại chết sớm, đại phu nhân làm ác, lại sống như cũ cho tới bây giờ. Ông trời thật không có mắt nên không thấy được khó khăn và ghê tởm ở nhân gian." Lý Nguyệt Kiều cười lạnh. Nàng trừ việc phải nói chân tướng cho Hạ Vân Nhiễm, còn muốn cho nàng (Hạ Vân Nhiễm) ngoan độc hơn một chút, tránh cho ngày sau lại làm chuyện ngu như vậy.

Hạ Vân Nhiễm gợi lên khóe miệng, "Sớm muộn gì cũng có ngày, họ phải nhận được báo ứng."

Lý Nguyệt Kiều có chút ngạc nhiên, không khỏi thở dài nói, "Ngươi còn không hiểu, ngươi là không đối phó được Đại phu nhân."

"Mẫu thân, ngươi phải tin lời ta nói… Cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ khiến ngươi ngồi lên vị trí Tướng phủ phu nhân." Hạ Vân Nhiễm trực tiếp nói ra, giọng điệu kiên định tự tin.

Lý Nguyệt Kiều nghe thế, thật không biết nên cười hay nên khóc. Chỉ là, nàng nhìn chằm chằm vào mắt Hạ Vân Nhuộm, lại giống như thực sự nhìn thấy một tia hi vọng.

“Ngươi thực sự tự tin như vậy? Ngươi có từng nghĩ tới, một ngày kia, Hạ Nguyệt Nhu bay lên cao làm phượng hoàng, đợi đến lúc đó, trong tay nàng có hoàng quyền, ngươi cũng có thể đấu thắng nàng?”

“Mẫu thân hãy tin tưởng lời của ta, cứ chờ xem đi!” Khóe miệng Hạ Vân Nhiễm nở nụ cười lạnh. Dù nàng cứu Hạ Nguyệt Nhu thì thế nào, nàng thủy chung là sẽ không gả vào hoàng cung, nàng sẽ để tùy tiện kẻ địch leo lên vị trí cao sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Giá Trị Của Nàng

Chỉ là dưới tình huống trước mắt, hình như triều cục càng ngày càng biến đổi nhanh, nếu như Hạ Nguyệt Nhu không tốt, Hạ Huyền sẽ đẩy nàng đi ra ngoài, nàng phải nghĩ biện pháp giữ mình. Nếu không, đợi đến thánh chỉ tứ hôn ban xuống, nàng sẽ không còn có đường lui.

Hạ Nguyệt Nhu khôi phục dung mạo trong nửa tháng, trong phủ vẫn là rất bình tĩnh. Hạ Nguyệt Nhu còn đích thân phía trước cảm tạ Hạ Vân Nhiễm. Nàng đã khôi phục lại bộ dáng hòa khí luôn đeo cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa.

“Thất muội, thật là thật cám ơn ngươi vì ta chữa hết mặt, ta thật sự không biết nên làm sao báo đáp ngươi.”

“Đại tỷ, không cần phải khách khí. Trước kia là ta không biết, chỉ là sau này nghe cha nói về mặt của ngươi, ta vừa nghĩ đến cái bài thuốc này.” Hạ Vân Nhiễm cũng cười hết sức ngọt ngào.

“Ai, ta đây đều là số mệnh không tốt, phải gặp một kiếp này, làm phiền Thất muội. Nếu không, ta thật sự không biết phải làm sao mới phải.” Đôi mắt long lanh của Hạ Nguyệt Nhu nhỏ vài giọt lệ trong suốt.

“Đại tỷ, đừng đau lòng, ngươi không phải là khỏi rồi sao?”

“Thất muội, về sau thường xuyên tới phòng ta ngồi một chút. Chúng ta là thân tỷ muội, ta nhất định sẽ đối đãi ngươi thật tốt.” Hạ Nguyệt Nhu cầm tay của nàng nói.

Hạ Vân Nhiễm cười hết sức vui vẻ, “Ừ, ta nhất định thường tới.”

Khi Hạ Nguyệt Nhu đi ra khỏi cửa Nam sương viện thì trong lòng của nàng còn buồn bực. Rốt cuộc Hạ Vân Nhiễm này là ngu thật hay là giả ngu? Nếu là ngu thật? Nàng có bản lãnh gì bò được cao như vậy? Lại đang ngắn ngủn thời gian nửa năm, trở thành một thiếu nữ xuất sắc. Nếu như nàng là giả ngu, nàng không phải nên ước gì mặt của nàng phá hủy, nàng tốt thay thế sao?

Nàng thực sự nhìn không thấu nàng ta, chỉ là, mặc kệ như thế nào, về sau, này Hạ Vân Nhiễm là không giữ lại được. Chính là bởi vì nàng nhìn không thấu một người như vậy, giữ lại mới nguy hiểm. Thời điểm Hạ Nguyệt Nhu nằm ở trên giường, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh thời điểm, nàng sẽ suy nghĩ kỹ một chút trong khoảng thời gian này chuyện đã xảy ra, nàng cảm giác kể từ Hạ Vân Nhiễm trở về phủ sau, giống như trong phủ xảy ra không ít chuyện, mặc dù nàng không biết đến tột cùng là nguyên nhân gì, nàng có một loại dự cảm, cái này cùng Hạ Vân Nhiễm không thoát được liên quan.

Vậy mà trong phủ này, còn có một người tâm tư phức tạp nhất, cũng âm hiểm nhất, người này chính là Hạ Huyền. Mỗi ngày hắn phải ứng phó trên triều đình thế cục biến hóa, mặc dù cả người mệt mỏi, lại càng thêm để ý, trong lòng của hắn, hiểu rõ thực hiện từng bước trong kế hoạch, lót đường cho tương lai của hắn hưởng thụ quyền lợi cao hơn. Có lẽ ngay cả Hạ Vân Nhiễm đều cho rằng, Hạ Huyền nuôi dưỡng nàng, cũng chỉ là thay thế được Hạ Nguyệt Nhu gả vào phủ Thái tử, nhưng là, Hạ Vân Nhiễm đối với hắn mà nói, chân chính cũng có chỗ dùng trên người một người khác.

Hắn muốn đem Hạ Vân Nhiễm gả cho Nhị hoàng tử Hiên Viên Trạ. Đây là một quân cờ rất tốt của hắn, đem Hạ Nguyệt Nhu ở lại trong phủ, đem Hạ Vân Nhiễm gả cho Hiên Viên Trạm. Mặc dù ngày sau Hiên Viên Trạm may mắn đoạt được đế vị, hắn cũng có Hạ Vân Nhiễm duy trì quan hệ này, Hiên Viên Trạm không quá tức giận, sau đó, lại đưa lên trưởng nữ hắn yêu mến nhất. Như vậy trong hoàng cung hắn sẽ có hai nữ nhi quyền cao chức trọng.

Giả thiết nếu như là thái tử đoạt được đế vị. Hôm nay, hắn cũng chỉ là gả đi một nữ nhi con vợ lẽ, vậy ý nghĩa, hắn rõ ràng đem Hạ Nguyệt Nhu xinh đẹp nhất giữ lại cho Thái tử. Dựa vào khuôn mặt đẹp của Hạ Nguyệt Nhu, tương lai thổi một chút lời nói bên gối, lấy tính tình của Thái tử, nhất định sẽ không trách cứ hắn, mà Thái tử xưng đế cũng tuyệt đối không chấp nhận Hiên Viên Trạm. Khi đó Hạ Vân Nhiễm chỉ là đồ vứt đi, cũng không ảnh hưởng tới hắn, ngược lại sự tồn tại của nàng, cho quyền lợi của hắn nhiều thêm tầng một bảo hiểm.

Là phụ thân có dụng tâm hiểm ác như vậy, Hạ Huyền quả nhiên là vì quyền lợi không chừa thủ đoạn nào. Hắn sinh mấy nữ nhi, cũng là hòn đá kê chân trải đường cho hắn đi lên đỉnh cao quyền lợi. Thân ở trong quyền lợi, hắn mới hiểu hơn, quyền lợi có mị lực nhiều vô kể, chỉ cần có quyền lợi, dù mất đi tất cả, thì có sao?

Mà mỗi nước cờ, Hạ Huyền đã lập kế hoạch bên trong rồi. Ngày mai là mùng một, mẫu phi của Nhị hoàng tử Dương quý phi sẽ đến chùa ngoài thành thắp hương lễ phật. Nhị hoàng tử sẽ hộ tống. Kế hoạch của Hạ Huyền là để lão phu nhân mang theo Hạ Vân Nhiễm cùng đi. Dân chúng bình thường không thể gặp quý phi, nhưng là lão phu nhân có thân phận nhất phẩm phu nhân nên có thể lễ phật chung.

Mục đích của Hạ Huyền là Hạ Vân Nhiễm sẽ gặp gỡ Nhị hoàng tử ở trong chùa, khiến Nhị hoàng tử nhìn thấy Hạ Vân Nhiễm xinh đẹp. Hắn chú tâm an bài như vậy, hoàng tử thông minh chắc chắn hiểu tâm ý của hắn. Nhị hoàng tử yêu cầu cưới trưởng nữ của hắn, nhưng thế cục ở triều đình không rõ ràng, khôn khéo như Hạ Huyền chắc là sẽ không đồng ý, nhưng cũng không đại biểu hắn sẽ không ra gả những thứ nữ khác.

Chỉ cần Nhị hoàng tử không ngại Hạ Vân Nhiễm là thứ nữ, như vậy Hạ Huyền cũng cam nguyện đi một nước cờ hiểm, dù bị Thái tử oán hận sẽ rất nguy hiểm, nhưng vẫn đem thứ nữ gả cho hắn.

Chỉ là, Thái tử thông minh, cũng sẽ hiểu, Hạ Huyền cũng không có thật lòng đầu nhập vào Nhị hoàng tử. Trong khi trưởng nữ Hạ Nguyệt Nhu mà hắn yêu mến nhất chưa gả trước, Hạ Huyền đối với địa vị còn là bảo trì trung lập, hắn chỉ quan sát, chỉ cần Thái tử có thể đứng vững thăng bằng, ngồi vững vàng vị trí Thái tử, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đưa lên nữ nhi hắn yêu mến nhất.

Đối với Nhị hoàng tử mà nói, mặc dù cưới một thứ nữ của Tướng phủ, đối với hắn cũng chỉ có lợi không có hại. Điều này có thể làm lũ triều thần cho rằng Hạ tướng quyền cao chức trọng có hay không có tính ủng hộ Nhị hoàng tử rồi. Như vậy ở trên triều đình cũng có chỗ tốt cho Nhị hoàng tử lôi kéo thế lực.

Tóm lại, Hạ Vân Nhiễm trong nháy mắt thành một con cờ rất quan trọng. Mặc kệ là đối với Hạ Huyền, hay là đối với Nhị hoàng tử, nàng đều có chỗ dùng rất lớn.

Lúc nha hoàn của lão phu nhân thông báo thời gian, Hạ Vân Nhiễm còn có chút vui mừng, cuối cùng có thể xuất phủ một chuyến đi! Nàng đều buồn bực đến hỏng cả người, Đại phu nhân nhìn chằm chằm nàng như vậy. Mặc dù nàng không có ý định đi chơi, nhưng có một cơ hội ra bên ngoài giải sầu, nàng cũng rất vui mừng.

Ai kêu cái cổ đại này mỗi ngày trừ ba bữa cơm ra, cũng không có chuyện lý thú gì cả?

Nàng hớn hở đồng ý, lần trước Lý Nguyệt Kiều giận dữ với Hạ Vân Nhiễm, bây giờ nàng khôi phục quan tâm như trước đối với Hạ Vân Nhiễm. Nghe nói lão phu nhân mang một mình nàng xuất phủ cầu phúc, đủ để thấy thân phận của nàng so những thứ tiểu thư khác Tướng phủ cao hơn.

Chuyện này truyền đến trong tai Hạ Nguyệt Nhu, thật sự làm gương mặt mỹ lệ của nàng vặn vẹo mấy phần. Lão phu nhân sao lại thiên vị như vậy, chỉ mang Hạ Vân Nhiễm đi?

Một điểm này, Đại phu nhân tuy có ý kiến, nhưng nàng nhẫn. Nửa năm qua, nàng vì bệnh của Hạ Nguyệt Nhu, lạnh nhạt với lão phu nhân, ngược lại là Lý Nguyệt Kiều hầu hạ nhiều lắm, nàng cũng không thể lại đi ganh tỵ.

"Nguyệt Nhu, nhịn một chút đi!" Đại phu nhân an ủi nữ nhi.

Hạ Nguyệt Nhu cắn chặt môi đỏ mọng, lão phu nhân về sau ra cửa đều mang Hạ Vân Nhiễm theo, danh tiếng của nàng ta sẽ càng lớn. Nửa năm qua này, nàng đã sắp bị người quên lãng, danh tiếng Hạ Vân Nhiễm trong kinh thành cũng lên như diều gặp gió, từng cử động của nàng cũng bị chú ý. Hôm nay lại có cây đại thụ như lão phu nhân chống lưng, nàng sớm muộn gì cũng bị Hạ Vân Nhiễm thay thế.

Nghĩ tới tương lai ngồi trên bảo tọa hoàng hậu, không phải nàng, mà là Hạ Vân Nhiễm, đáy lòng của Hạ Nguyệt Nhu liền giống bị khổ sở giống như dao cắt. Đó là mơ ước từ nhỏ của nàng, cũng là mơ ước cuối cùng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 29: Có Người Mua Tranh Nàng Vẽ

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vân Nhiễm bị Lý Nguyệt Kiều chuẩn bị một phen trang phục lộng lẫy, chỉ thấy khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, tinh xảo như trứng ngỗng, phủ một tầng phấn mỏng nhàn nhạt. Cả người nàng mặc một bộ váy hoa mai hồng điểm xuyết bươm bướm nhẹ nhàng vỗ cánh, những cánh sen hồng uốn lượn kéo dài xuống chân như muốn vươn ra ngoài, tóc dài chỉnh tề được búi theo kiểu Song Loa Kế vô cùng đẹp, lại nhẹ nhàng cài thêm cây trâm Bách Hợp vào tóc mây, trên tay ngọc mang một vòng tay bằng vàng khảm ngọc Dương Chi, eo thắt dây lưng hoa thành cái nơ nhỏ buông dài xuống, phía trên treo một túi thơm, chân mang giày vải màu yên nhũ đính ngọc. Cả người Hạ Vân Nhiễm xinh đẹp đoan trang, dung mạo như hoa đào, dáng dấp thùy mị xuất trần.

Kể cả Lý Nguyệt Kiều là người trang điểm cho Hạ Vân Nhiễm nhìn đến còn có chút ít sững sờ, Hạ Vân Nhiễm đặc biệt mỹ lệ, không giống nữ nhi ruột của nàng – Băng Tâm luôn thanh cao, không giống Hạ Nguyệt Nhu quyến rũ như hoa, lại thanh khiết như trăng rằm,tựa hồ không thể với tới.

"Thất Tiểu Thư, lão phu nhân đợi ngài bên ngoài sảnh đây này!" Nha hoàn chạy vào nói.

Hạ Vân Nhiễm khẽ mỉm cười, "Ta sẽ đi." Nói xong, nàng hướng Lý Nguyệt Kiều nói: " Mẫu thân, ta đi nha."

"Được, đi đường cẩn thận chút." Lý Nguyệt Kiều khẽ cúi đầu, đưa mắt nhìn nàng ra cửa.

Hạ Vân Nhiễm đi băng qua hành lang u tĩnh, vừa đúng gặp phải ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ đang đi tới. Họ nghẹn họng nhìn chằm chằm vào thiếu nữ đang đi tới, khí thế kia lại khiến họ sợ hết hồn, nếu không có nhìn rõ còn tưởng rằng là quý phi nương nương trong cung.

Ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ vẫn còn ở ngẩn ngơ ở bên trong, Hạ Vân Nhiễm đã các cười với các nàng, "Tam tỷ, Tứ tỷ, Lục tỷ."

"Thất muội cùng lão phu nhân đi chùa cầu phúc sao?" Hạ Vân Tuệ miễn cưỡng áp chế sự đố kỵ, mỉm cười hỏi.

"Đúng a! Lão phu nhân đang chờ ta." Hạ Vân Nhiễm mím môi cười một tiếng, dẫn nha hoàn đi ngay.

Sau lưng, Hạ Vân Lệ lộ ra ánh mắt ghen tỵ, nàng ác độc hướng Hạ Vân Nhiễm bóng lưng nhổ một cái, "Ta nhổ vào, cũng chỉ là một thứ nữ, ăn mặc như vậy cũng không ngại mất thể diện."

Một bên hai tiểu thư khác cũng buồn bực cực kỳ trong bụng, thầm nghĩ, tại sao họ không biết đi lấy lòng lão phu nhân? Nếu không, cơ hội như vậy có thể đến phiên nàng sao?

Nhưng là, bình thường cuộc sống của họ chính là ganh đua, so sánh lẫn nhau, cãi nhau, cười đùa lẫn nhau, an nhàn sống dưới sự khống chế của Đại phu nhân, nào dám cùng Đại phu nhân Đại tiểu thư đối nghịch? Đây là các nàng yếu đuối, không dám mạnh mẽ phản kháng.

Hạ Vân Nhiễm ra ngoài đại sảnh, nhìn thấy lão phu nhân mặc áo bào thêu trăm phúc nâng thọ màu đỏ sậm, trên đầu mang thuý ngọc có da bạc giống như của nam nhân, tóc búi khá cầu kì, trong mái tóc bạc như tuyết cắm một cây ngân trâm, quả nhiên có uy nghiêm khí thế của nhất phẩm phu nhân.

Lão phu nhân liếc mắt quan sát Hạ Vân Nhiễm, đôi mắt nàng khẽ thoáng qua một tia vui mừng, ánh mắt của con trai thật không tệ, nha đầu này xác thực rất có tướng gả vào hoàng gia, gả cho Nhị hoàng tử nàng cũng không chịu thiệt.

Hạ Vân Nhiễm hành lễ với nàng, hai người dẫn nha hoàn ra cửa, chỉ thấy ngoài cửa, có hai chiếc xe ngựa, mười lăm gia đinh tháp tùng, tám nha hoàn xinh đẹp, sáu ma ma thô sử, là một đội hình rất có khí thế.

Hạ Vân Nhiễm ngồi lên chiếc xe ngựa thứ hai, nha hoàn Tiểu Thất ở bên cạnh đi bộ theo.

Xe ngựa chạy trên đường cái Kinh Thành, chỉ chốc lát sau, liền truyền đến không ít tiếng la của những người bán hàng rong. Đi khoảng một nén hương thời gian thì xe ngựa ngừng lại, Hạ Vân Nhiễm có chút kỳ quái vén màn xe lên. Lúc này, có ma ma đã chạy tới nói với nàng: "Thất Tiểu Thư, chờ một chốc lát, gặp gỡ xe ngựa của Long Vương phủ, đang nhường đường."

Long Vương phủ? Hạ Vân Nhiễm trong đầu thoáng qua hình ảnh của mỹ nam, trùng hợp như vậy sao? Đang nhàm chán, nàng liền vén rèm xe lên, nhìn ra ngoài một chút. Vừa thấy cũng đã khiến nàng sợ hết hồn, chỉ thấy bên cạnh trên kệ trúc, thế nhưng đang buôn bán tranh nàng vẽ. Nàng chỉ thấy này người bán hàng rong lớn tiếng kêu lên, "Tranh của Kinh Thành Tướng phủ Thất Tiểu Thư, tiện nghi một trăm lượng mua ngay đi. . . . . Mọi người mau tới đây xem một chút, mau tới đây nhìn một chút a!"

Đang lúc này, chỉ thấy một thư đồng bộ dạng chất phác đi tới, nhìn tranh kia, hết sức khinh thường nói, "Tranh này bán một trăm lượng? Lão bản, ngươi cũng biết thưởng thức tranh sao?"

"Ai, vị công tử này, hiện tại cả Kinh Thành đều là cái giá này. Nếu không, ngài hỏi một chút, tranh do Thất Tiểu Thư Tướng phủ vẽ, đây chính là tuyệt đối có giá trị cất giữ. Ngươi xem, nhân vật không miêu tả nhiều nhưng nhìn rất chân thật, còn màu sắc tranh, tuyệt đối là thượng đẳng." Người bán hàng rong thao thao nói.

Thư đồng kia không khỏi nhìn cẩn thận, nhìn một lát, hắn mặc cả, "Năm mươi lượng, ngươi có bán hay không?"

"Năm mươi lượng? Tiểu ca, ngài cũng đừng nói giỡn. Ta lấy trong tay người khác cũng đã có giá tám mươi lăm lượng hai đồng rồi!"

"Liền năm mươi lượng, ngươi rốt cuộc có bán hay không, gia nhà chúng ta còn đang chờ!"

"Ta thấy công tử nhà ngươi cũng không phải người bình thường. Như vậy đi! Tám mươi lượng ta liền bán."

Trong xe ngựa, Hạ Vân Nhiễm nghe lời này, nàng thật muốn lớn tiếng gọi thư đồng kia tới đây, cho nàng tám mươi lượng, nàng nguyện ý vẽ tiếp một bộ.

Nhưng thư đồng nghiêng đầu suy nghĩ, thế nhưng cắn răng đồng ý. Hắn móc ra mấy tờ ngân phiếu cho lão bản. Lão bản kia vui vẻ cuốn bức họa lại đưa cho hắn, thư đồng cẩn thận nhận lấy là được.

Hạ Vân Nhiễm rất buồn, sớm biết, làm ăn kiểu này cũng được thì nàng làm rồi, mất công lại để cho những người bán hàng rong này kiếm được nhiều vậy. Xem ra sau này, nếu như nàng bị đuổi ra Tướng phủ rồi, bán tranh kiếm tiền cũng là một chuyện không tồi.

Đúng lúc này, này người bán hàng rong lại lấy ra một bộ khác, Hạ Vân Nhiễm vừa nhìn thấy, vẫn là nàng , không khỏi cười khổ, xem ra nàng nửa năm qua này luyện vẽ tốt, cũng bị người Tướng phủ trộm đi ra bán.

Cùng lúc, ma ma chạy tới nói: "Thất Tiểu Thư, chúng ta đi thôi! Xe ngựa của Long Vương phủ đã nhường cho lão phu nhân chúng ta rồi."

Hạ Vân Nhiễm gật đầu một cái, buông xuống màn xe. Khi hai đoàn xe đi ngang qua nhau thì Hạ Vân Nhiễm không khỏi tò mò vén màn xe, chỉ thấy phía

trước đó là một chiếc xe ngựa phủ kín màu xanh đen. Tim của Hạ Vân Nhiễm đập mạnh, chẳng lẽ là người nọ?

Cũng tại lúc này, nàng nhìn thấy thiếu niên ôm bức tranh đứng một bên, giống như là thư đồng của người trong xe ngựa. Mặt của Hạ Vân Nhiễm bỗng dưng nóng lên, là người của hắn đi mua một bức tranh của nàng?

Khi xe ngựa của nàng cùng xe ngựa bên cạnh gặp thoáng qua thì này màu xanh dương đậm rèm cửa sổ đột nhiên xốc ra, một đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn sang, còn hé ra một khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc. Hạ Vân Nhiễm lén nhìn ánh mắt của hắn trong xe ngựa, vừa vặn lại bị người ta bắt gặp. Hạ Vân Nhiễm quẫn bách, hốt hoảng buông rèm xe, lặng lẽ lùi về sau.

Xe ngựa rất nhanh sẽ lướt qua nhau, Hạ Vân Nhiễm nhất thời muốn khóc, đáng chết, làm sao mà hắn biết nàng đang nhìn hắn? Quá mất mặt.

Lại không biết, trong xe ngựa kia, khóe miệng Long Diệu nở một nụ cười nhàn nhạt. Ngay sau đó, hắn nghĩ tới cái gì, đáy mắt có chút sâu không lường được , hắn nhíu mi, không ngờ Hạ Huyền lại có chủ ý như vậy.

"Gia, chúng ta nên đi." Có thị vệ tiến lên đây nói.

"Ừ." Phía sau màn xe, một giọng nói thanh đạm truyền ra.

Hạ Vân Nhiễm một mình ảo não trong chốc lát, đáng chết, nam nhân kia có gì mà đắc ý chứ? Rõ ràng nàng đối với hắn không có ý nghĩa, lại mỗi lần gặp được hắn, làm cho nàng giống như là hoa si luôn nhìn lén hắn.

Ai, hi vọng hắn không cần tự mình đa tình mới phải, đối với nàng tiểu tử như vậy thật không có ý nghĩa, chỉ là mới mười bảy, mười tám tuổi thôi.

Lão nương sớm qua cái tuổi ăn chơi bịp bợm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Gặp Nhị Hoàng Tử

Hạ Vân Nhiễm lại nghĩ đến, hiện tại nàng chỉ là một thiếu nữ mười bốn tuổi, không phải vừa đúng lúc xứng với hắn sao?

Ai, chuyện gì xảy ra? Nàng đúng là càng ngày càng suy nghĩ lung tung.

Qua khoảng một canh giờ, đoàn xe của Tướng phủ rốt cuộc tới Kỳ Phúc Tự. Theo con đường mòn đi lên núi, cuối cùng họ cũng dừng ở chỗ để đỗ xe ngựa, chỉ ở đây sớm đã có rất nhiều thị vệ hoàng gia, khí thế lớn mạnh.

Quản gia Tướng phủ đi trước nói rõ sự tình, thị vệ mới cho qua, nhưng cũng chỉ cho phép lão phu nhân mang theo Hạ Vân Nhiễm và hai nha hoàn nữa thôi, không thể mang nhiều người.

Hạ Vân Nhiễm có chút kỳ quái, hôm nay chẳng lẽ còn có đại nhân vật nào cúng bái thần linh trên chùa sao?

"Hôm nay may mắn hiếm có, Dương quý phi trong cung cũng tới." Lão phu nhân cười nói.

Hạ Vân Nhiễm vừa nghe là thân phận quý phi, nghĩ thầm, thật đúng là đúng dịp a!

Một nhà sư có đạo hạnh trong chùa tiến lên nghênh đón bọn họ. Bởi vì một đường đi xe mệt nhọc, bọn họ đã chuẩn bị tốt Nhã Viên cho các nàng nghỉ ngơi trước.

Đến một khu vườn hết sức yên tĩnh, lão phu nhân ngồi xuống nghỉ ngơi, nàng nói với Hạ Vân Nhiễm: " Vân Nhiễm! Ngươi lần đầu tiên tới, bảo bọn nha hoàn dẫn ngươi đi xem một chút đi!"

Hạ Vân Nhiễm cũng đang có ý này. Vừa rồi trên đường tới đây, nàng mới phát hiện ngôi chùa cổ này có bề dày lịch sử, hơn nữa còn vô cùng thần bí, để cho nàng rất có hứng thú.

"Dạ, lão phu nhân."

"Không được đi quá xa." Lão phu nhân dặn dò, nói với nha hoàn Nguyệt Nhi bên cạnh: "Lập tức dẫn tiểu thư trở lại."

Nguyệt Nhi hiểu ý gật đầu, nói với Hạ Vân Nhiễm: "Thất Tiểu Thư, đi thôi!"

Hạ Vân Nhiễm đứng dậy,đi theo. Nguyệt Nhi không nhiều lời, nàng tùy ý để Hạ Vân Nhiễm dạo chơi thưởng thức cảnh vật. Khi đi đến một hành lang gấp khúc, ánh mắt của Nguyệt Nhi nhìn một chút, nói với Hạ Vân Nhiễm: "Thất Tiểu Thư, bên này."

Hạ Vân Nhiễm tùy ý đi theo. Khi đi đến một ao sen bên cạnh đình, nhìn thấy những con cá đang bơi lội bên trong, gió mát hiu hiu, nàng liền ngồi xuống ghế. Nguyệt Nhi mím môi cười một tiếng, nàng nhìn về phía khu vườn gần đó, đột nhiên lên tiếng nói, "Thất Tiểu Thư, thật xin lỗi, nô tỳ đau bụng. . ." Gương mặt nhịn đến đỏ ửng lên, vừa nhìn đã biết muốn đi nhà xí.

Hạ Vân Nhiễm phất tay nói, "Ngươi đi đi! Ta ở nơi này chờ ngươi."

Nguyệt Nhi vội vàng đi, Hạ Nguyệt Nhiễm hai tay chống ở trên lan can, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn đàn cá tự đo bơi lội trong nước, lại có chút mất hồn .

Khi Hiên Viên Trạm từ cửa vườn bên cạnh bước ra, hắn sửng sốt một chút. Chẳng biết từ lúc nào, có một nữ tử ngồi ở phía trước hắn, giống như bước ra từ trong tranh.

Gương mặt của nàng giống như bạch ngọc, vừa lộ ra chút hồng hào quyến rũ, lại vừa tự nhiên thanh thoát. Ở nơi thâm sơn miếu cổ* như vầy, nàng giống như một tinh linh yêu mị.

*Thâm sơn miếu cổ: núi sâu, chùa cổ

Điều này làm cho Hiên Viên Trạm ngây ngẩn một hồi, khi thị vệ sau lưng muốn lên tiếng, ánh mắt hắn đảo qua, ngăn cản tên thị vệ ấy.

Thị vệ vội vàng che miệng, cùng với Nhị hoàng tử nhìn thiếu nữ xinh đẹp kia. Đứng một lát, Hiên Viên Trạm dùng ánh mắt ý bảo tất cả bọn họ lui ra, còn hắn chậm rãi bước tới chỗ của Hạ Vân Nhiễm.

Hạ Vân Nhiễm thong thả hưởng thụ thời gian tươi đẹp này. Khóe miệng của nàng hơi cong lên, nhìn mấy đuôi cá màu vàng kim du ngoạn trong nước.

Hiên Viên Trạm giống như sợ quấy rầy đến mỹ nhân, hắn đứng cách đó không xa quan sát nàng.

Chỉ thấy nàng cúi đầu nhắm mắt, không thấy rõ ánh mắt của nàng, nhưng làm cho người ta mơ hồ nhìn thấy hàng mi cong dài của nàng, tinh tế như lược. Khẽ chớp, giống như cánh bướm nhẹ nhàng, bỗng chốc lại vỗ cách bay lên. Cái mũi của nàng cũng khéo léo hệt như gương mặt. Sống mũi cao cao, hoàn mỹ khiến người ta phải sợ hãi than. Đôi môi mềm mại, căng bóng, đẹp giống như quả anh đào.

Đây là thiên kim tiểu thư nhà nào? Vì sao hắn chưa từng thấy qua? Nội tâm Hiên Viên Trạm dâng lên tò mò, nhìn nàng khí chất cao nhã, phong thái giống như đích nữ. Điều này không khỏi làm Hiên Viên Trạm cảm thấy vui mừng, nếu là nữ nhi của triều thần,sao hắn lại không muốn chứ?

Thật ra Nguyệt Nhi cũng không có đi. Nàng núp ở trong chỗ kín, lẳng lặng chăm chú nhìn hết thảy, nhìn thấy ánh mắt ái mộ của Nhị hoàng tử đối với Thất Tiểu Thư. Nàng nghĩ thầm, coi như là hoàn thành dặn dò của lão phu nhân, khiến này Nhị hoàng tử chú ý tới tiểu thư xinh đẹp.

Nàng thấy thời cơ vừa đúng, vội vàng làm bộ hốt hoảng từ bên cạnh chạy ra, vừa thấy Nhị hoàng tử, liền sợ hãi quỳ xuống, "Nô tỳ tham kiến Nhị hoàng tử điện hạ. Xin Nhị hoàng tử điện hạ ngàn vạn đừng trách tội tiểu thư nhà nô tỳ. Là nô tỳ không biết được đường, mới để cho tiểu thư gặp phải Điện hạ."

Hạ Vân Nhiễm đã sớm ngẩng đầu lên. Nghe lời nói của Nguyệt Nhi, nàng không khỏi nhíu mày một cái, không biết được đường? Tại sao Nguyệt Nhi muốn nói như vậy? Đây rõ ràng là nàng ta dẫn nàng đi tham quan a!

Hạ Vân Nhiễm nhìn thấy nam nhân cao lớn đứng ở cách đó không xa, cả người hắn mặc một bộ đồ bằng gấm thương lam lăng, bên hông buộc thắt lưng tím có hoa văn hình quả vải, một đầu tóc dài, khuôn mặt tuấn mỹ, hợp với thân hình thon dài, quả nhiên là nhất biểu nhân tài, tràn đầy tư thế oai hùng.

Đối với người này, Hạ Vân Nhiễm vẫn còn nhớ rõ. Hắn chính là người cuối cùng được chọn ở trường đua ngựa ngày đó – Nhị hoàng tử. Ánh mắt kiên định, thâm thúy của hắn cũng bất đồng với người khác, giống như che giấu tâm cơ và dã tâm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Nhìn Thấu Huyền Cơ Bên Trong

Hạ Vân Nhiễm bước tới, thi lễ với hắn: "Bái kiến Nhị hoàng tử."

"Các ngươi là ai?" Hiên Viên Trạm nheo mắt lại, ánh mắt như điện dò xét trên người Hạ Vân Nhiễm.

"Chúng nô tỳ là người của Tướng phủ." Nguyệt Nhi vội đáp.

Con mắt Hiên Viên Trạm lóe lên chút ánh sáng, nhếch miệng hỏi: "Vậy còn ngươi?"

"Nàng là Thất tiểu thư của Tướng phủ." Nguyệt Nhi trả lời lưu loát.

Thì ra là nữ nhi của Hạ Tướng, nội tâm của Hiên Viên Trạm thay đổi thật nhanh chóng. Hắn cũng đoán được bảy tám phần dụng ý của Hạ Huyền. Hiên Viên Trạm cười lạnh, mới vừa rồi còn tưởng đích nữ thiên kim nhà nào, hóa ra cũng chỉ là thứ nữ của Hạ Tướng, thật làm cho hắn có chút chán nản.

Đây bất quá chỉ là Hạ Huyền thừa dịp này, đưa lễ vật tới cho hắn mà thôi. Hạ Huyền quả thật là một con cáo già, cũng dám giỡn mặt với hắn. Hắn muốn gặp Hạ Nguyệt Nhu, Hạ Huyền lại không chịu nhưng lại đưa tới một thứ nữ. Cùng lắm thì Hạ Huyền chỉ muốn có một tấm bùa hộ mệnh sau này.

Ánh mắt của Hiên Viên Trạm nhìn Hạ Vân Nhiễm tuy rằng vẫn có dịu dàng nhưng ánh sáng trong đôi mắt lại thay đổi. Hắn để ý không phải là bản thân Hạ Vân Nhiễm mà là tính toán trong lòng của Hạ Huyền, tính xem thiếu nữ trước mắt có thể cho hắn chỗ tốt gì.

Hạ Vân Nhiễm đứng một hồi liền nói với Nguyệt Nhi: "Đi thôi! Chắc lão phu nhân đang chờ rất sốt ruột." Nàng không thích đứng chung một chỗ với nam nhân này, cảm giác rất áp lực.

Nguyệt Nhi bộ dáng lo âu quan sát sắc mặt của Hiên Viên Trạm, nhưng không nhìn ra chút cảm xúc nào cả. Nàng không khỏi có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ dung mạo của Thất tiểu thư cũng không thể làm cho hắn có hứng thú sao?

"Nhị hoàng tử điện hạ, thần nữ xin phép cáo lui trước." Hạ Vân Nhiễm thi lễ với hắn một cái liền rời khỏi.

Đôi mắt Hiên Viên Trạm sáng lên, hắn thấp giọng cười: "Chờ một chút, có duyên gặp nhau ở đây, không biết Thất tiểu thư có bằng lòng đi dạo với ta một lúc không?"

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn. Dù cho không hiểu phép tắc của cổ đại nhưng nàng cũng biết đi chung với hắn chính xác là không được. "Như vậy thật không hợp với lễ giáo đâu ạ!"

Nguyệt Nhi đứng bên cạnh vui vẻ nói: "Thất tiểu thư, Nhị hoàng tử điện hạ vậy mà lại mời người, đây chính là vinh dự rất lớn đó."

Thật ra Hiên Viên Trạm cũng không thích nha hoàn Nguyệt Nhi này. Nhưng hắn nghĩ nha hoàn này nhất định là bị Hạ Huyền sai bảo, cố ý đem Thất tiểu thư đến cho hắn nhìn, bây giờ lại cực lực tác hợp cho bọn họ đi du ngoạn. Hắn làm sao có thể làm phật ý tốt của Hạ Huyền chứ?

Mặc dù thiếu nữ trước mắt chỉ là thứ nữ, nhưng cũng xuất thân từ Tướng phủ. Thật ra nguyên nhân chính là hắn phải có được sự ủng hộ của Hạ Huyền. Cho dù Hạ Huyền có không hoàn toàn ủng hộ đi chăng nữa, cũng khiến tình thế trong triều đình xoay về phía hắn.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên miệng hắn không khỏi ôn nhu thêm vài phần. "Thất tiểu thư không cần lo lắng. Hôm nay đến đây đều là tùy tùng của ta, bọn họ không dám nhiều lời đâu."

Hạ Vân Nhiễm hơi hoài nghi nhìn về phía Nguyệt Nhi. Tại sao nàng lại có cảm giác bị người ta tính kế? Vừa rồi Nguyệt Nhi nói không biết đường. Cái này căn bản là nói dối. Hình như đây không phải là lần đầu tiên nàng ta theo lão phu nhân đi thắp hương. Hơn nữa lúc nãy nàng đã cố ý cự tuyệt mà nàng ta thì lại cố gắng thuyết phục nàng?! Dường như nàng ta rất cao hứng khi mình và Nhị hoàng tử cùng đi dạo?

"Tất nhiên nếu Nhị hoàng tử không chê thân phận thần nữ thấp kém, vậy thần nữ chỉ đành nhận mệnh." Hạ Vân Nhiễm cúi đầu nói.

Hiên Viên Trạm vui sướng trong lòng. Hắn cũng không thấy rằng Hạ Vân Nhiễm không muốn. Hắn chỉ cho là nàng nhất định đã được Hạ Huyền chỉ điểm. Nếu không thì nàng cũng sẽ không đến đây một mình, mới vừa nói không muốn lại đồng ý, rõ ràng là muốn mà còn làm bộ làm tịch!

"Ngẩng đầu lên, để cho ta nhìn ngươi." Hiên Viên Trạm hơi hí mắt nói.

Đáy lòng Hạ Vân Nhiễm biết vậy nên cực kì buồn bực, người này bị làm sao vậy? Coi nàng như nữ tử thanh lâu sao? Còn muốn ngẩng đầu lên cho hắn nhìn?

Nhưng mà, ngại thân phận hắn tôn quý, trước mắt nàng không thể trêu vào được nên nàng đành ngẩng đầu lên, đôi mắt cụp xuống.

Thân mình Hiên Viên Trạm thoáng cái chấn động. Đôi mắt mở to lên. Mọi người đều nói Đại tiểu thư Tướng phủ là đẹp nhất, nhưng vẫn còn một vị Thất tiểu thư cũng xinh đẹp không kém.

Thật là một đôi mắt đáng yêu. Đôi mắt đẹp lóng lánh như nước hồ nghìn năm ẩn chứa lớp sương mờ và tinh hoa đất trời, đen thẳm, sâu hút. Quả thực làm cho người ta cứ muốn say mãi trong đôi mắt đó.

Nhưng ánh mắt này lại làm hắn thấy có chút quen quen. nó làm hắn nhớ lại lần trước ở Tướng phủ nhìn thấy một nha đầu điên. Chẳng lẽ là nàng? Xem ra nàng không có điên, chỉ là có chút thú vị mà thôi.

Thấy diện mạo của Hạ Vân Nhiễm, Hiên Viên Trạm thầm nghĩ. Quả nhiên Hạ Huyền không có tùy ý chọn lễ vật. Lễ vật này rất hợp ý hắn.

Nếu như Hạ Vân Nhiễm biết rõ những ý tưởng trong lòng của Hiên Viên Trạm, chỉ sợ sẽ quay người chạy mất, quản ngươi là hoàng tử hay gì thì cũng biến hết cho ta.

"Thất tiểu thư, mời!" Hiên Viên Trạm bày ra tác phong nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Coi Trọng Nàng?

Hạ Vân Nhiễm gật đầu một cái, cất bước đi về phía trước. Sau lưng, Nguyệt Nhi nhìn nàng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, cũng hâm mộ nhìn vị Thất tiểu thư này. Trong tướng phủ, trừ đại tiểu thư có bản lãnh gả vào Hoàng thất, đại khái chỉ còn vị Thất Tiểu Thư này rồi, nàng thật là có phúc khí a!

Nhị hoàng tử khí độ bất phàm, anh tuấn tiêu sái, sau lưng lại có mẫu phi Dương quý phi có quyền thế như vậy làm chỗ dựa, không chừng tương lai tiền đồ vô hạn a, Thất tiểu thư đi theo hắn, tất nhiên hưởng phúc .

Phong cảnh trong chùa cổ cùng đặc biệt, lấy phong cảnh nguyên sơ từ trong núi xây nên ngôi chùa này, lộ ra nét cổ xưa, xanh mát cả một vùng, đem phong cảnh rừng rậm cùng kiến trúc cổ đại hòa làm một thể.

Giờ phút này Hạ Vân Nhiễm cùng Hiên Viên Trạm đi trên con đường nhỏ trải đá trong rừng. Hạ Vân Nhiễm đi ở phía trước, nàng luôn cảm giác sau lưng có một đôi mắt nhìn chăm chú vào mình, khiến nàng không được tự nhiên cho lắm.

"Thất Tiểu Thư bình thường đều có yêu thích thứ gì không?" Hiên Viên Trạm mỉm cười hỏi.

"Thứ thần nữ yêu thích có rất nhiều." Hạ Vân Nhiễm cười nói.

"Ồ! Nói vài món cho ta nghe xem."

Hiên Viên Trạm nghĩ thầm, thứ mà nữ nhân yêu thích cũng không gì khác ngoài những thứ như nữ công, hoặc là cầm kỳ thư họa. Hắn cũng chỉ là tìm đề tài hàn huyên một chút mà thôi, thật cho là hắn tò mò sao?

"Ta thích nuôi một ít động vật!" Hạ Vân Nhiễm cười mị hoặc nói.

"Ồ! Thích nhất động vật nhỏ nào?" Hiên Viên Trạm không khỏi cảm thấy hứng thú.

"Rắn!" Hạ Vân Nhiễm đáp hết sức thanh thúy.

Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Trạm hơi đổi, liền mắt sáng cũng trừng lớn mấy phần, có lẽ là lần đầu tiên nghe nói nữ nhân thích nuôi rắn đi! Hắn không khỏi thấy buồn cười nói: "Thất Tiểu Thư đang nói đùa đi!"

Hạ Vân Nhiễm lắc đầu một cái, mặt nghiêm trang nói, "Ta sao dám lừa gạt Nhị hoàng tử?"

Hiên Viên Trạm thầm hừ một tiếng, coi như hắn miễn cưỡng chấp nhận sở thích của nàng đi! Dù sao khi hắn cưới về nhà, thì cũng chỉ là một món đồ chơi thôi.

Sau lưng không có tiếng động nữa, Hạ Vân Nhiễm cong cong khóe miệng. Bỗng dưng, cánh tay của nàng bị một bàn tay cầm. Thời điểm nàng còn chưa phản ứng kịp, tay nhỏ bé của nàng liền bị một bàn tay to lớn ấm áp bao phủ. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Hiên Viên Trạm dịu dàng cười với nàng, "Người người đều truyền Đại tiểu thư Tướng phủ thiên hạ vô song, nhưng đến hôm nay ta mới biết, thì ra là Tướng phủ còn có một vị Thất Tiểu Thư nghiêng nước nghiêng thành."

Ánh mắt của hắn dịu dàng đưa tình, tình ý liên tục, rõ ràng có ý muốn câu dẫn Hạ Vân Nhiễm. Điều này làm Hạ Vân Nhiễm kinh ngạc, nếulà nữ nhân khác, vào lúc này sớm tâm hoảng ý loạn len lén mừng thầm rồi. Nhưng mà, Hạ Vân Nhiễm lại cứng người, đôi mắt trong veo mở to, chớp chớp, sau đó, không để lại dấu vết rút tay của nàng về, "Nhị hoàng tử điện hạ sợ là nghĩ sai rồi, ta làm sao có thể bì được với Đại tỷ của ta chứ? Ở trước mặt Đại tỷ, dung nhan của ta cũng chỉ coi là thanh tú thôi. Nhị hoàng tử nhất định đã tận mắt chứng kiến qua khuôn mặt đẹp của Đại tỷ đi! Đó mới gọi là khuynh quốc khuynh thành."

Hiên Viên Trạm ngẩn ra, nàng thế nhưng khiêm nhường, điều này sao có thể? Theo lý mà nói, được khen như vậy, nàng hẳn nên mừng rỡ như điên đi! Nhưng lại khen ngợi Đại tiểu thư Tướng phủ sớm có thanh danh bên ngoài.

"Đại tiểu thư dĩ nhiên là không tầm thường, nhưng trong mắt ta, Thất Tiểu Thư mỹ lệ cũng là rất đặc biệt, so với những tiểu thư nhà cao cửa rộng bình thường còn có hứng thú hơn, càng làm cho người ta mê muội." Hiên Viên Trạm tiếp tục nịnh nọt, hắn có chút khẩn cấp muốn có được tâm của người thiếu nữ này, sau này để cho hắn sử dụng, để cho năng lực của hắn ở trước mặt Hạ Huyền thể hiện nhiều hơn.

Hạ Vân Nhiễm mím môi cười một tiếng nói, "Nếu coi nữ tử có dung mạo mới là xinh đẹp thì đó chẳng qua chỉ là một loại nhận thức nông cạn, chỉ có tâm hồn đẹp mới coi là xinh đẹp thực sự, không phải sao?"

Lời này của nàng nhưng ẩn ý là mắng Hiên Viên Trạm là đồ nông cạn chỉ biết nhìn bề ngoài.

Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Trạm hơi đổi. Nếu là nữ nhân khác, hắn đã sớm trở mặt, nhưng là, Hạ Vân Nhiễm trước mắt rất quan trọng đối với

hắn. Hạ Huyền chọn nàng đưa cho hắn, có thể thấy được nàng ở trong phủ cũng là được nhận được sủng ái .

“È hèm.” Hiên Viên Trạm ho nhẹ một tiếng, ngay sau đó cười nói, “Thất Tiểu Thư thật thú vị, kiến thức cũng không tầm thường.”

“Nhị hoàng tử, thời gian đã không còn sớm, thần nữ cần phải trở về, nếu không, lão phu nhân sẽ lo lắng.”

“Ở chung một chỗ với bổn hoàng tử, lão phu nhân làm sao sẽ lo lắng chứ?” Hiên Viên Trạm còn muốn tiếp xúc với nàng nhiều hơn, song lại không có đạt tới hiệu quả như hắn dự tính. Nhìn thiếu nữ này rõ ràng không có ý đối với hắn, đây thật là làm hắn ảo não. Bằng diện mạo và địa vị của hắn, tiểu thư khuê các nhà nào trong kinh thành mà không ngưỡng mộ chứ? Không đợi hắn mở miệng đã sớm ngu muội trao tim cho hắn rồi.

Hạ Vân Nhiễm khẽ rũ mắt xuống nói: “Nhưng nam nữ hữu biệt, thụ thụ bất thân.”

Hiên Viên Trạm hơi chấn động một cái, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Hắn càng nhìn không ra ý định của nữ nhân này? Nếu như là Hạ Huyền bày mưu đặt kế để nàng tiếp cận hắn, nàng nên đối tốt với hắn mới phải. Nhưng vì sao, từ đầu đến giờ, nữ nhân này không có một chút hùa theo ý tứ của hắn, ngược lại, trong lời nói khắp nơi có gai, rốt cuộc nàng đang chơi trò gì thế?

Hiên Viên Trạm cũng không thể làm người khác khó chịu, hắn gật gật đầu nói, “Được, ta đưa ngươi trở về.”

Dọc theo đường đi hai người đều trầm mặc, tới cửa viện của lão phu nhân, Hạ Vân Nhiễm đang muốn bước vào, sau lưng truyền đến tiếng Hiên Viên Trạm, “Hi vọng sau này có cơ hội gặp lại Thất Tiểu Thư.”

Hạ Vân Nhiễm ngẩn ra, với thân phận của Hiên Viên Trạm mà nói, hành động của hắn hôm nay có chút cố ý thân cận với nàng. Hắn làm sao vậy? Coi trọng nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nhìn Thấu Âm Mưu

Hạ Vân Nhiễm khẽ cúi chào hắn rồi đi vào.

Hiên Viên Trạm híp mắt lại, ý cười trong mắt biến mất, khôi phục một mảnh tỉnh táo trong suốt. Mặc kệ như thế nào, vị Thất Tiểu Thư này, lấy tư sắc nàng cũng coi như tuyệt sắc, cưới làm trắc phi cũng không có miễn cưỡng.

Quyết định như vậy, Hiên Viên Trạm liền rời đi.

Thấy Hạ Vân Nhiễm trở lại, lão phu nhân liền mỉm cười híp cả mắt rồi hỏi, “Vân Nhiễm, nghe Nguyệt Nhi nói, ngươi gặp Nhị hoàng tử rồi hả?”

Hạ Vân Nhiễm không khỏi cười nói, “Đúng ạ! Ngẫu nhiên gặp được.”

“Vân Nhiễm, ngươi cảm thấy này Nhị hoàng tử là người như thế nào?” Lão phu nhân nôn nóng muốn biết hai người thân cận thế nào.

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn, nghĩ tới bộ dáng của Hiên Viên Trạm, cười nói, “Nhị hoàng tử khí vũ hiên ngang, không tệ.”

“Vậy hắn đối với ngươi thế nào?” Lão phu nhân mừng rỡ hỏi tới.

Suốt đường đi, Hạ Vân Nhiễm vẫn luôn suy nghĩ về một chuyện mà nàng không rõ ràng lắm. Đó chính là tại sao nàng sẽ gặp phải Hiên Viên Trạm. Bây giờ, nàng rốt cuộc cũng biết, Nguyệt Nhi này căn bản là cố ý mang nàng đi đến đình nghỉ mát. Chắc chắn là Hiên Viên Trạm sẽ đi qua nơi này, cố ý tạo ra cuộc gặp nhau này.

Trong lòng Hạ Vân Nhiễm dâng lên một cỗ ý lạnh, lão phu nhân có ý tứ gì? Chẳng lẽ là cố ý đem nàng gả cho Nhị hoàng tử sao? Hiện giờ Hạ Nguyệt Nhu vừa mới khôi phục dung mạo, nàng cũng không cần gả cho Thái tử, nào ngờ nàng vẫn không thoát khỏi kết cục bị phụ thân lợi dụng sao?

Gả nàng cho Nhị hoàng tử?

Hạ Vân Nhiễm chỉ cảm thấy lạnh cả người. Mặc kệ là Thái tử hay Nhị hoàng tử, nàng đều không thích, cũng không muốn gả.

“Đối đãi với ta rất tốt.” Hạ Vân Nhiễm đáp một tiếng.

“Vậy thì thật là quá tốt, điều này nói rõ các ngươi hữu duyên a!” Lão phu nhân cười phá lên, nàng là vui khi thấy chuyện đã thành .

Hạ Vân Nhiễm chỉ cảm thấy trên trán chạy xuống một tầng vạch đen. Nàng suy nghĩ kỹ một chút chuyện trên trường đấu lần trước, Nhị hoàng tử biểu hiện, rõ ràng có xu thế sẽ vượt qua Thái tử. Xem ra, Nhị hoàng tử là người có dã tâm, hắn nghĩ muốn đoạt vị trí Thái tử. Không phải lần trước hắn tới

Tướng phủ sao? Điều này chứng minh trong lòng hắn là rất muốn lôi kéo Hạ Huyền vốn dĩ là Tể Tướng có quyền thế.

Hạ Huyền khôn khéo như vậy, làm sao sẽ tùy tiện đặt loạn cửa? Ở triều đình, thế cục không có rõ ràng như trước, hắn là không thể nào đem Đại tiểu thư gả cho Nhị hoàng tử , trừ phi có một ngày, hắn lật đổ Thái tử đạt được quyền thừa kế.

Hiện tại, theo ý của lão phu nhân thì dụng ý thật sự của chuyện cầu phúc chính là đem mình giới thiệu cho Nhị hoàng tử rồi. Cái này nhất định là ý tứ của Hạ Huyền. Hắn giữ lại con cờ có lợi nhất là Hạ Nguyệt Nhu, đem nàng bồi dưỡng rồi đẩy cho Nhị hoàng tử hiện giờ vẫn chưa nắm trọn được quyền lực. Có lẽ hắn cũng nhìn ra thực lực Nhị hoàng tử rất mạnh, tương lai tranh đế vị cũng là một nhân vật không thể coi thường, mới có thể dùng mình gả cho hắn để trấn an một phen đi!

Nếu Nhị hoàng tử đắc thế*, như vậy hắn sẽ đem Hạ Nguyệt Nhu gả cho hắn. Tương lai, hai tỷ muội bọn họ hầu chung một chồng, Hạ Nguyệt Nhu hận nàng như vậy, nàng còn có ngày sống dễ chịu?

Đắc thế*: thắng

Con bà nó chứ . . . . . .

Sau khi phân tích xong, đáy lòng Hạ Vân Nhiễm tức giận bùng nổ gào thét một câu. Mẹ nó! Hạ Huyền thực quá âm hiểm. Thế nhưng không để ý sống chết của nàng, cứ như vậy đẩy ra ngoài, ngộ nhỡ trong trận tranh quyền đoạt vị này Nhị hoàng tử bị thất bại, lấy hành vi đắc tội Thái tử của hắn như vậy, còn cái kết quả tốt sao?

Đến lúc đó, Hạ Huyền còn không phải sẽ mặc kệ sống chết của nàng?

Đem đây tất cả đường lui phân tích thấu đáo, trên mặt Hạ Vân Nhiễm đã không có gì biểu tình, thực sự làm cho lòng nàng nguội lạnh là lòng người. Lão phu nhân biết rõ nàng gả cho Nhị hoàng tử có thể sẽ có kết quả này, thế mà bà cũng không ngăn cản. Có thể thấy được, ở trong lòng của lão phu nhân, quyền thế của con trai mới là trên hết.

Hạ Vân Nhiễm cũng không trách lão phu nhân, bà là mẫu thân Hạ Huyền, bà che chở nhi tử là không sai, nhưng mà, lòng dạ của bà cũng thật ác độc quá đi, nàng cũng là cháu gái của bà a!

Quên đi, sau này vẫn là tự mình giải quyết tất cả đi! Hạ Vân Nhiễm hừ lạnh nghĩ.

Hạ Huyền này tính toán lầm rồi. Dù sau này Tướng phủ của ngươi có bị diệt đi nữa cũng không có nửa phần quan hệ với nàng.

Hạ Vân Nhiễm hoàn toàn không ý định lễ phật, chỉ đi theo lão phu nhân quỳ lạy một phen. Đợi lúc các nàng xuống núi, đoàn xe của Dương quý phi đã đi rồi. Phương trượng lúc này mới có rãnh rỗi đến chào hỏi họ. Thấy thời gian không còn sớm, lão phu nhân cũng định trở về.

Trên đường về, trong đầu Hạ Vân Nhiễm tính toán đây tất cả, gả cho Nhị hoàng tửlà có khả năng, nàng làm cách nào để ngăn cản đây?

Giả bệnh? Hủy dung? Hoặc là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Không, nàng còn lâu mới làm vậy. Đây không phải là khiến mọi người lại có cơ hội giẫm lên đầu nàng sao? Đặc biệt là Đại phu nhân cùng Đại tiểu thư, làm thế không phải đúng ý các nàng sao? Không được, nàng sẽ không để cho họ hả hê.

Thôi, đi tới đâu tính tới đó! Xe tới trước núi tất có đường. Lại nói, có lẽ nàng suy nghĩ nhiều, nàng tuổi còn nhỏ, Hạ Huyền không đến nỗi gấp như vậy gả nàng đi ra ngoài.

Trở lại Tướng phủ, Đại phu nhân dẫn toàn bộ di nương đã sớm chờ ở cửa nghênh đón. Ánh mắt Hạ Nguyệt Nhu sắc như dao, chăm chú trên người Hạ Vân Nhiễm. Thấy Hạ Vân Nhiễm ngàn vạn phong hoa, tư sắc so với mình cũng ngang nhau, Hạ Nguyệt Nhu càng thêm lo lắng. Nàng lo lắng Hạ Vân Nhiễm sớm muộn cũng có ngày thay thế nàng.

Đoàn người đi theo lão thái thái trở lại trong sảnh của bà. Các phu nhân tiểu thư vừa ngồi xuống, bọn nha hoàn liền rót nước dâng trà, nhất thời, trong phòng tràn ngập hương trà.

"Lão thái thái, nghe nói lần này cùng ngài cùng thắp hương còn có quý phi nương nương trong cung, vậy thì thật là rất may a!" Đại phu nhân cười mị mị nói.

Lão phu nhân gật đầu một cái, "Đây là vinh quang mà trời cao ban thưởng, ta rất cảm kích." Nói xong, lại nghĩ tới cái gì, nàng cười ha ha nói: "Nói đến đây thì Vân Nhiễm nhà chúng ta phúc phận cũng không cạn, ở trong chùa gặp được Nhị hoàng tử, còn cùng hắn đi dạo một lần!"

Lão phu nhân những lời này, nhất thời để cho mọi người đều kinh hãi. Tất cả ánh mắt đều rơi trên người Hạ Vân Nhiễm, không dám tin, đố kỵ, kinh ngạc, ao ước… Tóm lại, vào lúc này, Hạ Vân Nhiễm giống như lần đầu tiên nàng trở về phủ thì bị mọi người chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 34: Đố Kỵ Khắp Nơi

Chiếc khăn trong tay Hạ Nguyệt Nhu như sắp bị kéo rách, có thể thấy được cảm xúc nơi đáy lòng nàng ta đang lên xuống kịch liệt. Nhị hoàng tử? Hạ Vân Nhiễm lại đi hấp dẫn sự chú ý của Nhị hoàng tử sao? Đây chính là nam tử xuất sắc dám cùng cạnh tranh với Thái tử, nếu như Hạ Vân Nhiễm gả cho người này, vậy vạn nhất hắn đoạt được ngôi vị Thái tử, vậy thì chẳng phải Hạ Vân Nhiễm sẽ thành Thái tử phi sao? Mà sau này nếu hắn có thể lên ngôi Hoàng đế, thì Hạ Vân Nhiễm chính là Hoàng hậu rồi.

Không, không, tuyệt đối không thể được, vị trí Hoàng hậu phải là của nàng, nhất định phải là của nàng, nội tâm Hạ Nguyệt Nhu đang kịch liệt kêu gào.

"Thất muội, muội quả là có phúc lớn nha! Nhị hoàng tử này thấy Thất muội dung mạo tuyệt sắc, nhất định là yêu thích không thôi rồi." Khi nói chuyện, rõ ràng là Hạ Nguyệt Nhu đang cố đè nén sự ghen tỵ, thập phần vui vẻ mà khen ngợi.

Trên mặt Hạ Vân Nhiễm không có quá nhiều nét vui mừng, nụ cười nàng nhạt nhòa, "Chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, Nhị hoàng tử đối với ta cũng chỉ là lấy lễ mà đón tiếp."

"Nói như vậy, chẳng lẽ Thất muội nhà chúng ta được Nhị hoàng tử coi trọng? Phải gả vào Hoàng thất sao?" Giọng nói của Hạ Vân Tích có chút bén nhọn, vừa giống như là đố kỵ, lại như là hâm mộ.

"Vân Tích, nói chuyện như thế nào vậy! Những lời như thế này không được phép nói lung tung, ở đây thì không sao, nói ra nếu bị truyền ra bên ngoài, không phải khiến người đời chê cười sao?" Đại phu nhân trầm giọng trách mắng.

Lão phu nhân lại cười cười, "Vân Nhiễm nhà chúng ta đúng là người có phúc, chuyện này còn chưa đâu vào với đâu, ai cũng không nói chắc được, chúng ta cứ chờ đi!"

Sắc mặt của đại phu nhân biến đổi, ý trong lời nói của lão phu nhân là gì, vừa nghe giống như bà rất có lòng tin rằng Hạ Vân Nhiễm sẽ gả cho Nhị hoàng tử, chẳng lẽ lần đến chùa cầu phúc hôm nay là có mục đích khác hay sao?

Trong lòng tất cả những người khác đều giật mình, ánh mắt nhìn Hạ Vân Nhiễm càng tăng thêm hâm mộ cùng với đố kỵ và hận ý.

Đại lão phu nhân ra ngoài, Hạ Vân Nhiễm đi ở phía trước, phía sau Hạ Vân Lệ cười hì hì đuổi theo, "Thất muội, muội mau nói chuyện cùng Lục tỷ một chút đi, Nhị hoàng tử đối đãi với muội như thế nào vậy?"

"Ý của Lục tỷ là gì đây?" Hạ Vân Nhiễm nhíu mày nói.

Hạ Vân Lệ có chút chột dạ cười cười, "Cũng không có gì, chính là hiếu kỳ nha! Lần trước ở trong trường thi đấu, Nhị hoàng tử thể hiện tư thái hiên ngang phi phàm, dáng dấp cũng thật anh tuấn tiêu sái, đại khái Thất muội cũng có ý ái mộ đối với người đi!"

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút, cho nàng ta một đáp án lập lờ nước đôi, "Ai lại không yêu thích các vị Hoàng tử chứ? Bọn họ chính là những người cao quý nhất quốc gia nha."

Hạ Vân Lệ nở nụ cười cứng ngắc, nhìn theo bóng lưng Hạ Vân Nhiễm, nàng cắn chặt môi, oán hận mà không nói ra được.

"Lục muội, chớ có oán giận a, ai kêu chúng ta không có loại phúc khí này đây?" Âm thanh chua xót của Hạ Vân Tuệ vang lên ở sau lưng.

"Ta chính là không cam lòng chứ sao! Tại sao lão phu nhân lại thiên vị như vậy, tại sao chuyện tốt như này lại để cho một mình nàng ta chiếm được, tương lai đại tỷ sẽ gả cho Thái tử, hôm nay Thất muội lại được Nhị hoàng tử coi trọng, Tam tỷ, Tứ tỷ, vậy chúng ta thì sao? Tương lai của chúng ta ở nơi nào?"

"Không phải còn có Tứ hoàng tử, Ngũ Hoàng Tử sao?" Hạ Vân Tích nhíu mày nói, nàng không tin mình không có được cái phúc này.

"Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử há lại coi trọng chúng ta sao? Hơn nữa, nếu đại tỷ gả cho Thái tử, Thất muội gả cho Nhị hoàng tử, Tướng phủ đã nhận được ân sủng quá mức rồi, Hoàng thượng nhất định sẽ không để cho chúng ta cũng được gả vào hoàng gia, đại khái, chúng ta cũng chỉ có thể được gả cho nhà quân vương bình thường thôi." Hạ Vân Tuệ thở dài nói.

Một lời này của Hạ Vân Tuệ, nhất thời khiến Hạ Vân Tích và Hạ Vân Lệ giống như hai trái cà yên lặng, cũng không nói nên lời nữa.

Hạ Nguyệt Nhu vừa theo đại phu nhân về tới sương phòng, liền tức giận đến mức khẽ oán hận một câu, "Tại sao lão phu nhân lại có thể như vậy?"

Đôi mắt tinh tường của Đại phu nhân chợt lóe lên, nương theo tính tình của lão phu nhân, bà tuyệt đối sẽ không tùy ý quyết định chuyện hôn sự của các tiểu thư mà không có sự đồng ý của lão gia, chiếu theo như vậy mà nói, thì chuyện hôm nay, khẳng định đã có ý của lão gia rồi.

Lần trước Nhị hoàng tử tới gặp nữ nhi không thành, khẳng định là ở trong triều đã có lời với lão gia, đại khái chắc lão gia vì muốn xóa bỏ hiềm khích với Nhị hoàng tử, nên mới tính toán đem gả Hạ Vân Nhiễm cho hắn, coi như là đền bù tổn thất đi!

Nghĩ như vậy, khóe miệng đại phu nhân không khỏi xuất hiện nụ cười, nhìn sang nữ nhi còn đang cực kỳ tức giận, nàng dịu dàng an ủi, "Nguyệt Nhu,

đừng lo lắng, Hạ Vân Nhiễm này cũng chỉ là một con cờ, bị phụ thân của con lợi dụng mà thôi."

"Mẫu thân, người nói như vậy là sao?" kể từ sau sự việc hủy dung trước đây, tính tình của Hạ Nguyệt Nhu cũng không còn trầm tĩnh như trước, có chút thay đổi trở nên thấp thỏm không yên.

Đại phu nhân không thể làm gì khác hơn là tỉ mỉ nói chuyện này cho nàng, nghe được như vậy Hạ Nguyệt Nhu vừa mừng vừa sợ, nháy đôi con mắt long lanh như nước suối nói: "Thật? Mẫu thân nói đều là sự thật sao? Con mới chính là nữ nhi mà phụ thân yêu mến nhất, coi trọng nhất đúng không?"

"Còn không phải thì là thế nào đây? Hạ Vân Nhiễm cũng chỉ là công cụ lót đường cho địa vị của phụ thân con trong lòng Nhị hoàng tử thôi, mà con là nữ nhi mà lão gia yêu mến nhất, ông sao có thể cam lòng để cho con đi chịu khổ đây? Chỉ cần đại cục ổn định, vô luận là Thái tử, hay là Nhị hoàng tử, tóm lại, vị trí Thái tử phi không phải con thì không được."

Hạ Nguyệt Nhu lúc này mới vui vẻ không thôi, nở nụ cười nói: "Phụ thân thật là dụng tâm lương khổ, là con trách lầm người rồi."

"Con biết là tốt rồi, đừng lãng phí thời gian đi đố kỵ với Hạ Vân Nhiễm, mọi thứ nàng ta đều không bằng con… không người nào có thể thay thế con được ."

"Con biết rồi, mẫu thân. Như vậy thì, chúng ta không thể đối phó với nàng ta sao?"

"Tạm thời yên lặng theo dõi biến hóa đã! Cái này là kế hoạch của lão gia, chúng ta không nên làm cho rối loạn, hơn nữa, chỉ cần sau này Nhị hoàng tử gặp được con, còn muốn nhìn Hạ Vân Nhiễm này nhiều hơn một cái sao?" Đại phu nhân cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35: Nhị Hoàng Tử Ban Thưởng Lễ Vật

Gương mặt xinh đẹp của Hạ Nguyệt Nhu bỗng hơi ửng hồng vì xấu hổ, trong đôi mắt chứa đầy sắc xuân, diện mạo của Nhị hoàng tử anh tuấn khôi ngô, mặc dù không dịu dàng như Thái tử, nhưng cũng là người đàn ông tuyệt sắc hiếm có, giờ phút này, Hạ Nguyệt Nhu lại hi vọng người đoạt được ngôi vị hoàng đế là Nhị hoàng tử, đến lúc đó, nàng có thể hung hăng giẫm Hạ Vân Nhiễm dưới chân rồi.

Trở về phòng mình, Hạ Vân Nhiễm có chút buồn buồn không vui, Lý Nguyệt Kiều theo vào sau, quan tâm hỏi nàng, "Vân Nhiễm, làm sao vậy? Trông con như có tâm sự nặng nề."

"Không có gì ạ, chỉ là có chút mệt mỏi thôi." Hạ Vân Nhiễm nhướn mày cười nói.

"Hôm nay con và Nhị hoàng tử gặp nhau, có thể thấy được vận may sau này của con vẫn còn a." Lý Nguyệt Kiều cảm thấy mừng rỡ, nàng nuôi dưỡng hai cô con gái, đều sắp trở nên nổi danh rồi.

Hạ Vân Nhiễm không trách Lý Nguyệt Kiều không nhìn thấu âm mưu phía sau chuyện này, nàng chỉ là một phu nhân quanh năm sống lặng yên trong phủ đệ, khả năng phán đoán cũng có hạn, nàng mím môi cười một tiếng, "Con cũng hiểu ạ."

"Mặc dù ta không phải là mẫu thân ruột của con, nhưng mà, ta đối đãi với con cũng coi như con ruột, cũng chỉ hi vọng con có thể gả cho gia đình danh giá, trải qua cuộc sống hạnh phúc."

"Cảm ơn mẫu thân." Hạ Vân Nhiễm thật lòng nói.

Lý Nguyệt Kiều gật đầu một cái, "Vậy con đi nghỉ ngơi trước đi! Buổi tối ta tới nói chuyện."

"Vâng." Hạ Vân Nhiễm đáp một tiếng, liền nằm nhắm mắt dưỡng thần trên giường nệm.

Chuyện này, đợi sau khi trở về phủ, Hạ Huyền sẽ biết được diễn biến mọi chuyện từ lão phu nhân, ông sẽ rất hài lòng, đây chính là kết quả mà ông muốn, nói như vậy, Nhị hoàng tử hẳn là đã hiểu tâm ý của ông rồi.

Buổi tối, Hạ Huyền lại gọi Hạ Vân Nhiễm đến, cẩn thận hỏi han xem hôm nay chung đụng cùng Hiên Viên Trạm thế nào, đến nội dung nói chuyện với nhau cũng muốn hỏi cho rõ ràng đến cả chi tiết nhỏ, Hạ Vân Nhiễm cũng không muốn khiến Hạ Huyền nghi ngờ mình, rằng đã nhìn thấu bản chất âm mưu của chuyện này, nên đã nói mấy câu khiến cho ông vui vẻ.

Nhìn gương mặt đang nhìn mình đầy cưng chiều của người đàn ông trước mắt, Hạ Vân Nhiễm hoàn toàn không có cảm giác gì, mỗi người đều vì ích lợi của mình, nàng cũng chỉ là không muốn tình nguyện làm kẻ bị người kia lợi dụng mà thôi.

Đại khái, nàng chính là muốn khiến cho ông thất vọng.

Hai ngày sau, trong tướng phủ xuất hiện một nhóm người, bọn họ mang một rương lớn sơn sắc đỏ, dẫn đầu là một người đàn ông mặc trang phục tơ lụa, gương mặt trắng trẻo sạch sẽ, người sáng suốt vừa nhìn đã biết đây là vị công công hầu hạ trong cung.

Đại phu nhân dẫn mấy vị nha hoàn ra nghênh đón, bà liếc mắt một cái nhìn thấy cái rương đỏ kia, đại khái cũng biết bên trong chứa vàng bạc trang sức đeo tay, chỉ có điều, bà không hiểu tại sao lại nhận được ân sủng này, không lẽ là Thái tử ban thưởng? Nghĩ vậy khiến nội tâm của bà không khỏi vui mừng.

"Xin chào Đại phu nhân, ta phụng chỉ Dương quý phi và Nhị hoàng tử, đặc biệt tặng lễ vật cho lão phu nhân Tướng phủ."

Đại phu nhân vừa nghe là Dương quý phi cùng Nhị hoàng tử, vội quỳ xuống nghênh đón, nội tâm lại oán hận, thì ra ngày đó Hạ Vân Nhiễm cùng Nhị hoàng tử thật sự đã liếc mắt đưa tình sao?

"Nhanh đi mời lão phu nhân ra nhận lễ."

"Cũng xin mời cả các vị tiểu thư ra!" Công công cười nói đầy ẩn ý.

Đại phu nhân vội sai người dưới đi làm, rồi lại nghênh đón công công đến đại sảnh uống trà, mà mấy cái rương ước chừng nặng cả trăm cân cũng mang đi vào theo, khiến đại phu nhân âm thầm thèm thuồng, lần trước bà dùng tiền để dành đưa hết cho Hạ Vân Nhiễm, lúc này, mặc dù mỗi lần bà thu lại thuế đất cũng tranh thủ kiếm lời cho mình, tạm thời cũng khó mà bổ sung lại vào kho riêng của nàng.

Mà lần này quý phi nương nương cùng Nhị hoàng tử đưa lễ vật tới, đều là đồ vật thượng đẳng đi! Một cái thôi cũng có Giá Trị Liên Thành, không biết nàng có thể được chia cho bao nhiêu đây.

Đợi lão phu nhân và các vị tiểu thư đều có mặt, trong đó Hạ Vân Nhiễm không khỏi giật mình, nàng đoán chừng Nhị hoàng tử nhất định sẽ nhiệt liệt theo đuổi, không ngờ, lại đưa lễ vật đến nhanh như vậy.

Hành lễ xong, vị công công này mới mở cái rương ra, chỉ thấy ngay phía trên chính là mười cây tơ lụa thượng đẳng, trong đó cũng có hai cây lụa tuyết gấm mà lần trước đại phu nhân đã mua ở Giang Nam về, nhìn màu sắc và hoa văn còn có phần diễm lệ đẹp mắt hơn so với lần trước.

Ánh mắt của Hạ Nguyệt Nhu lập tức trợn lớn thêm vài phần, nàng chợt suy nghĩ, hai cây lụa tuyết gấm này màu sắc rất phù hợp với những thiếu nữ trẻ tuổi, chẳng lẽ Nhị hoàng tử cũng có chuẩn bị cả phần cho nàng?

Trừ lão thái thái đã sớm trở nên quen thuộc và trấn tĩnh trước loại ban thưởng này, còn có Hạ Vân Nhiễm, nàng chỉ nhàn nhạt nhìn, trong khi ánh mắt của những người khác đang đăm đăm tỏa sáng, chờ đến lượt mình được ban thưởng.

Nhưng họ không biết, tất cả những lễ vật này đều là nhờ vào may mắn của Hạ Vân Nhiễm.

Công công lấy ra một quyển sổ nhỏ, phía trên viết rõ ràng ban thưởng đối với mỗi người, đầu tiên là lão phu nhân, theo sau là đại phu nhân, rồi đến mấy vị di nương. Trừ lão phu nhân được thưởng hai cây tơ lụa ở ngoài, những người khác đều là trang sức đeo tay… Ngay sau đó, là ban thưởng cho các tiểu thư, Hạ Nguyệt Nhu khẽ đùa nghịch lọn tóc trước ngực, nở nụ cười khẽ, vẻ mặt như mong đợi, lại thêm phần thích thú tựa như nàng biết mình sẽ được ban thưởng không kém, không phải lần trước Nhị hoàng tử đi qua cầu đã từng gặp được nàng sao? Đại khái Nhị hoàng tử cũng đã cảm mến nàng rồi đi, tự nhiên sẽ không bạc đãi nàng.

Công công còn đặc biệt nhìn nàng một cái, dù sao nàng cũng là tiểu mỹ nhân khó được, hắn cất giọng the thé nói, "Tặng cho đại tiểu thư Hạ Nguyệt Nhu, một chiếc vòng tay Lam Bảo Thạch Tường Vân, một tấm gấm Tiên Hạc Vân Bích Hà La Thập, một chiếc vòng tay ngọc Trường Mệnh Phú Quý thấu."

Nói xong, công công dừng lại suy nghĩ, nháy nháy mắt với tùy tùng bên cạnh, người này lập tức lấy lễ vật ra, đưa cho đại tiểu thư. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Hạ Nguyệt Nhu bỗng chốc đỏ bừng, như là bị chọc tức. Cái gì? Nàng cũng chỉ được ban thưởng những thứ bình thường này thôi sao? Phần lụa tuyết gấm của nàng đâu rồi hả ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cướp Tài Vật Của Nàng

Các vị tiểu thư trong Tướng phủ, ngoại trừ không có tơ lụa, đều được thưởng vài món trang sức đeo tay, khi nhìn thấy vẫn trong rương đồ vẫn còn hơn nửa, tất cả mọi người đều suy đoán, những đồ này có lẽ đều là dành cho Hạ Vân Nhiễm rồi.

Quả nhiên, vị công công này đặc biệt dành cho Hạ Vân Nhiễm nụ cười chúc mừng rạng rỡ, "Thất Tiểu Thư, đến lượt ngài rồi."

Hạ Vân Nhiễm cười nhạt, trong bụng lại nghĩ, Hiên Viên Trạm thật đúng là hào phóng, ban thưởng cho nàng nhiều đồ như vậy, hắn nghĩ cứ như vậy là chắc chắn nàng sẽ gả cho hắn sao?

Lần này, công công đọc danh sách chừng một lúc lâu, như cạn cả nước miếng rồi, mới xong danh sách vàng bạc châu báu ghi trong cuốn sổ nhỏ, mà tất cả đều thuộc về Hạ Vân Nhiễm, mỗi một món đồ trong đấy đều là những vật trân quý hơn cả, hai cây gấm sa mỏng Tứ Xuyên liền với nói rõ thân phận tôn quý của nàng.

Hạ Nguyệt Nhu âm thầm oán hận, đại phu nhân thì dùng sức hít vào mấy ngụm khí, mấy vị tiểu thư khác cũng trừng mắt, không dám tin.

Khi công công rời đi, trong cơn tức giận, đại phu nhân thậm chí còn không đưa tiền thưởng cho công công, chính là Nhị Di Nương móc túi tiền, thưởng một món lễ lớn cho công công, lúc này lão mới hài lòng rời đi.

Khi mọi thứ đều được đưa trở về sương phòng ở phía nam, Hạ Vân Nhiễm lấy từ trong đống đồ ra năm nén vàng đưa cho Lý Nguyệt Kiều, "Mẫu thân, mới vừa rồi đã khiến cho người phải tiêu tốn rồi."

"Nói gì vậy, Vân Nhiễm. Những thứ này đều là đồ Nhị hoàng tử ban thưởng, con cất giữ cho cẩn thận, về sau cần phải dùng tới, cũng có thể làm thành đồ cưới." Lý Nguyệt Kiều lắc đầu một cái.

Đồ cưới? Chỉ sợ là lần này Hiên Viên Trạm tính toán sai mất rồi.

Trong phủ, di nương tiểu thư nha hoàn đều đang nghị luận chuyện này, thảo luận về mỗi một món đồ ban thưởng Hạ Vân Nhiễm nhận được, cũng bình phẩm từ đầu đến chân, không quá nửa ngày là đã có thể truyền ra bên ngoài phủ rồi.

Hạ Nguyệt Nhu một mình một gian phòng, cả người đã tức đến phát run, nàng cắn răng nghiến lợi nói, "Nhị hoàng tử tại sao lại đối xử với nàng ta tốt như vậy? Ngược lại thì bạc đãi với ta?"

"Nguyệt Nhu, đừng nóng giận, những thứ đồ này chỉ là tạm thời, chờ một ngày kia con ngồi lên vị trí hoàng hậu, những thứ đồ này có tính là gì? Ngay cả toàn bộ Đại Lịch này còn là của con mà." Đại phu nhân dịu dàng an ủi, hôm nay bà cũng không chịu nổi kích thích này, tất cả những đĩnh vàng sáng loáng kia đều thuộc về Hạ Vân Nhiễm, bà cũng cảm thấy tim phổi đau nhức không thôi.

"Mẫu thân, không thể để mặc cho nàng ta cứ chiếm những tài vật này như vậy được, phải nghĩ được biện pháp khiến cho nàng ta giao những món đồ đó ra." Hạ Nguyệt Nhu hung hãn nói.

"Ồ! Biện pháp nào được?"

"Cứ nói với nàng ta năm nay thu hoạch không được tốt, điền trang cũng không thu được đủ thuế, yêu cầu nàng ta trợ cấp một chút chi phí trong phủ, nàng đã có tiền như vậy, trong phủ gặp nạn, chẳng lẽ lại không biết xấu hổ mà từ chối không cho? Nếu nàng đáp ứng, coi như là xong, không cho, liền lan truyền ra ngoài rằng nàng ta tâm địa hẹp hòi nhỏ nhen, dù là như thế nào, chúng ta cũng đều có lợi."

Đại phu nhân nghe xong kế hoạch này của con mình, cũng cảm thấy không tệ, bà suy nghĩ thêm một chút nữa, mới cười lạnh một tiếng nói, "Đúng, đây là một cách tốt, phải lấy được một chút bạc từ trên người nó, nếu không, một khi nó gả ra ngoài, những tất cả bảo vật này không phải sẽ đều thuộc về Nhị hoàng tử sao?"

Về chuyện này, chưa tới hai ngày thì từ phòng đại phu nhân đã nhanh chóng truyền ra tin tức, năm nay thu hoạch không được, trong phủ đã có tình cảnh thu ít chi nhiều, mỗi vị di nương tiểu thư đã nộp lên hai mươi lượng. Nhưng tới lượt Hạ Vân Nhiễm lại trở thành góp hai ngàn lượng vàng, dù sao thì tất cả mắt to mắt nhỏ trong phủ đều đã thấy Thất Tiểu Thư mới được Nhị hoàng tử ban thưởng cho năm ngàn lượng vàng mà.

Việc này liên quan tới chuyện phát bạc thường lệ cho bọn nha hoàn trong phủ, cho nên, ánh mắt mỗi người đều chỉ nhìn chằm chằm về phía Hạ Vân Nhiễm, chỉ hận không thể sung hết số bạc của nàng vào ngân quỹ.

Lý Nguyệt yếu ớt lo lắng, đây rõ ràng là biến tướng của việc đoạt lấy tiền bạc của Hạ Vân Nhiễm, nhưng mà, đại phu nhân là Nhất Gia Chi Chủ, mỗi lời bà nói ra cũng không có ai dám đi chất vấn, Hạ Vân Nhiễm cười lạnh một tiếng, đại phu nhân thật đúng là công phu sư tử ngoạm, vừa lên tiếng đã là hai ngàn lượng hoàng kim? Coi tiền bạc của nàng là thứ tùy tiện mà lấy như vậy sao?

Tin tức này vừa mới được ban xuống buổi chiều, đại phu nhân đã nhanh chóng dẫn nha hoàn đi tới Nam sương phòng, mặt mũi sầu khổ kể lể trước mặt Hạ Vân Nhiễm, nói rằng trong phủ hoạt động như thế nào, lại mỗi ngày chi phí tốn kém ra làm sao, năm nay thu hoạch lại không tốt, trong điền trang không có đủ bạc để nộp lên, tóm lại, là muốn Hạ Vân Nhiễm mang tiền ra sung vào kho.

Hạ Vân Nhiễm thờ ơ nghe, rồi mím môi cười một tiếng nói, "Đại phu nhân nói rất đúng, Nhị hoàng tử vừa mới ban thưởng cho con năm ngàn lượng vàng, hoạt động trong phủ liền có vấn đề, nói nghe ra thế nào cũng giống như là đại phu nhân ngài đây đang yêu cầu con ban thưởng cho người a!"

"Ai nói, ai dám nói như vậy, con có biết quản lý một Tướng phủ lo lớn như này, ta đã tổn hao bao nhiêu tinh lực không? Mỗi ngày ta đều ở trong phòng kế toán thức đêm xem sổ sách, người khác đều không thấy được, ta chịu khổ vậy cũng thôi đi, nhưng nếu như không phát bạc đúng hẹn, những nha hoàn kia lại còn không oán trách ầm ĩ sao, truyện này nếu truyền ra ngoài, rõ ràng sẽ làm tổn hại danh tiếng của Tướng phủ chúng ta." Đại phu nhân nói xong, vẻ mặt cũng đầy khổ sở.

Hạ Vân Nhiễm hạ mi mắt nói: "Được. Đại nương, hai ngàn lượng vàng này con sẽ bỏ ra! Người phải sử dụng cho thật tốt nha!"

"Thật ư? Vậy thì tốt quá, Vân Nhiễm! Ta biết ngay con là một đứa bé hào phóng hiểu chuyện, chúng ta là người một nhà, có khó khăn đương nhiên phải giúp đỡ nhau, con nói có phải vậy không a!"

“Vâng, một lát con sẽ cho người đưa vàng qua.” Hạ Vân Nhiễm gật gật đầu nói, tỏ ra dáng vẻ mình rất tình nguyện.

Ánh mắt của đại phu nhân thoáng hiện ra nét hài lòng, nghĩ thầm, Hạ Vân Nhiễm này tuy có chút thông minh, nhưng tuổi còn chưa đủ, lòng dạ lại mềm, lúc này mới diễn tuồng đùa giỡn chút xíu, nàng ta đã ngoan ngoãn giao ra bạc, sau này, bịa nhiều thêm một chút lý do, nhất định có thể ép khô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đáp Trả

Một lát sau, Hạ Vân Nhiễm sai người đem vàng đưa đến chỗ đại phu nhân. Đại phu nhân và Hạ Nguyệt nhu ngồi ở trong phòng, nhìn một bàn đầy những nén vàng sáng lấp lánh, mắt cũng sáng ngời say mê, đây quả thật là thu hoạch không ngờ được a!

“Mẫu thân, người nói vàng này chúng ta xử lý như thế nào ạ? Thực sự muốn chia cho người làm trong phủ sao?” Hạ Nguyệt Nhu không hiểu rõ lắm hoạt động trong phủ, liền hỏi mẫu thân mình.

Đại phu nhân cúi đầu nhìn những nén vàng này, nhếch miệng cười nói: “Ta không khờ a! Vàng này chia cho những thứ người làm hèn mọn kia làm gì? Trong trang năm nay thu được đủ bạc, đủ để phát tiền hàng tháng cho bọn họ, vàng này đều là của chúng ta rồi.”

“Mẫu thân, ý người là vàng này để lại cho chúng ta dùng thôi sao?”

“Con nghĩ đi a! Đồ cưới của con sau này nhất định là không ít, con còn phải gả cho hoàng tộc, chúng ta phải chuẩn bị đồ cưới cho con thật phong phú, chỉ dựa vào những đồng bạc trong phủ kia làm sao đủ được? Vàng này từ giờ sẽ trở thành đồ cưới của con đi.” Đại phu nhân Trình thị cười nheo cả mắt , không còn nhìn thấy gì nữa.

Hạ Nguyệt nhu khẽ mắc cỡ đỏ bừng mặt nói: ” Mẫu thân, nữ nhi còn lâu mới xuất giá mà!”

“Sớm sao? Chờ thái tử ngồi vững vàng, con chính là thái tử phi của người rồi.”

Hạ Nguyệt nhu cắn cắn môi, mắt lộ ra ước mơ nói, nàng cũng hi vọng, một ngày kia thái tử mang mấy rương vàng bạc châu báu tới cửa, còn phải phong phú hơn Hạ Vân Nhiễm nhiều, khiến tất cả mọi người đều phải nhìn rõ mị lực của Hạ Nguyệt Nhu nàng như thế nào.

Hôm nay, trong miệng bọn nha hoàn, không còn nghe thấy kêu tên Đại tiểu thư, mà chỉ toàn là Thất Tiểu Thư như thế nào như thế nào, hôm nay lại đẹp lên ra sao, ngày mai mặc váy hoa dạng gì, mang theo loại trâm cài nào, mà những gì liên quan đến đại tiểu thư nàng, lại âm thầm trở thành chuyện cho bọn nha hoàn chê bai so sánh.

Có điều, đại phu nhân đối xử cay nghiệt với họ cũng không phải là ngày một ngày hai, đến cuối mỗi tháng không phát tiền, mà, những người mới vào phủ, đều bị giữ mất hai tháng tiền, đến khi các nàng rời phủ, câu nói đầu tiên của đại phu nhân là đuổi đi, đâu còn có chuyện sẽ trả lại bạc đã giữ nữa.

Những chuyện này, vì sợ uy nghiêm của đại phu nhân, bọn nha hoàn đều không dám nói ra ngoài một tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân bị bóc lột.

Hạ Vân Nhiễm giao vàng ra, Lý Nguyệt Kiều lại tức thêm một lần, bà thực sự không biết nên nói là Hạ Vân Nhiễm quá thông minh hay vẫn còn quá ngốc nữa.

“Vân Nhiễm, sao con đại phu nhân mới nói hai câu con đã giao vàng ra chứ? Đây chính là vàng Nhị hoàng tử ban cho con a! Là thuộc về con, con không cần thiết phải nộp lên cho bà ta.”

“Mẫu thân, chính vì là Nhị hoàng tử ban thưởng, cho nên, con mới chịu giao ra a!” Hạ Vân Nhiễm cười cười, khóe miệng còn hiện ra chút vẻ giảo hoạt.

“Lời này của con là có ý gì?” Lý Nguyệt Kiều trừng mắt nhìn, không rõ chân tướng.

“Mẫu thân, nếu như đại phu nhân dám chiếm lấy phần thưởng Nhị hoàng tử đã ban cho con, thì cái này tính là tội gì đây?”

“Đây là. . . . . Đây là. . . . . .” Nhất thời Lý Nguyệt Kiều lại không nói ra được.

“Con cũng không biết đây gọi là tội gì , nhưng con biết đây tuyệt đối là một tội rất nặng , phụ thân chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bà ta.”

“Vân Nhiễm, con định làm thế nào?” Lý Nguyệt Kiều nhìn khóe miệng cười lạnh của nữ nhi, cảm thấy có chút mừng rỡ, thì ra là, Hạ Vân Nhiễm đã sớm âm thầm có cách đối phó đại phu nhân.

“Mẫu thân, người có thể tùy ý xuất phủ, ngày mai con muốn người ra ngoài một chuyến, thay con làm một chuyện.”

“Con nói đi, mẫu thân làm thay con.” Lý Nguyệt Kiều hết sức hớn hở đồng ý.

Hạ Vân Nhiễm lặng lẽ nói bên tai bà mấy câu, Lý Nguyệt Kiều không khỏi có chút ngạc nhiên nói, “Con chắc chắn sao?”

“Mặc dù con không thể chắc chắn sẽ thành công, nhưng con nghĩ như vậy nhất định có chuyện xảy ra. Mẫu thân, người chỉ cần đi làm là được rồi.”

“Được, con chờ xem! Mẫu thân sẽ làm thật thỏa đáng.”

Mấy ngày kế tiếp, quả nhiên bọn nha hoàn cũng nhận được bạc phát hàng tháng, cũng càng thêm tôn kính cảm kích đối với Hạ Vân Nhiễm, ở trong lòng các nàng, nhờ có Thất Tiểu Thư hào phóng đem vàng nộp lên, trong phủ mới có thể phát bạc cho các nàng đúng hạn.

Danh tiếng của Hạ Vân Nhiễm ở cả trong lẫn ngoài phủ cũng vì thế mà được nâng cao thêm mấy phần. Dĩ nhiên, chuyện nàng nộp vàng cũng bị truyền thành nàng tự nguyện đưa vàng ra, hoàn toàn không có một chút nào gọi là bị bức bách, càng không phải là bởi vì trong phủ thiếu thốn. Như vậy, danh tiếng Tướng phủ vẫn được bảo vệ, mà thanh danh của Hạ Vân Nhiễm cũng vang lên, đại phu nhân thì lấy được hai ngàn lượng vàng.

Mấy ngày nay, đại phu nhân chú ý tới việc Lý Nguyệt Kiều thường xuyên xuất phủ, chuyện này không khỏi khiến cho bà cảm thấy nghi ngờ, đang muốn điều tra một phen, lại nghe được có tin tức truyền về, thì ra là Hạ Băng Nguyệt đã có thai, có lẽ bà ta đi Trấn Nam Vương phủ thăm nữ nhi.

Bởi vậy nên đại phu nhân cũng không nghĩ nhiều, bây giờ bà còn đang suy nghĩ biện pháp, xem làm như thế nào mới khiến cho Hạ Vân Nhiễm đưa thêm ba ngàn lượng vàng nữa.

Đảo mắt một cái thời gian đã qua nửa tháng, tất cả mọi người đã nhanh chóng quên đi chuyện nộp vàng lần này. Đột nhiên một buổi sáng, có một người đàn ông trung niên vội vã chạy vào đại sảnh: “Nhanh, nhanh. . . . . Ta muốn gặp đại phu nhân.”

“Thì ra là điền quản sự a! Ngài có chuyện gì sao?” Bọn nha hoàn nhận ra hắn, là quản sự trong lương phòng * của điền trang.

(*Lương phòng: như phòng kế toán ở hiện đại)

“Nhanh nhanh, mau bẩm báo để cho ta gặp đại phu nhân, có chuyện quan trọng phải báo lại. . . . . .” Điền quản sự đầu đầy mồ hôi, rõ ràng là mới vừa vội vã chạy về đến đây.

Đại phu nhân ăn vận trang điểm thỏa đáng, đang ở trong phòng uống trà sớm, nha hoàn đi vào bẩm báo một tiếng, nàng còn rất không ngần ngại, liền chậm rãi đi ra ngoài, nói với Điền quản sự: ” Điền quản gia, sáng sớm ngươi tới gọi hồn à! Không phải mấy ngày trước đây đều đã giao sổ sách rồi hay sao?”

“Đại phu nhân, đại phu nhân, không xong rồi, không thấy sổ sách ghi chép thu chi trong điền trang đâu nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Gia Yến

“Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt của đại phu nhân biến đổi, trợn mắt nhìn hắn, “Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Sao ngươi lại dám làm mất sổ sách được hả?”

“Đại phu nhân, không phải chỉ mất một quyển, mà là cả bảy quyển a! Cả bảy quyển đều không hề thấy đâu nữa.” Điền quản gia gấp đến độ muốn khóc luôn rồi, hắn quản lý sổ sách nhiều năm như vậy, vậy mà bây giờ lại xảy ra chuyện như này?

Đại phu nhân ngã ngồi trên ghế, đưa tay chỉ hắn mắng, “Đồ vô dụng, vật quan trọng như vậy, sao ngươi lại có thể để mất hả?”

“Đại phu nhân, ngài đừng nóng vội, các khoản trong sổ tiểu nhân đều có biên lai, có thể nhớ lại viết ra một bản nữa, chỉ là cần thêm một chút thời gian.” Điền quản sự lập tức an ủi.

Đại phu nhân càng thêm tức giận, hừ lạnh một tiếng, “Thật đúng là phế vật, uổng phí cho ta đây coi trọng ngươi, để ngươi quản lý sổ sách lớn nhỏ trong trang, thế mà ngươi lại làm ra loại chuyện như này.”

“Đại phu nhân bớt giận, đại phu nhân bớt giận, chuyện sổ sách này tiểu nhân sẽ sớm viết lại xong.” Điền quản sự cũng rất sợ đại phu nhân.

“Được, cho ngươi thời gian ba ngày, trong ba ngày này ngươi phải viết lại đầy đủ tất cả cho ta, không thì cứ cẩn thận cái đầu của ngươi.” Đại phu nhân tức giận hừ một tiếng, đứng dậy trở về phòng. Trong lòng bà bây giờ, mất đi mấy quyển sổ này cũng không phải là chuyện quan trọng gì, trong phòng bà vẫn còn có một bản! Bà hoàn toàn không cảm thấy lo lắng, nói xong, nghĩ đến chuyện gì đó, bà cảm thấy có chút không yên lòng liền trở về phòng, mở hộc tủ của mình ra, lấy ở bên trong ra một cái rương đã khóa lại, rồi mở ra, thấy bên trong sổ sách vẫn còn nguyên vẹn, liền bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bà chỉ nhìn qua loa một cái, lại không hề phát hiện, những quyển sổ này trông hoàn bình thường, nhưng lại không còn là sổ ghi nợ như trước đây nữa, đại phu nhân cũng lười lật nhìn xem kỹ, đại khái cũng là vì nội tâm của bà có chút chột dạ, những quyển sổ này cất giữ bí mật vẫn luôn chỉ có một mình bà biết.

Nhưng lúc này, ở trong sương phòng phía nam, Hạ Vân Nhiễm đã mời hai vị trưởng quỹ tới đây, nói với bên ngoài họ là thầy dạy học. Nhưng vào giờ phút này, ở một gian phòng kín, mấy vị trưởng quỹ nói vậy chỉ là để che dấu, thực chất họ đều là những người tính toán sổ sách hết sức xuất sắc, chỉ trong thời gian hai ngày đã có thể tính toán rõ ràng toàn bộ sổ sách ghi nợ.

Hai quyển sổ này, từ tháng Một đến tháng Bảy, trong đó trái trái phải phải sai biệt tất cả chừng một vạn một ngàn lượng, những con số này khiến cho Hạ Vân Nhiễm hết sức hài lòng.

Một người có lòng tham như đại phu, làm sao có thể thiếu đi thu nhập từ thuế tiền được? Chỉ là, nàng không ngờ được bà ta lại ác như vậy, thế nhưng lại một mình kiếm tiền trung gian bỏ túi riêng nhiều như thế, xem ra là kể từ lúc cầm đi của nàng hai ngàn lượng vàng.

Vừa hay, tối nay là thời điểm tổ chức gia yến*, lão phu nhân Hạ Huyền Hòa cũng sẽ xuất tịch, tất cả chủ tử trong phủ cũng ngồi cùng với nhau. (*gia yến: Bữa tiệc gia đình)

An yến là vào ngày mười lăm tháng giêng, đây cũng gọi là ngày đoàn viên. Ngày này, người trong nhà đoàn tụ ở chung một chỗ, ăn một bữa cơm tối phong phú.

Như thường ngày, lão phu nhân Hạ Huyền Hòa trò chuyện việc nhà, đại phu nhân cùng mấy vị di nương thỉnh thoảng chen vào kể đôi câu chuyện cười, không khí sôi nổi hòa thuận, các vị tiểu thư thì khéo léo ăn cơm.

Đột nhiên, Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu lên, hỏi đại phu nhân, "Đại phu nhân, hôm nay con nghe nói sổ sách trong trang bị ai đó lấy mất rồi, có chuyện này sao?"

"Cái gì? Lại có cả chuyện như thế này nữa?" Sắc mặt của Hạ Huyền nhất thời tối đi mấy phần.

Đại phu nhân định bụng sẽ giấu giếm Hạ Huyền chuyện sổ sách bị đánh mất, nàng cười với Hạ Vân Nhiễm nói: "Con nghe nói sao? Không hề có chuyện như vậy a! Lão gia, nào lại có chuyện hoang đường như vậy xảy ra được."

Lúc nói những lời này, ánh mắt đại phu nhân trừng mắt liếc nha hoàn bên cạnh, cũng chỉ có hai nha hoàn này biết chuyện sổ sách bị mất. Hai nha hoàn này bỗng nhiên rùng mình mấy cái, nhưng họ cũng không hề nói gì a!

"Thật sao? Hàng năm Đại phu đều phải quản lý nhiều sổ sách như vậy, quả nhiên là gian khổ a!" Hạ Vân Nhiễm tiếp tục cười nói.

Nàng cười khiến cho đại phu nhân có phần rét lạnh cả người, nàng e hèm một tiếng nói: "Đây cũng là bổn phận của ta thôi, được rồi, hôm nay khó có được dịp tụ hội chung một chỗ ăn cơm, đừng nhắc tới những chuyện này."

"Đại phu nhân, thời điểm đầu tháng, người nói trong phủ không có đủ ngân lượng định kỳ phát cho nha hoàn, không biết hai ngàn lượng vàng này của con người có phát ra ngoài không ạ?"

Hạ Huyền cũng nghe nói chuyện này rồi, chỉ là, ông nghe được phiên bản là Hạ Vân Nhiễm tự nguyện giao vàng ra, hắn còn khen nàng khéo léo hiểu chuyện !

"Dùng. . . . . Dĩ nhiên dùng được đi. . . . . Nếu không, làm sao ta có thể phát xong bạc cho nha hoàn đây? "Trên mặt đại phu nhân lộ ra nét gượng gạo, cười nói.

"Ý của đại phu nhân là số vàng này của con đều được phát ra ngoài sao?"

"Dĩ nhiên là đúng rồi, chẳng lẽ con lại còn cho rằng ta đoạt lấy của con sao?" Đại phu nhân không khỏi có chút tức giận, bà đường đường là một Gia chủ phu nhân, lại bị một nữ nhi thứ xuất hoài nghi sao?

"Việc này Vân Nhiễm cũng không biết, vàng được phát ra như thế nào ạ? Chúng ta sẽ đập nhỏ từng thỏi vàng rồi phát cho hạ nhân sao?"

Lời này vừa nói ra, liền khiến mọi người buồn cười, đặc biệt là Hạ Huyền, hắn sủng ái nói: "Vân Nhiễm a! Vàng này chỉ có thể đi tiền trang tư nhân đổi thành bạc, nào có cách đập bể ra được?"

"Ồ! Không biết đại phu nhân đi tiền trang nào đổi ạ?" Hạ Vân Nhiễm không chịu từ bỏ, rất ngây thơ hỏi.

Sắc mặt của đại phu nhân hơi trắng bệch, có chút tức giận nói, "Vân Nhiễm, lời này của con là có ý gì? Con đang chất vấn ta làm việc không đúng sao? Con có bất mãn với ta sao? Nếu có, con có thể nói ra, đừng có dùng loại ý định bẩn thỉu này để vu khống cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Lật Đổ Đại Phu Nhân

Hạ Huyền thấy thế, vội nói với Hạ Vân Nhiễm: "Vân Nhiễm, không được vô lễ với đại phu nhân."

Hạ Vân Nhiễm mím môi cười một tiếng, "Con cũng chỉ hỏi một chút thôi mà! Đây lại là vàng mà Nhị hoàng tử ban cho con, đại phu nhân tịch thu của con, con không có lời nào để nói, nhưng nếu vàng này không được dùng như lời người nói, vậy thì thật sự rất xin lỗi một mảnh tâm ý này của Nhị hoàng tử rồi."

Hạ Huyền đang uống rượu liền dừng lại, ông cau mày nói, "Con nói cái gì?" Nói xong, lập tức chuyển ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm đại phu nhân, "Là bà bảo Vân Nhiễm giao ra sao? Không phải là do con bé tự nguyện?"

"Đương .. . . . . Đương nhiên là nó tự nguyện a! Vân Nhiễm, con cũng không thể nói oan cho ta! Ngày đó chúng ta nói chuyện con đã quên sao?"

"Đương nhiên con chưa từng quên ạ! Đại phu nhân nói trong phủ đã đến hạn phát bạc cho người làm, cần ngân lượng gấp, cho nên, con liền nguyện ý giao cho người. Có điều, đại phu nhân, người thực sự đi ngân hàng tư nhân đổi bạc sao? "Hạ Vân nhiễm ngây thơ chớp mắt, tràn đầy mong đợi mà hỏi.

"Đương nhiên là đi đổi, còn cần con hết lần này đến lần khác chất vấn ta sao?" Đại phu nhân lập tức liền cả giận, chột dạ trong lòng, mà đại phu nhân lại đang muốn dùng lửa giận để kết thúc đoạn nói chuyện này.

Hạ Vân Nhiễm to gan chất vấn như vậy, khiến cho mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía nàng, song, Hạ Vân nhiễm cũng không khiến họ thất vọng, đây mới chỉ là mở đầu cho màn kịch hay mà thôi!

"Đại phu nhân, thật xin lỗi, đã mạo phạm người rồi, nhưng mà, con nghe nói tiền trang tư nhân đổi vàng cũng đều có biên lai, huống chi, đó lại là vàng của hoàng gia! Những thỏi vàng này ở phía dưới đều có khắc một dấu hiệu của hoàng cung, tiền trang tư nhân sẽ không dám chậm trễ nha!" Hạ Vân Nhiễm lại tiếp tục nói.

Sắc mặt của đại phu nhân đột nhiên kinh hoảng, bà hoàn toàn không có chú ý tới việc mặt dưới mỗi thỏi vàng có chữ, hơn nữa, bà có một loại dự cảm xấu, bà đang bị Hạ Vân nhiễm tính toán. Đại phu nhân lập tức bình ổn lại tâm trạng nói: "Tiền bạc trong phủ này, lão gia yên tâm giao cho ta quản lý, ta tự có chủ trương, số vàng đó ta vẫn chưa có động đến, giờ vẫn để ở chỗ ta đây! Con muốn lấy lại sao?"

Đại phu nhân mới vừa rồi còn nói đã đi đổi vàng, vào lúc này lại nói vẫn còn ở trong phủ, không phải rõ ràng chính là nói láo sao? Hạ Huyền là người sáng suốt nhất, sắc mặt của ông đã bắt đầu có chút khó coi.

"Cũng không cần phải như vậy, nhưng mà, con thấy đại phu nhân không nên dùng lý do như vậy để làm cái cớ mà lừa gạt lấy vàng của Nhị hoàng tử ban thưởng cho con." Hạ Vân Nhiễm rất uất ức nói.

"Ta. . . . . Ta nào có lừa ngươi. . . . . ." Đại phu nhân tức giận quát lên, chân bắt đầu có chút đứng không vững, Hạ Vân Nhiễm giống như là đang bóc trần từng tầng từng tầng bí mật của bà ra.

"Vậy nói như thế, số vàng này của con hiện đang cất ở trong kho bạc trong phủ sao!" Hạ Vân Nhiễm nói xong, liền nhìn sang vị quản gia đang đứng một bên nói: "Lão quản gia, ông hãy thành thật nói xem, số vàng của ta hiện có đang ở trong nhà kho không?"

Gương mặt của lão quản gia trở nên luống cuống, lúc này ánh mắt đại phu nhân hệt như đao quét tới, hắn vội vã cúi đầu nói: "Đúng vậy, Thất Tiểu Thư, vàng của người đang ở trong kho!"

"Ồ! Quản gia, ông biết phía dưới thỏi vàng viết chữ gì không? Ông chính là người ghi danh nhập kho đúng không?"

"Chuyện này. . . . . Chuyện này. . . . . ." Quản gia không nói được, ngoại trừ lần trước vội vã liếc qua một cái trong đại sảnh, hắn vốn chưa từng thấy qua số vàng này.

"Đồ vật của hoàng gia, ký ức của ông phải còn nguyên chưa phai mới đúng a!" Hạ Vân Nhiễm nghiêng đầu hỏi.

Hạ Huyền đã sớm nghe ra được ý tứ của Hạ Vân Nhiễm, số vàng của Hạ Vân Nhiễm vốn không có được tịch thu nhập kho, mà là bị đại phu nhân chiếm làm của riêng, hắn nặng nề vỗ bàn đứng dậy, quát đại phu nhân, "Sao bà lại dám làm càn như vậy, ngay cả lễ vật của Nhị hoàng tử ban thưởng cũng dám đoạt lấy để dùng, bà thật đúng là không biết trời cao đất rộng là gì."

Đại phu nhân bị dọa sợ đến mức hồn phi phách tán, bà vội vàng đứng dậy khỏi ghế ngồi, hoảng loạn nói, "Lão gia, oan cho ta a! Lão gia, oan uổng cho ta! Ta không có. . . . . Ta không có chiếm làm của riêng đâu, chỉ là mấy ngày nay bận rộn nhiều chuyện nên quên chưa nhập kho số vàng này thôi."

"Đại phu nhân, nửa tháng rồi còn không có nhập kho ư! Người không sợ bị mất sao?" Lý Nguyệt Kiều ở một bên nhẹ nhàng lên tiếng.

Sắc mặt của Hạ Huyền có chút dọa người, hắn hừ lạnh một tiếng, "Bà lấy cái gì không lấy? Lại nhất định phải lấy tiền mà Nhị hoàng tử ban thưởng cho Vân Nhiễm? Bà có biết làm như vậy là mạo phạm Hoàng Uy, tội không thể tha thứ hay không."

Đại phu nhân lập tức sợ đến quỳ cả xuống, toàn thân run rẩy đến cực độ, "Lão gia. . . . . Lão gia ta không phải cố ý, ta thật sự chỉ là nhất thời hồ đồ mà

thôi! Xin lão gia bỏ qua cho ta. . . . . Tha cho ta lần này đi lão gia!”

Ở một bên, Lý Nguyệt Nhu cũng quỳ xuống cầu xin, “Cha, xin người khoan dung mà tha thứ cho mẫu thân lần này đi! Mỗi ngày mẫu thân đều xử lý mọi chuyện trong phủ thực sự là quá mệt mỏi rồi, có lẽ bà cũng chỉ nhất thời quên mất mà thôi.”

Hạ Vân Nhiễm lạnh nhạt nhìn một màn này, cũng biết, Hạ Huyền phát giận đến mức này, hoàn toàn bởi vì đó là vàng mà Nhị hoàng tử ban thưởng, nếu không, đại khái ông cũng sẽ không trách mắng đại phu nhân trước mặt mọi người, xem ra, ngược lại lần này lại chính là Nhị hoàng tử đã giúp cho nàng.

“Bà thật đúng là bị ma xui quỷ khiến rồi, ngày thường tôi dung túng cho bà, lại khiến cho bà mang tâm tư như thế, ỷ vào sự dung túng của tôi tùy ý làm bậy, ngay cả lễ vật Nhị hoàng tử ban thưởng cũng dám nghĩ cách lấy, bà thật đúng là to gan lớn mật.” Hạ Huyền cao giọng tức giận mắng.

Kể từ ngày đại phu nhân gả vào Tướng phủ, đây là đầu tiên bà bị mắng thảm như vậy, bây giờ trong lòng của bà chỉ hận không thể bóp chết Hạ Vân Nhiễm, thì ra là nó vui vẻ nộp số vàng đó lên, là đã sớm có âm mưu muốn đối phó bà, vậy mà bà sơ ý đã trúng bẫy của con bé rồi.

Đại phu nhân lập tức lớn tiếng khóc, “Lão gia, ta mỗi ngày đều tận tâm tận lực xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ vì người, không có công lao cũng có khổ lao a! Cầu xin ông hãy nể chút tình ý này, tha thứ cho ta một lần này đi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hung Hăng Đạp Thêm Một Cước Nữa

Dĩ nhiên Hạ Huyền cũng không hi vọng làm cho mọi chuyện trở nên khó coi như bây giờ, nhưng, Hạ Vân nhiễm lại rất có khả năng sắp trở thành Nhị hoàng tử phi, tương lai địa vị sẽ cao hơn ông, dù ông nói gì thì cũng muốn diễn cho xong màn kịch này, khiến Hạ Vân Nhiễm cho rằng ông là người công chính rõ ràng, nếu không, để cho con bé oán hận mình, tương lai ở trước mặt Nhị hoàng tử không giúp đỡ cho ông, không phải bản thân Hạ Huyền càng tổn thất lớn hơn sao?

Hạ Vân Nhiễm lập tức đứng lên nói, “Phụ thân, xin người trách phạt Vân Nhiễm đi!”

“Vân Nhiễm, con có sai chỗ nào đâu? Là phụ thân đã để cho con phải chịu uất ức rồi.”

“Không, nữ nhi muốn phụ thân tha thứ, là bởi vì còn có một việc nữa, nữ nhi vẫn còn muốn bẩm báo với phụ thân.” Hạ Vân Nhiễm nói.

Lời của nàng…, khiến cả người đại phu nhân lại một chấn động, không dám tin nhìn Hạ Vân Nhiễm, chuyện nó muốn bẩm báo nhất định không phải là chuyện tốt, nha đầu này hôm nay là muốn chỉnh chết bà hay sao?

Hạ Nguyệt Nhu hung hăng nhìn chằm chằm Hạ Vân Nhiễm, nói giọng khàn khàn, “Thất muội, hôm nay phụ thân đã rất mệt mỏi rồi, ngươi đừng tiếp tục làm phiền người nữa.”

“Chuyện này cũng có quan hệ với chuyện sổ sách, Vân Nhiễm biết không nên can thiệp vào những công chuyện trong nhà, nhưng mà, Vân Nhiễm không thể không vì tương lai cả phủ mà lo lắng.”

“Vân Nhiễm, con có lời gì cứ nói thẳng đi! Lão gia sẽ nghe !” Lão phu nhân ở một bên dịu dàng nói, âm thanh kia, rõ ràng là đang khích lệ nàng.

Hạ Vân Nhiễm cảm kích nhìn bà một cái gật gật đầu nói, “Bởi vì nửa tháng trước, đại phu nhân nói Trang Tử phía dưới Tướng phủ thu hoạch không được tốt, mới có thể khiến cho ngân lượng trong phủ thiếu sót, Vân Nhiễm hết sức lo lắng, liền nhờ mẹ thuận đường đi xem một chút, nào biết sau khi nghe ngóng xong mới biết, trong trang đều nói, năm nay thu hoạch rất tốt, thậm chí có phần hơn so với năm trước, cho nên, Vân Nhiễm không biết, theo lời đại phu nhân thì thu hoạch không tốt, là từ đâu mà đến .”

Sắc mặt của đại phu nhân trở nên tái nhợt, trắng như tờ giấy, bà trừng lớn mắt, không dám tin tay của Hạ Vân Nhiễm đã duỗi dài đến như vậy, lại tra được tới sổ sách của bà, cái này không khỏi làm bà nghĩ đến chuyện đánh mất sổ sách thu chi kia, bà có phần nhất thời tê liệt ngã xuống.

Hạ Huyền biết Hạ Vân Nhiễm vẫn còn có lời muốn nói, ánh mắt của ông bực tức trừng trừng nhìn đại phu nhân, rồi quay sang Vân Nhiễm nói: “Con mau nói đi.”

Âm thanh của Hạ Vân Nhiễm như châu như ngọc, thanh thúy dễ nghe, “Chuyện là, Vân Nhiễm đã nhờ mẫu thân đi thăm dò chuyện sổ sách, ai ngờ, quản sự trướng phòng không cho phép kiểm tra, nói rằng mẫu thân không có tư cách. Khiến cho Vân Nhiễm cũng có chút tức giận, liền cho người đi trộm sổ sách.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đột nhiên im lặng, đều cảm thán Hạ Vân Nhiễm gan lớn, lại dám tự ý trộm sổ sách, cho dù là Hạ Huyền, cũng cảm thấy kinh hãi, không ngờ thất nữ nhi lại có can đảm như vậy, bình thường ông hoàn toàn không nhìn ra.

“Sau đó thì sao?” Âm thanh Hạ Huyền nghe không rõ vui hay giận.

"Chung chung lại, con nghĩ căn cứ vào chuyện trong phủ, nhất định là có liên quan đến chuyện đại phu nhân quản lý sổ sách, với lại, con lặng lẽ đi lấy quyển sách trong phòng đại phu nhân. . . . . ."

Trong sảnh lần nữa truyền đến âm thanh hít khí lạnh, vào thời khắc này bọn họ quả thật, lần nữa thưởng thức vị Thất Tiểu Thư này, ngay cả mấy vị di nương bình thường bị áp chế đến sít sao, cũng đều muốn khen nàng một tiếng hay rồi.

Hạ Huyền đè nén cảm xúc, tiếp tục ra lệnh, "Nói tiếp."

Đại phu nhân đã ngồi sững trên đất, cặp mắt tràn đầy hoảng sợ, bất cứ lúc nào cũng có thể hôn mê, trời ạ! Không nhẽ bà lại chết tại đây trong tay nha đầu này rồi.

Hạ Vân Nhiễm hiển nhiên biết, hiện tại nàng có Nhị hoàng tử làm chỗ dựa, Hạ Huyền không thể làm gì nàng, nàng tiếp tục thanh thúy nói, "Vân Nhiễm liền đem hai bản sổ sách ở hai nơi tiến hành đối chiếu, tìm ra những sai biệt trong đó . . . . . ."

"Là bao nhiêu?" Âm thanh của Hạ Huyền lạnh như hàn băng.

Mọi người ở đây đều nín thở chờ đợi, là mong đợi, cũng là tò mò, đại phu nhân rốt cuộc đã trộm đi bao nhiêu ngân lượng rồi.

"Là mười một ngàn ba trăm lượng." Âm thanh của Hạ Vân Nhiễm rất lớn, không khiến cho mọi người thất vọng.

Sắc mặt của Hạ Huyền đã đen đến không thể đen hơn nữa, những con số này đã lớn vượt quá mức bình thường, vượt xa cả ranh giới nhẫn nại cuối cùng của ông, một vạn lượng? Đại phu nhân lại dám lén lút lấy hơn một vạn hai lượng bạc?

"Đây mới chỉ là sổ sách của năm nay, năm nay mới chỉ qua có bảy tháng.. . . . ." Hạ Vân Nhiễm nhấn mạnh, đây mới chỉ là tiền tham ô trong hơn nửa năm của bà ta mà thôi.

Vẻ mặt của đại phu nhân phờ phạc, ngồi chồm hỗm trên mặt đất, rốt cuộc, hai mắt nhắm lại, liền hôn mê bất tỉnh.

"Mẫu thân, mẫu thân. . . . . Phụ thân, mẫu thân đã ngất mất rồi. . . " Hạ Nguyệt Nhu lập tức khóc rống lên.

Hạ Huyền nặng nề siết chặt nắm đấm, hôm nay, coi như ông đã nhìn rõ bản tính tham lam của đại phu nhân, hàng năm trong khố phòng, bạc không nhiều không ít, hầu như đều đủ chi phí trong nhà, vậy mà, ông không hề biết, vẫn còn có nhiều bạc như vậy rơi vào tay đại phu nhân.

Ai, cũng chỉ có thể trách năm nay lòng tham của đại phu nhân quá lớn, thưởng cho Hạ Vân Nhiễm năm ngàn lượng, bà không còn tiền bạc tích trữ nữa. Bởi vậy, năm nay bà càng thêm to gan hơn so với năm trước, liều lĩnh vơ vét vào túi mình, lại không hề biết, Hạ Vân Nhiễm lại nắm được nhược điểm của bà có lợi nhất cho mình.

"Cho nên, giờ Vân Nhiễm mới hiểu rõ, lần trước đại phu nhân vừa ra tay liền thưởng cho con năm ngàn lượng bạc, hóa ra đại phu nhân mạnh tay như vậy, là bởi vì người còn có những thứ khác thu vào bổ sung lại a." Hạ Vân Nhiễm vẫn không có bỏ qua cho đại phu nhân, dù bà ngất đi, vẫn còn đạp thêm một cước nữa.

Ai bảo bà ta đã từng muốn mạng của nàng đây?

Lòng của Hạ Huyền nặng nề run lên, một đôi ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Hạ Vân Nhiễm, càng nhìn càng dâng lên một loại sợ hãi mơ hồ, Hạ Vân Nhiễm dường như đã biến hóa trở thành quân cờ không thể khống chế trong tay ông. So với Hạ Nguyệt Nhu, ngoại trừ vẻ xinh đẹp, sự dũng cảm của nàng, sự bình tĩnh thong dong của nàng, dũng khí của nàng, càng khiến cho ông thêm kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hào Quang Của Hạ Vân Nhiễm

Edit: Tử Dương Hoa

Mà tất cả những chuyện này, lại khiến cho Hạ Huyền cảm thấy trong lòng hoảng sợ, tương lai sau này, ông thực sự có thể sử dụng con cờ này được sao? Có điều, ngoại trừ lo lắng, mặt khác cũng khiến ông vui mừng, một nữ nhân xinh đẹp đến mấy cũng chỉ được vài năm, sớm muộn cũng sẽ bị người mới thay thế, chỉ có một người có đầu óc thông minh, hiểu được thời thế, mới có thể ở trong thâm cung an an ổn ổn sống lâu, tay nắm trọng quyền. Nghĩ tới đây, lòng của Hạ Huyền lại cảm thấy tiếc hận, coi thất nữ nhi này thành một đứa con rơi mà lợi dụng, thực sự quá không thỏa đáng rồi.

Trong khi mọi người luống cuống tay chân, đại phu nhân được đưa ra ngoài, trên bàn cơm, sắc mặt của Hạ Huyền trở nên căng thẳng, dường như đang nỗ lực áp chế lửa giận trong ngực, sự tĩnh lặng ngắn ngủi khiến cho mọi người cũng run như cầy sấy, không ai dám lên tiếng.

Cuối cùng, vẫn là lão phu nhân giận dữ nói: "Thật không ngờ, trong nhà nuôi một con sói hoang lớn như vậy, đầu tiên là tham lam tiền bạc trong trang, lại tiếp tục muốn lấy lễ vật được ban thưởng của Vân Nhiễm, quả nhiên là tội không thể tha thứ." Nói xong, ánh mắt của bà nhìn về phía Hạ Vân Nhiễm đang ngồi bên cạnh Lý Nguyệt Kiều nói: "Ta thấy vị trí gia chủ này, nên đổi thành người khác được rồi."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người không khỏi dõi theo ánh mắt của lão phu nhân, nhìn về phía Nhị Di Nương, trong mắt lóe ra kinh ngạc và đố kỵ.

Lời nói của lão phu nhân, lại ngoài dự liệu của Hạ Vân Nhiễm, không nghĩ Lý Nguyệt Kiều lại đạt được chuyện tốt như vậy.

Trong lòng của Lý Nguyệt Kiều cũng cảm thấy lo lắng, Hạ Vân Nhiễm hôm nay lại dám cả gan làm loạn, tự ý trộm sổ sách, khiến cho đại phu nhân tức ngất, chỉ sợ cũng chọc giận cả lão gia đi!

Vậy mà, tận đáy lòng Hạ Huyền, giờ phút này, đang rối rắm vì một chuyện khác, từ trong chuyện hôm nay, ông đã nhìn thấy sự gan dạ sáng suốt hơn người và dũng khí của Hạ Vân Nhiễm, đây nên được coi là chuyện tốt, hay là chuyện xấu đây? Nếu là chuyện tốt, Hạ Vân Nhiễm gả cho Nhị hoàng tử, nói không chừng, dựa vào trí tuệ của con bé, có thể giúp đỡ Nhị hoàng tử trở thành Thái tử, dù sao ở sâu trong nội tâm Hạ Huyền, vẫn còn có một tình cảm yêu nước thương dân nhất định, đây gốc rễ ban đầu khi ông làm quan, chỉ là những năm này ông lún vào vòng xoáy quyền lợi quá lâu, đã dần thay đổi thành một người khác.

Giữa Thái tử và Nhị hoàng tử giữa, ông có ý thiên về bên Nhị hoàng tử. Thái tử hiện giờ hoang dâm vô năng là điều mà người người đều biết, tương lai, nếu để hắn lên ngôi vua, tương lai của Đại Lịch giao cả cho một người như vậy, chẳng phải sẽ thành tai họa sao, đến lúc chiến sự liên miên, dù ông có ở chức vị cao đến mấy, cũng sẽ bị kẻ làm Hoàng đế kia hành cho mệt chết sao, đến lúc đó, ông sống hay chết cũng còn khó nói chắc, chứ đừng nói chi là hưởng thụ quyền lợi.

Ngược lại Nhị hoàng tử hữu dũng hữu mưu, mặc dù tính tình ác liệt và tham vọng lớn một chút, nhưng giao Đại Lịch cho hắn, mới có thể duy trì được Thái Bình Thịnh Thế như hiện nay, trường tồn cùng vạn vật.

Hạ Huyền nhìn Hạ Vân Nhiễm, một thiếu nữ non nớt như vậy, yên yên lặng lặng an phận thủ thường, nhưng mới rồi không nhanh không chậm dẫn dắt mọi chuyện, rõ ràng cho thấy đã trải qua một khoảng thời gian sắp xếp từ trước, khiến cho danh tiếng địa vị của đại phu nhân ở trong phủ bị hủy trong chốc lát, năng lực tính toán kinh người như vậy, không nên xuất hiện ở một thiếu nữ mới mười bốn tuổi.

"Lão gia, người mau nói câu gì đi a!" Lão phu nhân thúc giục, bà đã có ý định để cho Lý Nguyệt Kiều nhận lấy việc quản lý toàn bộ mọi chuyện trong phủ.

Hạ Huyền gật đầu một cái, trầm giọng nói, "Đại phu nhân tội lỗi khó có thể tha thứ, kể từ hôm nay, liền để Nhị Di Nương tạm thay đại phu nhân tất xử lý cả mọi chuyện trên dưới trong phủ."

Sắc mặt của Lý Nguyệt Kiều thoáng cái trở nên mờ mịt, mãi sau bàg mới đứng dậy lĩnh mệnh. Lý Nguyệt Kiều thật không ngờ, bà cãi vã tranh giành vài chục năm, cũng không có lấy được vị trí mà mình mong muốn, hôm nay, lại dựa vào sắp xếp của Hạ Vân Nhiễm mà có được, thật có chút như đang nằm mơ.

"Xin phụ thân trách phạt nữ nhi đi! Nữ nhi cũng làm chuyện sai trái rồi." Hạ Vân Nhiễm đứng lên nói, nàng không muốn chuyện này còn lưu lại chút vấn đề nào.

"Vân Nhiễm, tất nhiên là con chủ động nhận sai, liền phạt cấm túc bảy ngày đi! Ở trong phòng cẩn thận suy nghĩ, bảy ngày sau, để con tự do." Hạ Huyền mở miệng nói.

Buổi gia yến này, cứ như vậy mà kết thúc, tất cả mọi người khi đi ra cửa, đều cảm thấy như vừa được xem một màn kịch đùa giỡn đặc sắc, khách xem rung động lòng người, mà người biểu diễn lại nhẹ nhàng tùy tiện.

Chỉ là, lần này đại phu nhân đã khiến cho nhiều người tức giận rồi, vô luận là các vị di nương tiểu thư, hay là mỗi người làm trong phủ, mỗi tháng trong phủ không phát được bạc đúng hạn, đều có lấy cớ này nọ, ai ngờ, số bạc kia lại bị cất vào trong túi riêng

Thật sự là thật là quá đáng, phu nhân cũng quá là tham lam đi, mấy vị di nương mặc dù không có được thứ gì tốt, nhưng đại phu nhân thê thảm rớt đài, cũng đủ khiến cho các nàng cười to sảng khoái, cũng thầm nghĩ, sao bọn họ lại không phát hiện ra Hạ Vân Nhiễm là người có tâm kế như vậy nhỉ?

Sớm biết như vậy, vào thời điểm nàng trở về phủ, họ liền lôi kéo nàng đến bên cạnh nuôi dưỡng, nói không chừng hôm nay vị trí gia chủ chính là các nàng rồi.

Lý Nguyệt Kiều chẳng qua cũng chỉ là ỷ vào Hạ Vân Nhiễm đắc thế mà thôi.

Trở về phòng trong, Lý Nguyệt Kiều vừa mừng vừa sợ, trong lòng vẫn còn còn có chút sợ hãi, thấy tình thế như này đại phu nhân muốn trở mình xoay chuyển tình thế hẳn là rất khó rồi, số tiền bà ấy tham ô thực sự là một số tiền lớn a!

Mà trong phòng, đại phu nhân yếu ớt tỉnh lại, trên mặt là một vẻ tuyệt vọng, bên cạnh bà, Hạ Nguyệt Nhu đã khóc đỏ con mắt, nàng run rẩy cánh môi, không còn hơi sức tức giận mắng ra tiếng, "Con tiện nhân Hạ Vân Nhiễm này, ta sẽ không bỏ qua cho nó."

"Mẫu thân, đều là nữ nhi có lỗi, nữ nhi không nên khiến người muốn lấy đồ của Hạ Vân Nhiễm, là nữ nhi đã hại người rồi." Hạ Nguyệt Nhu khóc rất đau lòng, cũng đầy tự trách.

Đại phu nhân cũng cảm thấy hối tiếc không thôi, vì hai ngàn lượng vàng, lại khiến cho mọi chuyện vỡ lở, lần này, lão gia còn có thể tha thứ cho bà sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chuyển Giao Quyền Lực

Edit: Tử Dương Hoa

Đáy mắt của Hạ Nguyệt Nhu cũng tràn đầy hận ý mãnh liệt, nàng nheo mắt lại thật chặt, "Mẫu thân, người yên tâm, chờ một ngày con ngồi lên vị trí Thái tử phi, con nhất định sẽ đem nàng ta thiên đao vạn quả, sống không bằng chết."

Một đêm này dường như dài đằng đẵng, mọi sương phòng trong phủ, đều vẫn còn sáng đèn, vì cũng có rất nhiều người mất ngủ. Đối với chuyện sắp nhận lấy mọi sự vụ lớn nhỏ trong phủ, Lý Nguyệt Kiều cũng cảm thấy khẩn trương và lo lắng, hai mẹ con Hạ Nguyệt Nhu an ủi lẫn nhau, Hạ Huyền ngủ ở trong phòng của mình, nhưng tâm tư cũng vô cùng phức tạp, nhất thời khó lòng bình tĩnh lại.

Đêm nay, một Hạ Vân Nhiễm, đã khiến cho quá nhiều người không ngủ được.

Nhưng nàng lại thoải mãi ngả đầu đi ngủ, hơn nữa là ngủ một mạch đến sáng.

Sáng sớm hôm sau, nha hoàn trong Tướng phủ đều có một loại cảm giác như mơ, chỉ mới hôm trước thôi, trong tướng phủ gió thổi liền long trời lở đất thay đổi, đại phu nhân thất thế, nhị di nương trở thành đương gia, họ cảm thấy oán hận đại phu nhân trơ trẽn, nhưng lại giơ ngón tay cái với Thất Tiểu Thư, đại phu nhân quả nhiên là kiểu người một khi đã thất thế thì mọi người đều giẫm đạp.

Ai bảo ở trong phủ, bà ta ỷ vào việc mình là đương gia mà ức hiếp người đây? Trừ con gái ra, quả nhiên là không có một ai yêu thích người này.

Buổi sáng, Hạ Vân Nhiễm mặc chiếc váy màu hoàng kim thêu hoa sen trong nước, khoác bên ngoài áo lụa màu trắng nhạt phủ thêm lớp lụa mỏng lác đác là hoa văn màu khói, trước ngực rủ xuống hai lọn tóc mềm mại, lại cố tình chải kiểu tóc Tùy Vân Kế đặc biệt, luồn qua mái tóc mây là cây trâm ngà voi có gắn những bông sơn trà bằng bạc, quả nhiên như một đóa Mẫu đơn thanh trần khoe sắc trong sáng sớm.

Nàng ăn xong điểm tâm sáng, liền nghĩ đến một chuyện, đó là phải lấy hai ngàn lượng vàng của mình về, nàng liền dẫn nha hoàn đi tới phòng của đại phu nhân.

Lúc trước, nha hoàn của đại phu nhân nhìn thấy nàng, đều rất tùy ý ứng phó, thế nhưng hôm nay lại khẩn trương, bọn nha hoàn nhìn thấy nàng tiến đến, ai nấy cũng kinh hoàng luống cuống ra đón, không dám chậm trễ nửa phần.

"Buổi sáng tốt lành, Thất Tiểu Thư."

"Đại phu nhân đã tỉnh chưa?" Hạ Vân Nhiễm nhướn mày cười hỏi.

"Tối hôm qua Đại phu nhân đã tỉnh rồi, đang nói chuyện phiếm với đại tiểu thư ở trong phòng ạ."

"Vào bẩm một tiếng là ta đến đi!"

Chỉ chốc lát sau, nha hoàn đó trở ra, sắc mặt có chút ảm đạm, có lẽ là bị đại phu nhân mắng, Hạ Vân Nhiễm liều mạng kéo váy tự mình bước vào cửa, vào trong phòng chỉ nghe thấy âm thanh oán hận của đại phu nhân truyền tới, "Nó còn có mặt mũi tới gặp ta, hừ, cả đời này ta cũng không muốn nhìn thấy nó nữa."

"Đại phu nhân, quấy rầy rồi, con tới là muốn lấy lại phần thưởng mà Nhị hoàng tử đã ban cho con." Ngoài cửa, Hạ Vân Nhiễm liền lên tiếng, người chưa tới, thanh âm đã đến trước, lại lộ ra ý nói mát mẻ.

Sắc mặt của đại phu nhân khẽ biến một cái, nhìn Hạ Vân Nhiễm càng ngày càng to gan, bà hừ lạnh một tiếng, "Ngươi thật sự không có quy không có củ rồi hả? Không phải ta đã nói là không muốn gặp khách sao?"

Hạ Nguyệt Nhu cũng hận nghiến răng nghiến lợi, vẫn làm bộ ôn hòa nói, "Thất muội, tối hôm qua ngươi hãm hại mẫu thân ta, thật là uổng phí cho mẫu thân ta trước đây thương yêu ngươi, ngươi đã quên lúc trước là ai đã đem ngươi từ nông thôn về đây rồi hay sao? Không có mẫu thân của ta, ngươi có thể có cuộc sống được như bây giờ chắc?"

"Ồ! Đúng nha! Lần tới nếu muội có may mắn nhìn thấy Thái hậu nương nương, muội sẽ nhất định hảo hảo cảm kích đại ân đại đức của lão nhân gia người, nếu không phải nhận được ân điển của Thái hậu nương nương, làm sao muội có thể trở lại trong phủ lần nữa đây?" Hạ Vân Nhiễm cười lạnh đáp lễ.

"Ngươi. . . . . ." Hạ Nguyệt Nhu nhất thời im bặt.

“Tốt lắm, số vàng của ngươi, ta sẽ trả lại cho ngươi, tránh cho ngươi lại mượn chuyện này tiếp tục vu oan cho ta.” Đại phu nhân giận đùng đùng đi tới trước tủ, kéo ngăn kéo ngầm bên trong ra, lấy một chiếc hộp gỗ tử đàn ra đặt mạnh lên bàn, thanh âm oán hận nói: “Cầm đi, tránh cho ta nhìn thấy lại phiền lòng.”

“Đại phu nhân, người đây là đang tỏ thái độ gì a! Đây chính là vật của Hoàng gia nha! Người là đang coi thường Hoàng Uy đó! Nếu con nói chuyện này cho Nhị hoàng tử, nói người tùy ý ném loạn đồ đạc được hoàng tử ban thưởng, còn nói trông thấy lại phiền lòng, ai nha, không biết Nhị hoàng tử sẽ phản ứng ra sao đây!” Hạ Vân Nhiễm lạnh giọng nhắc nhở.

Sắc mặt đại phu nhân nhất thời thay đổi, nuốt nước miếng một cái, ngượng ngùng nói, “Ta … ta cũng không có ý không tôn trọng gì, chỉ là hiện giờ tay ta, không cầm nổi nữa…”

“Thất muội, hình như là hài lòng quá sớm rồi đó, ngươi không nghĩ tới cho dù Nhị hoàng tử cưới ngươi, thì ngươi cũng không đủ tư cách làm chính phi, đại khái thân phận cũng chỉ là một trắc phi mà thôi, ngươi có cái gì tốt mà hả hê?” Hạ Nguyệt Nhu ở một bên giễu cợt nói xen vào.

“Ai nha, đại tỷ à, mặc kệ muội là trắc phi, hay là chính phi, thì thân phận của muội đều cao quý hơn tỷ đi!” Hạ Vân Nhiễm giễu cợt đáp lại.

“Ngươi cho rằng thân phận tương lai của ta lại có thể thấp hơn ngươi sao?” Hạ Nguyệt Nhu không khỏi khiêu khích nói, nàng đã chịu đủ tư vị bị Hạ Vân Nhiễm dẫm đạp rồi.

Bên cạnh, đại phu nhân muốn ngăn cản nữ nhi, không muốn nàng quá mức nâng cao thân phận, nhưng bà cũng lại nghĩ, hiện tại, cũng chỉ có nữ nhi có thể ra mặt cho mình mà thôi.

“Đại tỷ, còn chưa có chuyện gì xảy ra, ai cũng không nói chắc được, chúng ta vẫn nên mở to mắt mà đợi đi!” Hạ Vân Nhiễm mím môi cười một tiếng, sai nha hoàn ôm lấy cái rương chuẩn bị rời đi.

“Hạ Vân Nhiễm, ngươi đừng vội đắc ý, cuối cùng sẽ có một ngày, ta khiến ngươi quỳ gối trước mặt ta đau lòng hối hận về việc ngươi đã làm hôm nay.” Hạ Nguyệt Nhu duệ Thanh Đạo, cặp kia mắt đẹp ánh mắt của giống như cũng tràn đầy một cỗ khí thế.

Hạ Vân Nhiễm đứng ở cửa, hơi nghiêng đầu, trừng mắt nhìn nói: “Tỷ cẩn thận kỳ vọng càng cao, thất vọng càng lớn nha, người nào quỳ gối dưới chân người nào, vẫn còn chưa biết được đâu!”

Sắc mặt hai mẹ con Hạ Nguyệt Nhu tức giận đến muốn nổi điên, cứ thế trơ mắt nhìn bóng dáng Hạ Vân Nhiễm đi ra ngoài, ngay sau đó, lại có nha hoàn tới nói Nhị Di Nương đã đi khố phòng* kiểm đếm vàng bạc cùng tồn vật, đại phu nhân giận đến thiếu chút nữa hộc máu, Nhị nương di này thật đúng là dám ngồi lên vị trí của bà rồi.

(*khố phòng: nhà kho, kho chứa đồ, cất vàng bạc…)

Dĩ nhiên, rất nhanh sau đó, Nhị Di Nương và quản gia cùng tới tìm bà, bởi vì Hạ Huyền đã ra lệnh, yêu cầu bà nộp lại một vạn lượng bạc đã tham ô, đại phu nhân chần chừ nửa ngày, lấy ra bạc từ ngăn kéo ngầm trong tủ giường, nhưng đã ít đi hai ngàn lượng, hai ngàn lượng này bà đã dùng hết, bà âm thầm làm cho mình và nữ nhi tám bộ quần áo mới.

Nhị Di Nương chỉ đành thu lại tám ngàn lượng bạc, sau đó quay về nói cho Hạ Huyền biết, khiến Hạ Huyền lại dâng lên một trận lửa giận, liền lệnh cho Nhị Di Nương giữ lại một năm tiền ăn ở cùng tiền y phục mỗi mùa của đại phu nhân, tóm lại trong năm đó, đại phu nhân không có bất kỳ đồng nào để tiêu xài.

Chuyện này cũng khiến đại phu nhân tức đến mực nghẹn một búng máu ở cổ họng, âm thầm oán hận không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Nhị Hoàng Tử Giá Lâm

Nhị phu nhân là một người trấn định, bình tĩnh, làm việc cẩn thận, không đến mười ngày, bà liền chỉnh đốn xong tất cả mọi chuyện trong phủ, tiếp đó, chính là mỗi ngày xử lý mấy chuyện sinh hoạt lớn nhỏ trong phủ.

Đại phu nhân cả ngày núp ở trong phòng giả bộ bệnh, không muốn gặp người, thật ra thì, bà cũng không có mặt mũi nào gặp người, tham nhiều bạc như vậy, còn có ý đồ đoạt lấy tiền thưởng của Hạ Vân Nhiễm, lan truyền ra ngoài, ngẫm lại đều cảm thấy là một người trơ trẽn.

Sáng sớm hôm nay, một chiếc xe ngựa phủ gấm lộng lẫy đến thăm Tướng phủ, người tới chính là Nhị hoàng tử Hiên Viên Trạm, từ lần trước tặng lễ tới bây giờ, cũng đã được một tháng, hôm nay, hắn lại tự mình tới thăm.

Đại phu nhân vừa nghe, vội vàng gấp gáp rời giường, giúp nữ nhi trang điểm ăn mặc cẩn thận, rồi tiến ra nghênh đón.

Nhị di nương nhận được tin tức sau, cũng gọi Hạ Vân Nhiễm vội vàng chuẩn bị diện kiến hắn, các di nương và tiểu thư khác cũng đều ăn mặc trang điểm cẩn thận rồi xuất hiện, nhất thời Tướng phủ giống như muôn hoa tươi thắm đua nhau khoe sắc, các vị tiểu thư quả thực là xinh đẹp chói mắt.

Lần trước Hiên Viên Trạm đến thăm, cũng không có được may mắn chiêm ngưỡng cảnh đẹp như thế này. Nhị hoàng tử ngồi ở trong đại sảnh, mặc một bộ cẩm bào màu đen, bên hông đeo một miếng ngọc bội màu lam khắc hình con rắn tinh xảo, mái tóc đen nhánh búi trên đầu chiếc mão bằng ngọc xanh biếc, tướng mạo quả nhiên như Phan An anh tuấn oai hùng, một đôi mắt đen thâm thúy lại thêm nụ cười tản mát ra sự dịu dàng, rất tự nhiên hấp dẫn trái tim các tiểu thư Tướng phủ.

Trước kia Hạ Nguyệt Nhu còn cảm thấy Nhị hoàng tử vô cùng lãnh đạm, hiện tại, nàng mới phát hiện ra hắn cũng rất dịu dàng, nghĩ đến tương lai hắn đoạt được ngôi vị Thái tử, nàng lại được phối hôn với hắn, xuân tâm liền nhộn nhạo, một đôi mắt đẹp y hệt như ẩn chứa tình cảm mến mộ, dõi theo bóng người Nhị hoàng tử.

Hiên Viên Trạm cũng không phải là thánh nhân, tự nhiên cũng có lòng yêu thích cái đẹp, hắn không tránh khỏi việc bị khuôn mặt đẹp của Hạ Nguyệt Nhu làm cho trái tim rộn ràng, cũng khó trách Thái tử sớm có ý thu nàng làm Thái tử phi, ngoại trừ muốn lợi dụng thế lực của Hạ Huyền, bản thân thiếu nữ này cũng là một món bảo vật.

Mà những vị tiểu thư khác có vẻ ngoài bình thường, hắn chỉ đưa mắt cười nhạt mà lướt qua.

Hạ Vân Nhiễm là người cuối cùng ra sân, nàng mặc quần áo màu khói trắng, hoàn toàn tương phản với trang phục đang thịnh hành của các vị tiểu thư khác, nhìn qua như không có ý muốn nghênh đón Nhị hoàng tử.

Nhị di nương quả thật sợ hết hồn, bà nghĩ Hạ Vân Nhiễm đã biết phải ăn mặc như nào, ai ngờ con bé lại mặc như vậy?

Đại phu nhân và Hạ Nguyệt Nhu nhìn chăm chú Hạ Vân Nhiễm, trong bụng không khỏi mừng thầm, mấy vị tiểu thư khác cũng âm thầm vui mừng, lần này so ra Hạ Vân Nhiễm thua kém các nàng đi!

Hạ Vân Nhiễm đi tới bên cạnh Hiên Viên Trạm, khẽ thi lễ nói, "Thần nữ gặp qua Nhị hoàng tử."

Hiên Viên Trạm đã từng nhìn thấy Hạ Vân Nhiễm ăn mặc theo mốt thịnh hành đặc biệt xinh đẹp rạng rỡ, lần này ăn mặc thanh nhã như tiên, lại có một phen ý vị khác. Nhìn Hạ Vân Nhiễm, ánh mắt của hắn nở nụ cười, trong đó vừa có vui vẻ lại lộ ra nhu tình dịu dàng, khiến cho một bên có không ít người đố kỵ.

"Hôm nay sắc trời không tệ, không biết Thất Tiểu Thư có bằng lòng theo ta đi du ngoạn cảnh hồ một phen hay không." Hiên Viên Trạm trực tiếp mở miệng mời.

Lần trước, sau khi hắn trở về chỗ, cảm thấy hắn nhất định phải thân cận cùng Hạ Vân Nhiễm, mới có thể khiến cho các đại thần trong triều suy đoán, cho là quan hệ của hắn cùng Hạ Huyền không tệ.

Hạ Vân Nhiễm nhíu nhíu mày, vội có chút kinh hoảng nói, "Thần nữ kị nước."

Hiên Viên Trạm ngẩn ra, vội nói, "Vậy thì không đi hồ du ngoạn, chúng ta đến quán trà gần đó ngồi một chút thì thế nào?"

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút, lại lắc đầu nói: "Thần nữ thể cốt yếu, lại sợ nhiệt, Nhị hoàng tử đã tới chơi, sao không ngồi lại trong phủ một chút? Cảnh sắc ở Tướng phủ cũng rất xinh đẹp tuyệt trần nha."

Mấy vị tiểu thư nghe thấy liền trừng lớn mắt. Cái gì thế này? Hạ Vân Nhiễm lại còn chọn này lựa kia cự tuyệt Nhị hoàng tử? Nếu đổi là họ, đã nhanh chóng đồng ý đi hồ du ngoạn rồi ấy chứ.

Ngay cả Hạ Nguyệt Nhu cũng cảm thấy Hạ Vân Nhiễm ngu xuẩn cực kỳ, Nhị hoàng tử rõ ràng có thân cận ý, nàng lại đẩy ra, kẻ ngu ngốc như vậy, sau này tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng.

Hiên Viên Trạm suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói, "Vậy được! Ta ngồi trong phủ cùng nàng một lát."

Trong giọng nói lộ ra ý cưng chiều.

Những người bên cạnh sau khi nghe thì mỗi người một loại tư vị, Hạ Nguyệt Nhu quả thật đơn giản mà sinh lòng đố kỵ, nàng còn chưa bao giờ được Nhị hoàng tử điện hạ đối xử dịu dàng như vậy đâu!

"Tất nhiên ở trong phủ ngồi chơi rồi, nếu không, hay để cho Nguyệt Nhu cũng theo cùng các ngươi đi!" Đại phu nhân lập tức đề cử nữ nhi của mình, đây chính là một cơ hội tốt khó có được mà thân cận cùng Nhị hoàng tử a.

Vậy mà, Hạ Vân Nhiễm lại hơi híp con mắt, cười nói, "Đại phu nhân, không phải trong người phu nhân thấy không khỏe sao? Hẳn là nên để cho đại tỷ chăm sóc người chứ"

"Thân thể của đại phu nhân không thoải mái sao?" Nhị hoàng tử lập tức tò mò nhìn tới.

"Ồ! Đại nương ấy, mấy ngày trước đây bị bệnh, lại còn bệnh không nhẹ ! Nếu như Nhị hoàng tử muốn biết, một lát ta liền nói cho người biết." Hạ Vân

Nhiễm cười hì hì nói, ánh mắt lướt qua sắc mặt ảo não của đại phu nhân, nàng lại nói, "Tất nhiên, nếu đại tỷ muốn cùng đi, vậy thì tới đây cùng nhau đi a!"

Lời nói của Hạ Vân Nhiễm khiến cho lòng Hạ Nguyệt Nhu run lên từng hồi, nếu như nàng đi cùng, Hạ Vân Nhiễm nói ra chuyện mẫu thân tham ô, đây không phải chuyện khiến cho người ta chán ghét sao? Còn trông cậy gì Nhị hoàng tử thích nàng nữa? Nàng không khỏi vội vã nói, "Ta không đi nữa, ta ở lại cùng với mẫu thân thôi, Thất muội, muội phải tiếp đãi Nhị hoàng tử thật tốt đó nha."

Hiên Viên Trạm mặc dù cười nhìn họ nói chuyện, nhưng mà, thông minh như hắn, sao có thể nghe không ra được lời nói của Hạ Vân Nhiễm chứa đầy hàm ý, hơn nữa còn khiến hai mẹ con Hạ Nguyệt Nhu e ngại đây? Nàng lại còn có loại bản lãnh này sao?

Thời điểm Hạ Vân Nhiễm dẫn Hiên Viên Trạm đi ra, Hạ Nguyệt Nhu lập tức thân thiết cầm tay nàng cùng đi ra ngoài, mà nàng cố đè ép âm thanh cực thấp nhắc nhở, "Thất muội, trong nhà không nên không phải đóng cửa bảo nhau, ngươi đừng khiến Nhị hoàng tử chế giễu, mẫu thân đã biết rõ người sai rồi."

Hạ Vân Nhiễm coi như không nghe thấy, không để ý tới Hạ Nguyệt Nhu tức giận đến mức mặt trắng bệch, nàng và Hiên Viên Trạm cùng nhau chạy về hướng nam sương phòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tự Mình Đa Tình

Các vị tiểu thư khác tự nhiên không đến độ không biết xấu hổ mà đi theo, Hiên Viên Trạm này rõ ràng đến vì Hạ Vân Nhiễm, họ cũng không nên tự mình đa tình rồi đến quấy rầy.

Ở nam sương phòng, Nhị di nương lệnh cho nha hoàn chuẩn bị nước trà thượng đẳng, dưa và trái cây, điểm tâm, bày biện ở trong đình đài thanh nhã yên tĩnh.

Tâm tình của Hiên Viên Trạm cũng không tệ, hắn nghĩ lần trước mình không tiếc vốn ban đầu tặng nhiều quà cho nàng như vậy, theo lý mà nói, nàng sẽ vô cùng cảm kích hắn, hôm nay, thấy nàng chủ động ngồi riêng một chỗ cùng với mình, hắn nghĩ kế hoạch của hắn chắc cũng sắp thành công rồi.

Chuẩn bị xong nước trà và điểm tâm, tất cả người làm đều lui xuống, Nhị di nương ra lệnh không cho phép ai quấy rầy, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Hạ Vân Nhiễm bình tĩnh ung dung rót một ly trà, đặt ở trước mặt của Hiên Viên Trạm, sau đó ngẩng đầu cười nói, "Nhị hoàng tử, mời uống trà."

Đôi mắt đen sâu thẳm của Hiên Viên Trạm khóa chặt lên người nàng, bên trong là vô vàn tình ý nóng rực, hắn muốn dùng ánh mắt mà trần trụi nói cho Hạ Vân Nhiễm biết rằng hắn thích nàng, hắn nhất định muốn có nàng.

Đang trong lúc hắn xuất thần thì đột nhiên một con rắn nhỏ màu xanh từ đâu rơi xuống giữa bàn, làm Hiên Viên Trạm không khỏi sợ hết hồn, đang muốn phất tay áo gạt ra thì lại nghe thấy Hạ Vân Nhiễm ở đối diện cao giọng, "Tiểu Thanh, sao ngươi nghịch ngợm như vậy, hù ngã Nhị hoàng tử thì làm thế nào?" Nói xong, chỉ thấy nàng đưa ra tay ngọc thon thon, nâng con rắn nhỏ lên.

"Vân Nhiễm, cẩn thận, vật này có độc tố cực mạnh đó." Hiên Viên Trạm trầm giọng kêu một tiếng, hắn nhận ra ắn này gọi Trúc Diệp Thanh, là loại rắn độc hết sức đáng sợ, nó mà cắn bị thương một nhát, vô cùng có khả năng vì độc phát mà bỏ mình.

Hạ Vân Nhiễm không để ý chút nào, mà lúc này, con rắn nhỏ đã bò lên trên tay của nàng, thân rắn nho nhỏ quấn trên cổ tay trắng trẻo của nàng, giống như một chiếc vòng tay lục sắc* , ánh mặt trời chiếu xuống lớp vảy nho nhỏ khiến toàn thân nó sáng lên lấp lánh, cực kỳ chói mắt, nhưng cũng cực kỳ dọa người.

(*lục sắc: màu xanh lục)

Trên mặt Hiên Viên Trạm khó nén được khiếp sợ nhìn một màn này, chỉ thấy Hạ Vân Nhiễm ngước mắt nhìn hắn cười rực rỡ một tiếng, "Nhị hoàng tử quên rồi sao? Thần rất thích nuôi rắn nha!"

Trái tim Hiên Viên Trạm còn chưa bình tĩnh lại, ánh mắt hắn chăm chú nhìn chằm chằm con rắn nhỏ trong tay nàng, chỉ sợ nó lè lưỡi từ cái miệng nhỏ nhắn rồi không để ý liền cắn vào cánh tay mảnh khảnh của Hạ Vân Nhiễm, như thế thì quân cờ này của hắn trở thành vô dụng hay sao?

"Tiểu Thanh, ra chỗ khác chơi đi! Hôm nay ta không thể chơi với ngươi, ta muốn ngồi cùng Nhị hoàng tử, để lát nữa, ta đi tìm ngươi có được hay không?" Hạ Vân Nhiễm nói giọng đầy dụ dỗ với con rắn nhỏ trong tay, giọng nói kia tựa như đang nói với một đứa bé nghịch ngợm.

Thấy vậy, hai mắt Hiên Viên Trạm sáng như sao trừng lớn nhìn nàng, sao lại có thể? Tiểu nha đầu này thật đúng là coi rắn thành sủng vật rồi hả? Cái này không khỏi khiến hắn có chút lạnh cả người, ngộ nhỡ về sau lúc ngủ cùng giường, trong phòng còn có rắn bò tới bò lui, vậy thì thật là chuyện rất khủng bố nha.

Con rắn nhỏ hình như có chút bất mãn, một đôi mắt nhỏ đen như mực nhìn chằm chằm Hiên Viên Trạm, lộ ra vẻ mặt tức giận, cái lưỡi đỏ thè về phía hắn tỏ thái độ, khiến cho Hiên Viên Trạm tức giận tới mức xuất hiện loại ý định rút ra tiểu đao, căm tức chém thẳng nó thành thất đoạn*.

(*Thất đoạn: 7 đoạn)

"Ngoan nha! Đi nào!" Hạ Vân Nhiễm nói xong, đứng dậy đi tới bên cạnh đám cỏ, con rắn xanh nhỏ lập tức uyển kéo dài biến mất.

Hạ Vân Nhiễm trở lại ngồi, có chút ngượng ngùng cười nói, "Thật xin lỗi, Nhị hoàng tử, vật này quá đeo bám thần rồi, không có việc gì sẽ chạy đến quấn lấy người thần."

"Vân Nhiễm, sao nàng lại nuôi loại sủng vật này?" Hiên Viên Trạm tò mò hỏi, đồng thời, cũng hi vọng nàng bỏ loại sở thích này.

"Thần cũng không biết a! Nhưng mà thần chính là cảm thấy có duyên với những động vật nhỏ này." Hạ Vân Nhiễm cười nói.

"Rắn là động vật rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ cắn người bị thương, vết thương rất trí mạng, nếu như nàng thích nuôi sủng vật, ngày khác ta đưa nàng một đôi chim họa mi xinh đẹp, nàng đổi sang nuôi chim được không?" Hiên Viên Trạm đề nghị.

Hạ Vân Nhiễm lắc lắc đầu nói, "Thần có tình cảm rất sâu đậm với tiểu Thanh nha, không thể bỏ nó được, nó sẽ không cắn người linh tinh đâu."

Hiên Viên Trạm thầm kêu khổ, thấy tiểu nữ nhân vẫn còn rất quật cường, hắn chỉ đành thở dài một hơi nói, "Cho dù là như vậy, vậy trước hết nàng cứ nuôi đi!"

Cả một buổi chiều, Hạ Vân Nhiễm chỉ có thể lên tinh thần ứng phó Hiên Viên Trạm, tán gẫu một chút chuyện lý thú trong phủ, đến tận khi mặt trời hạ xuống phía tây hắn mới đứng dậy rời đi, rất rõ ràng, hắn là tương đối hài lòng.

Song, lúc tán gẫu chút chuyện lý thú trong phủ, Hạ Vân Nhiễm cũng không thể cố ý tranh cãi với hắn, hoặc là nói lời nói chọc giận hắn, mặc dù nàng không có biểu hiện là đặc biệt yêu thích Hiên Viên Trạm, Hiên Viên Trạm cũng tràn đầy tự tin cho là, sự yêu thích của Hạ Vân Nhiễm đối với hắn đã tăng lên.

Nhị hoàng tử vừa rời đi, Hạ Nguyệt Nhu liền đến, nàng hết sức khẩn trương hỏi nàng, "Ngươi cùng Nhị hoàng tử cũng hàn huyên những chuyện gì vậy?"

"Chuyện này ta không cần phải nói với tỷ!" Hạ Vân Nhiễm có chút lạnh đạm nói.

"Có phải ngươi đã kể chuyện của mẫu thân ta rồi hay không?" Hạ Nguyệt Nhu gấp đến độ tiến thêm một bước ép hỏi.

"Thế nào? Tỷ sợ Nhị hoàng tử biết chuyện này sao? Dám làm thì sao lại sợ người khác nói?" Hạ Vân Nhiễm cười lạnh nói.

"Thất muội, đây cũng không phải là chuyện đùa, chuyện này nếu truyền vào trong cung, phụ thân sẽ bị người ta nhạo báng, ngươi không thể nào lại làm chuyện ngu như vậy chứ." Hạ Nguyệt Nhu liền mang mặt mũi Tướng phủ ra để nói chuyện.

Hạ Vân Nhiễm híp một cái con mắt nói: "Tất nhiên biết sợ người khác chê cười, đại phu nhân hà cớ gì ban đầu sẽ không nghĩ tới chứ?"

"Mẫu thân ta chỉ là nhất thời hồ đồ, bà cố gắng quản mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà, mỗi ngày nhiều tiền bạc qua tay như vậy, có ai là không có thời điểm tham tài động tâm? Chỉ là bạc này không cho bọn họ nhìn thấy thôi, nếu là ngươi, ngươi dám nói, ngươi là có thể không có lấy một phần tham lam?" Hạ Nguyệt Nhu nhìn chằm chằm nàng.

"Tỷ đừng đem loại hành vi vô sỉ này gán vào cho người khác được không?" Hạ Vân Nhiễm hừ lạnh một tiếng, lười phải cùng nàng nhiều lời.

Hạ Nguyệt Nhu cũng thấy yên tâm, nàng nghĩ, Hạ Vân Nhiễm cũng không thể nào mà không để ý đến mặt mũi Tướng phủ, kể ra chuyện của mẫu thân nàng, nàng liền quay gót, nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 45: Sai Người Đi Tìm Hiểu

Khi Hạ Vân Nhiễm trở lại, Lý Nguyệt Kiều liền sốt ruột hỏi hết lượt, bà cũng rất hy vọng Hạ Vân Nhiễm kết duyên cùng Nhị hoàng tử. Hạ Vân Nhiễm nhẫn nại kể lại cho bà nghe một lần rồi trở về phòng trong, vẻ mặt nàng không khỏi đau khổ, nhìn cách Hiên Viên Trạm đối với nàng, ngược lại có chút như muốn dây dưa không dứt. Nếu như để cho hắn tiếp tục dây dưa, không chừng ngày nào đó, tâm tình hắn tốt liền đi cầu hoàng thượng chỉ hôn mất. Nếu như Hoàng đế đồng ý lại hạ thánh chỉ ban hôn, chẳng phải là nàng chắc chắn phải gả cho hắn sao?

Không được, nàng nhất định phải nghĩ cách nào đó, không thể ngồi im chờ chết được, nàng không biết gì về thế cục trong triều cả, cũng không biết bây giờ là gió đang nghiêng về phía Thái tử, hay là Nhị hoàng tử, cho nên, nàng nhất định phải hỏi thăm thêm một chút tin tức, sau đó lại tính toán tiếp.

Hôm nay, có Nhị Di Nương quán xuyến cửa nhà, Hạ Vân Nhiễm làm gì cũng được thoải mái hơn rất nhiều, trước kia đại phu nhân quản chuyện nhà, quản giáo các tiểu thư trong nhà gắt gao, chưa có lệnh của bà thì cửa chính không cho phép ra, cửa sau không cho bước vào. Bây giờ, Hạ Vân Nhiễm còn lâu mới lo lắng chuyện này nữa!

Sáng sớm hôm sau, nàng ăn mặc trang phục như nam nhi, dẫn theo Tiểu Thất ra cửa đi dạo phố. Ở cổ đại, địa phương tốt nhất để hỏi thăm tin tức, đương nhiên là quán trà, quán rượu, mà Hạ Vân Nhiễm muốn hỏi thăm tin tức triều chính, đương nhiên sẽ chịu xài tiền đến quán rượu thượng đẳng. Nghe nói Túy Hoa Lâu chính là địa phương mà các quan thần quyền quý thích tụ tập nhất.

Hạ Vân Nhiễm hôm nay người mặc một bộ đồ đơn giản, áo khoác bằng gấm, bên hông quấn đai lưng hoa văn Thương Tử, tóc dài đen nhánh búi gọn trong ngọc quan, thoạt nhìn thật có phong thái công tử anh tuấn tao nhã, đến cửa ra vào, nàng rất tự nhiên mở ra chiếc quạt vẽ tranh thủy mặc, nhất thời phong độ bất phàm, tuấn dật phong lưu phóng khoáng, rất thu hút ánh nhìn. Mà đôi mắt phượng trong suốt như nước hồ đảo qua một lượt toàn bộ quán rượu, vậy mà khiến toàn bộ khách nhân đều ngẩn ra.

Quả là một người anh tuấn* a! Không biết là công tử nhà nào.

(*Anh tuấn: đẹp trai ^ ^)

Đôi mắt Hạ Vân Nhiễm lướt qua hai người ăn mặc quần áo bất phàm bên cạnh, sau đó chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Tiểu Thất đi cùng ăn mặc giống như một thư đồng, trong một năm này ở Tướng phủ tôi luyện, nàng cũng không còn là nha đầu nhỏ gầy như trước đây, đã trở nên mảnh khảnh xinh đẹp, đi theo bên cạnh Hạ Vân Nhiễm, tựa như một tiểu đồng nho nhã.

"Khách quan, xin hỏi muốn gọi món gì ạ?" Tiểu nhị nhiệt tình tiến lên, không dám chậm trễ.

"Mang lên cho ta một bầu rượu." Hạ Vân Nhiễm nhíu mày nói, sau đó, ánh mắt nhìn lên thực đơn trên tường, nàng một hơi gọi luôn sáu món ăn, làm cho tiểu nhị mừng không khép được khóe miệng.

"Được ạ, công tử xin chờ cho một lát." Tiểu nhị vội nhanh chóng rời đi.

"Tiểu. . . . . Công tử, chúng ta thật sự sẽ uống rượu sao?" Cho tới giờ Tiểu Thất cũng chưa có uống rượu bao giờ đâu nha.

"Tất nhiên! Chúng ta là nam nhi, đương nhiên là phải uống rượu rồi, chỉ là, làm dáng một chút thôi mà."

Dù sao nàng cũng có tiền, không cần tiết kiệm.

Sáu món ăn được bưng lên, Hạ Vân Nhiễm bắt đầu an tĩnh dùng bữa, mấy người đàn ông bàn bên lúc đầu nói một chút chuyện vặt, ngay sau đó, trong miệng của bọn họ đột nhiên nói ra một cái tên Hạ Vân Nhiễm đã từng nghe qua.

Long thế tử, Hạ Vân Nhiễm không khỏi cảm thấy hứng thú, không ngờ nàng còn có thể nghe được tên của hắn!

"Thế tử Long Hầu phủ sang năm là mười tám tuổi rồi, đã đến tuổi vào triều, không biết Long Hầu gia có đồng ý hay không."

"Long Hầu phủ cũng đã có nhiều năm rồi không màng thế sự. Lão Hầu gia tuổi đã cao, ngay sau đó, lại là Hầu gia xảy ra chuyện, thế sự xoay vần, một mực không khá lên được, tiểu Thế tử còn nhỏ tuổi, tính ra cũng phải đến mười năm không tham chính rồi."

"Cho dù là không tham chính, đây cũng vẫn là Long Hầu phủ a! Cũng không phải là nơi mà người nào cũng tùy tiện trêu chọc vào. Ngươi nói thử xem, lần này Thái tử và Nhị hoàng tử, có người nào không phải hao tổn tâm cơ đi mời bọn họ? Cuối cùng đều vẫn bế môn không tiếp khách. Theo ý ta thì người có thể mời được Long Hầu phủ tái xuất, cả này cũng chỉ có một mà thôi, đó chính là Đương Kim Thánh Thượng."

"Long Hầu phủ có lẽ là đại phủ thần bí nhất hoàng triều Đại Lịch rồi, cũng không có ai có bản lãnh đi tìm tòi nguyên nhân."

"Nghe nói Long thế tử cũng là người có năng lực không thể xem thường, nghe đâu lúc trước đi ngao du học hành, cũng đã làm ra mấy chuyện vô cùng oanh động, bắt mấy tham quan hồi kinh tra xét, tra tra xét xét cuối cùng quả thật là tìm ra liền một lúc mấy án oan lớn, khiến cho hoàng thượng cũng tán thưởng có thừa."

"Đúng vậy, nếu không, tại sao có thể nói Long Hầu phủ lợi hại đây? Nhìn từ trên xuống dưới cả thiên triều, nào có phủ nào dám có tới 3000 thiết vệ, năm tòa thành trì đây?"

Ở bên cạnh, Hạ Vân Nhiễm nghe đến đó cả người đều chấn động. Cái gì? Long Hầu phủ lại có thực lực lớn như thế? Lần trước quả thật là xem thường người thiếu niên kia rồi, còn tưởng rằng hắn chỉ đúng là một tiểu Hầu gia, hóa ra sau lưng còn có bối cảnh sâu như vậy.

Trong đầu Hạ Vân Nhiễm thoáng qua hình ảnh đôi con ngươi trong suốt, một ý niệm giống như điện giật chạm đến trái tim, nàng đang rầu rĩ không biết phải làm như thế nào mới có thể cự tuyệt Nhị hoàng tử, hiện giờ, nàng rốt cuộc có một kế hoạch hoàn mỹ rồi.

Từ quán rượu trở ra, Hạ Vân Nhiễm liền mang theo Tiểu Thất vội vàng tranh thủ thời gian trở về phủ, dù sao lần này nàng cũng gạt Nhị Di Nương trốn ra ngoà. Qua một hồi, Nhị Di Nương giải quyết xong công việc bề bộn phát hiện nàng chạy ra ngoài thì không hay. Trở về phòng, Hạ Vân Nhiễm tìm kiếm bên trong một đống Ngọc Thạch, rốt cuộc tìm thấy đôi ngọc kết long phượng, nàng nắm ở trong tay, rơi vào trầm tư.

Ngay đến Nhị hoàng tử cũng không dám chọc vào phủ trạch này, vậy thì Long Hầu phủ lại chính là một nơi trú ẩn tránh gió tốt, nếu như có thể thoát thoát khỏi cảnh bị lợi dụng thì dù kết quả ra sao, mặc kệ có được hay không nàng vẫn phải thử một chút.

Có tiền có sai khiến cả ma quỷ, mà muốn có được một chút tin tức, Hạ Vân Nhiễm nguyện ý bỏ ra số tiền lớn này để thuê người thu thập tin tức mà nàng muốn.

Lần thứ hai ra ngoài, Hạ Vân Nhiễm liền đi tìm một người có thể làm như vậy. Trước tiên Hạ Vân Nhiễm cho hắn một thỏi bạc, nếu hắn hỏi thăm được tin tức hữu dụng, sẽ cho thêm một thỏi vàng.

Chuyện tốt như này đi đâu đi tìm được a? Người nàng chọn chính là người đàn ông chuyên trách gõ kẻng báo giờ ở trong Long Hầu phủ, Hạ Vân Nhiễm nói cho hắn biết, chỉ cần nhìn thấy xe ngựa màu xanh lam lên đường, liền nhanh chóng phái người báo cho nàng biết một tiếng.

Sau khi sắp đặt tai mắt xong, Hạ Vân Nhiễm an tâm chờ đợi mấy ngày. Trong mấy ngày này, đại phu nhân và Hạ Nguyệt Nhu cũng tương đối an phận, có thể đại phu nhân cũng biết lần này khó mà cầu được Hạ Huyền tha thứ, vậy nên ngoan ngoãn ở trong phòng suy nghĩ mọi chuyện. Trong một tháng qua, Hạ Huyền cũng không một lần qua viện thăm bà, mặc cho bà cáo ốm, Hạ Huyền cũng lạnh lùng đối đãi.

Nhị Di Nương mới tiếp quản mọi chuyện trong phủ, mỗi ngày đều bận rộn, cũng không có chú ý tới hành động của Hạ Vân Nhiễm, chuyện này khiến cho Hạ Vân Nhiễm hết sức thuận lợi tiến hành chuyện của mình.

Rốt cuộc đến ngày thứ tám, Tiểu Thất mang tin tức của người đàn ông kia báo về. Thì ra là hắn chờ mòn chờ mỏi không thấy xe ngựa kia ra cửa, lấy lạ, hắn liền theo dõi một vị quản gia, người này đi đến một cái huyền hoa bên hồ thuê thuyền, thanh toán tiền đặt cọc. Người đàn ông kia liền lên dò xét một chút, mới biết, Long thế tử muốn ra hồ du ngoạn, thời gian chính là ngày mai.

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút, quyết định ngày mai hắn trở lại lấy tiền, nếu như tin tức này là chính xác, nàng sẽ thưởng cho hắn không ít đâu.

Người đàn ông này thấy nàng là tiểu thư Tướng phủ, cũng yên tâm trở ra bằng cửa sau, vừa đi vừa suy nghĩ, qua một ngày nữa là hắn có thể lấy được một thỏi vàng rồi, suy nghĩ một chút liền vui vẻ không dứt, trên đường đi còn tươi cười ngâm nga tiểu khúc.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh ập tới, ngay sau đó, khi hắn còn chưa phản ứng kịp, cả người liền chịu một cước đá bay ngã xuống đất, đau đến mức đầu hắn ong ong choáng váng . Tức thì một mũi kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh đặt lêm cổ của hắn.

"Nói, người nơi nào yêu cầu ngươi do thám tin tức của Long Hầu phủ?" Âm thanh lạnh như băng phát ra hỏi hắn.

Người đàn ông hoảng sợ trừng lớn mắt, nhìn hai người trước mặt như thể Diêm Vương, vội vàng lắc đầu phủ nhận nói, "Không có, tiểu nhân không có. . . . . ."

"Dám nói láo? Chắc ngươi không cần cái mạng nhỏ này của mình nữa hả." Người đàn ông kia xách cổ hắn lên như xách một con gà con, kéo hắn vào một cái hẻm nhỏ bên cạnh, người đàn ông kia trợn mắt, thiếu chút nữa tắc thở luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Được Mời Gặp Mặt

Vào lúc hắn cho là mình sắp chết, người kia lại buông hắn ra, giẫm một cước lên ngực hắn, ép hỏi lần nữa, "Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu như ngươi không nói rõ ra, hôm nay chính là ngày chết của ngươi."

Người đàn ông vốn chỉ hi vọng được nhìn thấy nén vàng , nhưng bây giờ, ngay cả mạng của hắn còn không chắc giữ được, hắn hoảng sợ, lớn tiếng trả lời, "Phải . . . . . Là một vị tiểu thư ở Tướng phủ, là nàng thuê ta đi thăm dò tin tức của Long Hầu phủ…"

"Nàng ta muốn biết cái gì?"

"Nàng muốn biết Long thế tử ra cửa lúc nào, đi nơi nào."

"Tại sao nàng ta muốn làm như vậy?"

"Có lẽ … có lẽ là nàng ái mộ Long thế tử đi!"

"Là vị tiểu thư nào, ngươi nói rõ hơn một chút."

"Bọn nha hoàn đều gọi nàng là Thất Tiểu Thư. . . . . ."

Sau khi đã hỏi rõ ràng, người đàn ông híp mắt hừ lạnh một tiếng, "Ngươi tốt nhất ngậm kín miệng cho ta, biến mất khỏi Kinh Thành, nếu không, để cho

ta tiếp tục nhìn thấy ngươi, liền lấy máu của ngươi nhuộm kiếm của ta.”

Người đàn ông kia gặp phải người kinh khủng như vậy, vội vội vàng vàng chạy ra cái hẻm nhỏ, cũng không dám quay đầu lại, hắn nghĩ, hắn không thể có được số vàng này rồi, chỉ biết chạy trối chết!

Hắn càng không biết, tại sao hắn lại bị người của Long Hầu phủ phát hiện được, Long Hầu phủ này quả thật quá đáng sợ.

Hắn đương nhiên không biết, ở Long Hầu phủ, bốn phía đều sớm có một đám ám vệ ẩn thân, bất kỳ gió thổi cỏ lay gì cũng khó thoát khỏi tai mắt của bọn hắn, huống chi người này canh trọn tám ngày ở Long Hầu phủ, đã bị bọn họ nhắm chết từ sớm rồi.

Giờ phút này hai người áo xám đứng ở trong hẻm nhỏ, có chút buồn bực không hiểu nói, “Thất Tiểu Thư Tướng phủ tại sao phải thăm dò hành tung của thiếu gia nhà chúng ta ?”

“Có lẽ tiểu tử kia nói đúng đi, Thất Tiểu Thư ái mộ thiếu gia nhà chúng ta rồi cũng nên!”

“Chuyện này trở về báo cáo thiếu gia một tiếng, ngày mai có muốn thủ tiêu ngay lúc đi du hồ hay không.”

“Tại sao? Chẳng lẽ lại còn sợ một Thất Tiểu Thư Tướng phủ sao?”

“Ngươi biết rồi đó, thiếu gia chưa bao giờ thích dây dưa với ai.”

Bóng hình hai người áo xám chợt lóe, tựa như một cơn gió biến mất khỏi ngõ hẻm.

Long Hầu phủ, đây là một nơi rất độc lập, một phủ đệ nhưng lại giống như cả một tòa Thành tinh xảo, hàng năm cửa chính đều không ra vào nhọn nhịp, trước cửa treo một tấm biểm khảm vàng xung quanh, gỗ sơn đen bóng, phía trên viết ba chữ mạnh mẽ thẳng hàng: “Long Hầu phủ” .

Giờ phút này, trên đường nhỏ dọc theo hành lang trắc viện, xuôi theo tường mới trồng mấy cây hoa quế, lúc này hoa chưa tàn hết, hương thơm vẫn còn vấn vương, đúng lúc này, tiếng đàn thanh thúy vang lên, khiến cho người ta nảy sinh cảm giác phi phàm thoát tục.

Lúc này, hai bóng dáng màu xám tro như bóng với hình nhẹ nhàng bồng bềnh đáp xuống, sải bước bước về phía khu vườn tĩnh mịch đất, chỉ thấy ở đó, phía trong đình thủy tạ, một người đàn ông mặc áo cẩm bào trắng đang vui vẻ gảy đàn, trên khay trà đốt một sợi đàn hương, bên cạnh bày một ly trà xanh, bốn phía đều là màn trúc cổ kính, mà bóng dáng người đàn ông lại như đóa Tuyết Liên sạch sẽ xuất trần, nổi bật lên giữa khung cảnh này càng toát ra vẻ thoát trần tuyệt thế.

“Thiếu gia.” Người mặc áo xám không đành lòng quấy rầy, nhưng vẫn đành phải cắt ngang tiếng đàn.

Nam tử ấn xuống dây đàn, nhấn nốt một đoạn âm cuối cùng, khi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo nhìn hai người, trong sáng mà thâm thúy giống như là hai đầm nước sâu trong suốt, sạch sẽ nhất thế gian.

“Chuyện gì?” Âm thanh của hắn nghe rất êm tai, nhẹ nhàng, trầm, ấm, quanh quẩn như đang nghe tiếng của người trong lòng, giống như một cơn gió xuân nhu hòa mềm mại.

“Thiếu gia, chúng thần đã điều tra rõ mục đích của kẻ đã canh giữ ở cửa mấy ngày nay.”

“Hắn là người nào?” Vị thiếu gia khẽ nhếch đôi mày phượng.

“Hắn. . . . . Hắn là bị Thất Tiểu Thư Tướng phủ sai khiến, tới Long Hầu phủ thăm dò tin tức thiếu gia ra ngoài.” Người mặc áo xám cảm thấy nói chuyện này xong, nghe rất hoang đường.

Vậy mà, khóe miệng vị thiếu niên kia lại không chú để ý xuất hiện một chút ý cười, dần dần tăng lên, hắn lại tự phát ra một chuỗi tiếng cười trong trẻo, mấp máy môi nói: “Có ý tứ…”

“Người kia đã báo lại cho Thất Tiểu Thư Tướng phủ, rằng ngày mai ngài du hồ, thiếu gia, người xem còn muốn nữa không ạ?”

“Đương nhiên đi.” Thiếu niên hết sức thú vị trả lời.

Người mặc áo xám có chút không hiểu nổi, nhưng thường thường, ý định của thiếu gia không phải là chuyện mà bọn họ có thể suy đoán được, chỉ đành chắp tay cúi đầu, cáo lui.

Long Diệu nhìn qua mặt hồ gió thổi trước mắt, im lặng nhếch miệng cười, lại từ khóe miệng của hắn nhẹ nhàng tản ra, ưu nhã đến độ khiến người ta say đắm.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Vân Nhiễm chuẩn bị đầy đủ, nàng trái lo phải nghĩ cảm thấy hôm nay khả năng nắm chắc vẫn rất lớn, lần trước người đàn ông kia không phải đã sai thư đồng tiêu tiền mua tranh nàng vẽ sao? Có lẽ hắn đối với mình như thế cũng là có ý tứ đi.

Nếu như nhất định phải lập gia đình thì thà nàng chọn vị Long thế tử này còn hơn vị Nhị hoàng tử đầy dã tâm gia kia, hơn nữa, nàng cũng chỉ muốn nhờ Thế tử gia tới che chở nàng một chút thôi a, chờ Nhị hoàng tử không còn chú ý đến nàng nữa, nàng sẽ tiếp tục làm tiểu thư Tướng phủ, sẽ không quấy rầy hắn nữa.

Nghĩ đến hình dáng hắn sinh ra dung mạo dịu dàng như ngọc, hắn là người rất dễ nói chuyện đi!

Thời điểm Hạ Vân Nhiễm xuất hiện ở cửa, đã rất cố gắng ăn mặc một phen, nàng chọn một chiếc váy dài hoa gấm màu lam nhẹ nhàng, khoác thêm áo khoác gấm trắng noãn thêu hình hoa cỏ Bích Hà La Vũ. Trên đầu búi kiểu tóc Phi Vân rất khác biệt, đơn giản cài thêm vào tóc mây một cây trâm có gắn hoa Đinh Hương, đeo một chiếc vòng ngọc khảm đá Lam Cương xanh màu nước biển, bên eo đeo ngọc bội hình bán nguyệt, trên chân đi giày hoa văn mỏng đế mỏng, cả người mỹ lệ tuyệt sắc như hoa đào.

Dáng dấp của thiếu niên kia so với nữ còn hơn hẳn ba phần, nếu nàng không trang điểm cẩn thận một phen mới gặp hắn, có lẽ hắn cũng nhìn không ưa mình, cho nên, nàng muốn sử dụng mỹ nhân kế, tốt nhất nhất là mê hoặc luôn vị Long thế tử này, khiến hắn đồng ý giúp nàng đối phó với hôn sự của Nhị hoàng tử kia.

Lần này, Hạ Vân Nhiễm xin phép Nhị Di Nương, nói nàng muốn đi du hồ, Nhị Di Nương vừa nghe nói, lập tức kinh ngạc, "Lần trước không phải con nói với Nhị hoàng tử là mình kị nước sao?"

Hạ Vân Nhiễm vội ứng phó nói: "Nữ nhi muốn thử một lần xem sao, nếu lần sau Nhị hoàng tử tiếp tục mời nữa, không phải là con có thể cùng đi với người sao?"

Mấy ngày nay Nhị Di Nương rất bận rộn, cho nên, có rất nhiều chuyện bà cũng không có suy nghĩ kỹ đến, bà liền đồng ý, hơn nữa phái sáu thị vệ và bốn nha hoàn đi theo.

Hạ Vân Nhiễm ngồi lên xe ngựa, nội tâm lại có chút khẩn trương, việc này không khỏi khiến cho nàng có chút buồn bực, nàng khẩn trương cái gì? Không phải chỉ là một cái thiếu niên mười bảy mười tám tuổi thôi sao? Chẳng lẽ nàng lại không giải quyết được?

Cả đoạn đường này nàng tự thôi miên chính mình. Tới khi đến thuyền hoa bên hồ, nàng ngồi trong xe chờ hạ nhân đi thuê thuyền hoa, đương lúc Hạ Vân Nhiễm tò mò nghĩ Long thế tử có đến hay không, thì bên ngoài rèm cửa sổ có âm thanh nhẹ nhàng cất lên, "Xin hỏi trong xe là Thất Tiểu Thư Tướng phủ sao?"

Hạ Vân Nhiễm vội vén màn cửa lên, nhìn một người đàn ông mặc áo thị vệ trầm ổn cười nhìn nàng, nàng trừng mắt nhìn lại, có chút giật mình kinh ngạc, "Ngươi có chuyện gì sao?"

"Là như vậy, chủ nhân nhà ta mời tiểu thư cùng đến ngồi ngắm trăng."

"Chủ nhân nhà ngươi?" Hạ Vân Nhiễm híp một con mắt, chẳng lẽ chuyện nàng ra ngoài bị người khác tiết lộ sao?

"Thất Tiểu Thư, chủ nhân nhà ta hôm nay muốn gặp người." Người đàn ông trung niên kia hòa nhã nói.

Hạ Vân Nhiễm chợt có cảm giác khiếp sợ ầm ầm dội về, khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc, lại không tự chủ được ửng hồng lên, đáng chết, làm sao hắn biết nàng tới tìm hắn?

Hạ Vân Nhiễm không ngờ mình sắp đặt kế hoạch, lại bị hắn phát hiện, còn đặc biệt tới mời nàng, ai, thiếu niên này quả nhiên thần bí lại mạnh mẽ a!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cầu Xin Hắn Giúp Một Tay

Tử Dương Hoa

Hạ Vân Nhiễm dặn dò hạ nhân chờ nàng ở đây, còn nàng thì đi theo người kia đến lầu ngắm trăng, tòa lầu này xây lên cạnh hồ, có sáu tầng tất cả, có thể nhìn thấy hết phong cảnh mặt h ồ, quả là một vị trí vô cùng tốt.

Hạ Vân Nhiễm đi theo sau, khi vào cửa, lại phát hiện nơi này cực kỳ an tĩnh, liên tiếp mấy tầng cũng không có khách, nàng không khỏi hiếu kỳ nói, "Nơi này buôn bán kém như vậy sao?"

"Tiểu thư nói đùa, bình thường nơi này buôn bán đều rất tốt, chỉ là hôm nay đã bị thiếu gia nhà ta bao trọn rồi, chỉ tiếp đãi thiếu gia của chúng ta cùng với tiểu thư mà thôi."

Hạ Vân Nhiễm càng ngày càng có cảm giác thất bại, như thể mình là một người trong suốt, bị hắn nhìn thấu , loại cảm giác này không hề dễ chịu chút nào.

Vừa lên đến tầng cao nhất, Hạ Vân Nhiễm chỉ thấy vị trí gần cửa sổ đã có bóng dáng màu trắng ngồi đó rồi, không phải vị thiếu niên kia thì là ai nữa? Giờ phút này, nhịp tim Hạ Vân Nhiễm bang bang nhảy dựng lên, nàng cắn cắn môi, cố gắng ổn định tâm tư đi tới chỗ thiếu niên kia.

“Thần nữ Vân Nhiễm bái kiến Long thế tử.” Âm thanh của Hạ Vân Nhiễm Như châu như ngọc, nghe hết sức cảm động.

Ánh mắt của thiếu niên khẽ nâng lên, trong mắt là ý cười, “Nếu như nàng muốn gặp ta, trực tiếp sai người đến phủ báo cho ta biết một tiếng là được, phương pháp ôm cây đợi thỏ như vậy, không khỏi phiền toái một chút.”

Đáy lòng Hạ Vân Nhiễm xuất hiện tia kinh ngạc, sắc mặt quẫn bách đỏ bừng, cười nói, “Thì ra là chuyện gì cũng không thoát khỏi con mắt của người.”

Long Diệu khẽ mím môi, sau đó đôi môi mỏng nở nụ cười tính, không cho ý kiến.

Hạ Vân Nhiễm lập tức nghĩ việc thực hiện mỹ nhân kế, nàng nhẹ nhàng lay động một lọn tóc dài trước ngực, đôi mắt như làn nước mùa xuân nhìn ra cửa sổ, nhẹ nhàng khen, “Hôm nay sắc trời thật tốt nha! Là một ngày đẹp để ra ngoài chơi.”

“Nàng muốn ra hồ sao?” Long Diệu tò mò hỏi.

Hạ Vân Nhiễm mở to mắt nhìn, không khỏi nghĩ tới cùng hắn ra hồ cũng là một chuyện vui, “Nếu như Long thế tử nguyện ý mời thần nữ ra hồ, tiểu nữ tử tự nhiên sẽ vui lòng theo cùng người.”

“Hôm nay ta chính là có ý định ra ngoài chơi, cùng nhau đi thôi!” Vậy mà hắn lại thực sự muốn mời nàng.

Hạ Vân Nhiễm có chút vui mừng nhìn sang, xem ra hắn cũng không ghét nàng sao! Sắc mặt nàng tràn ngập vui mừng, hết sức nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Được.”

Đi xuống lầu, Hạ Vân Nhiễm mới phát hiện, dưới lầu thủy tạ bên cạnh đã có rất nhiều thuyền hoa cập bến, trên thuyền trang trí hết sức lịch sự tao nhã, bức rèm châu rủ xuống, gấm vóc lay động theo gió, lụa mỏng tung bay, rèm mành đủ loại hoa văng đặc sắc, quả nhiên là rất khí phái*.

*Khí phái: phong độ (Đoạn tả cảnh này chém chém tẹo ^ ^!)

Lại đi qua cây cầu gỗ nhỏ lên thuyền thời điểm, Long Diệu bóng dáng của nhẹ nhàng bước lên, nhưng là sau lưng Hạ Vân Nhiễm thật là có chút đảm lại, tiểu tử này kiều đắp thân thuyền, không khỏi say lảo đảo, tuy chỉ có chừng hai thước, nàng vẫn còn có chút sợ.

Lúc này, một cánh tay áo trắng xuất hiện, rồi đôi tay thon dài trắng nõn duỗi về phía nàng, Hạ Vân Nhiễm chợt thấy quẫn bách, thật là khiến cho hắn coi thường nàng mà, chỉ là, như vậy cũng tốt, càng có thể nhân cơ hội này mà thân cận với hắn, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, rất nhanh chóng, bàn tay của hắn nắm chặt tay nàng, dắt nàng đi qua.

Hạ Vân Nhiễm không sợ nước, nàng chính là một cao thủ bơi lội, chỉ là, nàng sợ hãi loại cảm giác lay động không ngừng này.

Vừa lên đến thuyền, Hạ Vân Nhiễm liền thoải mái, nàng cúi người nhìn vào hồ nước trong veo, có thể thấy rõ rong dưới đáy hồ chập chờn trong sóng nước, một đám cá nhỏ tự do tự tại bơi qua bơi lại.

Thuyền khởi động, trước sau sáu vị phu chèo thuyền ra sức khua mái chèo, thuyền hoa vững vàng đi xuyên qua mặt hồ trơn nhẵn như gương, đứng trên thuyền chỉ cảm thấy gió nhẹ thổi vào mặt, vô cùng thoải mái, giống như trái tim cũng theo con thuyền này du hồ .

Trên thuyền có nha hoàn đun nước pha trà, Hạ Vân Nhiễm và Long Diệu xuống cạnh một chiếc bàn gỗ đàn hương, nhất thời, bầu không khí có chút ngột ngạt. Hạ Vân Nhiễm thân là thục nữ khuê các, tự nhiên không thể nhiều lời, nếu không, sẽ có vẻ thất lễ, khó tránh khỏi làm tổn hại đến danh tiếng tiểu thư, mà Long Diệu rõ ràng cũng không phải sẽ là người thay đổi không khí, thỉnh thoảng ánh mắt của hắn rơi trên người Hạ Vân Nhiễm, rồi lại thất thần.

Tâm trạng Hạ Vân Nhiễm căng thẳng, bỗng nhiên có một loại cảm giác kích động nảy sinh, nàng ho nhẹ một tiếng, “Thế tử gia, xin thứ lỗi cho thần nữ mấy ngày trước đã mạo muội phái người đi thăm dò tin tức của ngài, thật ra thì, thần nữ chính là… có chuyện muốn nhờ người giúp một tay.”

“Ồ! Nàng nói đi.” Long Diệu híp con mắt, vẻ mặt nghiêm túc, một bộ dạng sẵn sàng rửa tai nghiêm túc lắng nghe.

Hạ Vân Nhiễm thấy hắn nhanh chóng đồng ý một cách sảng khoái, cũng không vòng vo thêm nữa, trực tiếp nói, “Là như vậy, phụ thân của thần nữ cố ý gả thần nữ cho Nhị hoàng tử, mà thần nữ lại không thích mối hôn sự này, thần… muốn xin Thế tử gia có thể giúp đỡ một chút. . . . . .”

Hạ Vân Nhiễm không có nói hết, chỉ sợ lựa lời không tốt lại hù dọa hắn chạy mất, nhìn hắn vẫn còn rất trẻ a!

Long Diệu thông minh như vậy, tự nhiên vừa nghe liền hiểu, chỉ là, Hạ Vân Nhiễm đã đoán sai, ngọc dung* không thay đổi gì, nhưng hai mắt hắn lại lộ ra trầm tư, im lặng một hồi, hắn nhàn nhạt nở nụ cười, “Thất Tiểu Thư nói thế là có ý gì?”

*Ngọc dung: Dung mạo/dung nhan như ngọc = Mặt mũi vô cùng đẹp

Quả nhiên là hắn không hiểu sao? Hạ Vân Nhiễm thầm than một tiếng, tìm hắn giúp một tay liệu có phải là một quyết định sai lầm hay không? Được rồi! Không vòng vo nữa, nàng liền giống Vương bà mua dưa, tự mua khoe khoang, nói gì cũng phải đem mình bán ra ngoài.

“Thế tử gia có bằng lòng lấy thần nữ hay không?” Hạ Vân Nhiễm hỏi, một đôi mắt như làn thu thủy lóng lánh.

Long Diệu trừng mắt nhìn, "Nàng nói Nhị hoàng tử cố ý muốn cưới nàng vào cửa, chẳng phải ta đây chính là đoạt nhân sở ái* sao?"

*Đoạt nhân sở ái: Tranh đoạt người yêu của kẻ khác.

"Chỉ cần chúng ta thể hiện là tình đầu ý hợp, phụ thân thần có lẽ sẽ thay đổi tâm ý, chỉ cần Thế tử gia nguyện ý phối hợp với thần diễn trò mà thôi." Hạ Vân Nhiễm nói rõ một chút, đây chỉ là diễn trò, nàng cũng sẽ không thật sự chiếm tiện nghi của hắn.

"Diễn trò? Nàng muốn ta cùng nàng diễn trò đùa giỡn Nhị Hoàng tử ư?" Long Diệu nhíu nhíu mày.

Hạ Vân Nhiễm vội nhíu mày mạnh mẽ nói: "Chẳng lẽ Thế tử gia sợ Nhị hoàng tử này hay sao?"

Hạ Vân Nhiễm đang kỳ vọng hắn sẽ hết sức tự tin ngẩng đầu lên, hừ lạnh một tiếng, ta mới không sợ !

Nhưng mà, Long Diệu hoàn toàn không có vẻ bị kích thích, ánh mắt của hắn lóe lên, lông mi thật dài che kín tầm mắt, gương mặt đẹp như vẽ khiến cho người ta nhìn không thấu suy nghĩ của hắn. Đáy lòng Hạ Vân Nhiễm thầm kêu khổ, chẳng lẽ chuyện tình lần trước nghe được ở trong quán rượu là giả? Long Hầu phủ căn bản không có thế lực lớn như vậy? Thế này không phải nàng tìm nhầm núi dựa sao?

Long Diệu khẽ nhấc đôi lông mi dài lên, đôi mắt sáng khóa thật chặt bóng hình nàng nói, "Nếu ta giúp nàng, vậy thì sau này nàng làm thế nào hồi báo ta?"

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn, hồi báo? Đúng vậy! Đây là một phần thiên đại ân tình a! Hắn muốn vì giúp nàng, đối đầu với Nhị hoàng tử, ngộ nhỡ Nhị hoàng tử tranh được ngôi vị hoàng đế, về sau, không phải hắn sẽ phải trả cái giá rất lớn sao? Có lẽ còn có thể thành họa diệt tộc nha!

Hạ Vân Nhiễm suy nghĩ một chút nói, "Chuyện này… Thế tử gia muốn thần hồi báo như thế nào?"

Long Diệu hơi ngẩn ra, khẽ cười cười, "Tạm thời không nghĩ tới."

"Chỉ cần người nguyện ý giúp thần nữ, tin tưởng thần, hồi báo của thần là vô cùng to lớn nha." Âm thanh Hạ Vân Nhiễm hết sức kiên định tự tin.

Ở đối diện, ánh mắt Long Diệu ngưng lại, như có chút hoài nghi quan sát nàng.

"Người không thể nhìn bề ngoài, nước biển sâu không thể đo, Thế tử gia đừng nhìn thần nữ tuổi còn nhỏ, thần hiểu biết lẽ phải cũng không ít đâu nha." Hạ Vân Nhiễm bình tĩnh theo dõi hắn, lộ ra bộ dạng trầm ổn không hợp tuổi.

Ánh mắt Long Diệu vẫn còn lộ ra nghi ngờ không tin, cũng chỉ là một thiếu nữ mười bốn tuổi, lời nói của Hạ Vân Nhiễm còn rất khiến người ta hoài nghi.

"Nếu như người không tin tưởng thần nữ, xin cho thần một chút thời gian, thần nữ sẽ chứng minh cho người xem." Hạ Vân Nhiễm nói chắc như đinh đóng cột, chỉ cần có thể thuyết phục hắn, nàng nhanh chóng đi ra ngoài.

"Mấy ngày nữa là sinh nhật của Đại công chúa, mời con cái của các vị quan tam phẩm trong toàn thành tham gia, nghe nói nàng đã chuẩn bị một phần hậu lễ thần bí. Ngày đó tiểu thư nhà ai có thể dùng tài nghệ trấn áp quần phương, được hoa khôi, nàng sẽ tặng cho vị tiểu thư kia. Ta nghe nói, đó là một bộ quân cờ Noãn Ngọc vô cùng quý hiếm, ta xin mấy lần mà không được, nếu như Thất Tiểu Thư có thể đoạt được phần thưởng ngày hôm đó, đem quân cờ Noãn Ngọc này tặng cho ta… Ta sẽ suy nghĩ đến thỉnh cầu của Thất Tiểu Thư ."

Âm thanh của Long Diệu êm ái dễ nghe, ánh mắt giống như đang nói một chuyện bình thường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Ra Đề Khó Cho Nàng

Hạ Vân Nhiễm mở to mắt, cái gì? Muốn nàng thể hiện tài năng ở phủ Đại công chúa? Còn phải dùng tài nghệ vượt qua toàn bộ tiểu thư trong thành? Mặc dù nàng đã học múa nửa năm, nhưng đó cũng chỉ là đi qua đi lại trong phòng khách ở nhà mà thôi, sao có thể so với các vị tiểu thư khắp trong thành được? kỹ thuật nhảy của các vị tiểu thư trong Tướng phủ thậm chí còn tốt hơn nàng.

"Cái này có chút làm người khác khó chịu đi!" Sắc mặt Hạ Vân Nhiễm có chút khó chịu nhìn lên, lời này căn bản chính là để khiến cho nàng từ bỏ việc cầu xin hắn được không? Không muốn đáp ứng thì nói không đồng ý đi! Nhất định vòng vo như vậy để cự tuyệt nàng?

"Chẳng lẽ Thất Tiểu Thư muốn lùi bước?" Đáy mắt Long Diệu cũng lóe ra ý khiêu khích.

Hạ Vân Nhiễm cắn cắn môi thầm nghĩ, nếu hắn nói đến y thuật, độc thuật thì nàng còn có tự tin, chứ đối với kỹ thuật nhảy nàng cũng không am hiểu nhiều, tóm lại, cho dù nàng tinh thông cầm kỳ thư họa, không có nghĩa là nàng có thể vượt qua được tất cả tiểu thư khắp kinh thành. Những tiểu thư kia trốn ở trong khuê phòng, ai biết được họ có bản lãnh gì? Khả năng của đối thủ cũng không biết, thì bảo nàng có tự tin thế nào? Cho dù có tự tin, đó cũng là tự tin một cách mù quáng.

"Nếu Thất Tiểu Thư không có cách nào tranh tài giữa muôn vàn hoa thơm cỏ lạ kia, vậy thì hà cớ gì ta phải tranh giành với Nhị hoàng tử một thứ nữ không chút nào xuất sắc đây? Việc này không phải là tự hủy hoại danh tiếng của ta sao?" Long Diệu nhàn nhạt mở miệng, giọng nói nghiêm túc.

Hạ Vân Nhiễm thầm kêu một tiếng, danh tiếng này ra sao có quan trọng không? Danh tiếng có thể thành cơm ăn sao? Hơn nữa, ngay cả hắn cũng chỉ coi thường nàng là một thứ nữ thôi sao?

"Xem thường xuất thân của thần sao, vì sao Thế tử không nói sớm? Nghe nói Thế tử là người nhân nghĩa rộng lượng, hóa ra cũng chỉ cùng một dạng như những kẻ tục nhân ngoài kia, chỉ quan tâm đến thân phận bề ngoài, đúng là hạng người nông cạn không chú trọng nội tâm phẩm đức." Hạ Vân Nhiễm giận đến mức thẳng thắn mắng ra lời rồi.

Trên mặt Long Diệu không có chút tức giận nào, ngược lại đôi mắt càng sáng lấp lánh, tựa như việc trêu chọc nàng khiến hắn rất vui vẻ.

"Thất Tiểu Thư không cần tức giận, tất nhiên nàng phải chứng minh nàng chính là người có bản lãnh, đây chính là một cơ hội rất tốt, hơn nữa ta có lòng tin với nàng." Long Diệu lại cười, sau đó tiếp tục nói:

"Còn nhớ rõ một năm trước chúng ta gặp nhau vào đêm mưa chứ? Thời điểm đó Thất Tiểu Thư cũng chỉ là một nha đầu nhà nông tầm thường, hôm nay, mới chỉ qua một năm, mà nàng đã danh chấn Kinh Thành, được bao người ca ngợi, thử hỏi thành tựu như vậy, chẳng lẽ không thể nói rằng Thất Tiểu Thư có năng lực không hề tầm thường hay sao?"

Hạ Vân Nhiễm hơi ngẩn ra, thì ra hắn như vậy mà lại chú ý đến nàng, nàng suy nghĩ một chút rồi nói, "Nhất định phải vậy à? Không phải là bộ quân cờ Noãn Ngọc kia thì không được sao?"

"Bình sinh ta thích nhất là đánh cờ, những quân cờ đối với ta mà nói là vô cùng hấp dẫn." Long Diệu hết sức nghiêm túc gật đầu.

"Ta cũng không dám cam đoan có thể đoạt giải quán quân, nhưng ta nhất định sẽ làm hết sức." Hạ Vân Nhiễm nói như vậy nhưng đáy lòng lại tức giận, hắn nhất định là cố ý, cố ý, thật là xem thường hắn, còn tưởng rằng hắn là một thiếu niên dịu dàng dễ nói chuyện, không ngờ lại không khác gì con sói đầy bụng phúc hắc, dùng biện pháp này chỉnh nàng.

"Ta tin tưởng nàng." Long Diệu càng dùng ánh mắt vô cùng khẳng định chăm chú nhìn nàng.

Hành động này làm cho Hạ Vân Nhiễm không khỏi có chút mặt đỏ tim đập rộn, Long Diệu tuy có bề ngoài thiếu niên, nhưng ánh mắt hắn lại có sự thâm thúy khiến người ta bối rối, như thể đôi mắt này đầy ắp thâm tình, khiến cho người nhìn vào sẽ đắm chìm trong đó .

"Thần sẽ cố hết sức." Hạ Vân Nhiễm khẽ mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu đáp.

"Long mỗ vẫn có điều không rõ, Nhị hoàng tử ngọc thụ lâm phong thần thái anh tuấn như vậy, tại sao Thất Tiểu Thư lại không muốn gả cho người?" Long Diệu tò mò hỏi.

"Chắc Thế tử gia đã từng gặp Đại tỷ của thần rồi nhỉ?!" Hạ Vân Nhiễm hỏi ngược lại.

Long Diệu ngưng con mắt, gật đầu nói, "Gặp rồi."

"Đại tỷ của thàn nữ là đại mỹ nhân tuyệt sắc vô song, tất nhiên Thế tử gia thấy được, vì sao không tới cửa cầu hôn?"

Long Diệu không khỏi cười lên, "Nàng không thể nghiêm chỉnh trả lời vấn đề của ta sao? Nhất định phải vòng vòng vèo vèo đáp hả."

Hạ Vân Nhiễm cũng cười, "Thần nữ chính là học ngài a! Biết rõ còn hỏi."Nếu nàng muốn gả, còn đi cầu xin hắn sao? Chuyện rành rành ra như thế rồi còn gì.

Long Diệu không khỏi lắc đầu nói, "Còn nhỏ tuổi, không lo học cái tốt lại chọn cái xấu mà học."

Ta còn nhỏ? Hạ Vân Nhiễm thầm cười, nàng cũng sắp hai mươi năm tuổi rồi đấy, so ra còn lớn hơn hắn mấy tuổi! Dám bảo nàng nhỏ, thật là không công bằng.

Chỉ là, bây giờ Hạ Vân Nhiễm đúng thật là nhỏ, mười bốn tuổi thôi a! Chính là độ tuổi nhi đồng đó.

Ánh mắt của Long Diệu nhìn về phía hông của nàng, không khỏi khẽ cau mày nói, "Nàng không có mang theo ngọc bội của ta?"

Hạ Vân Nhiễm ngẩn ra, "Không có."

"Từ giờ trở đi, nàng phải luôn mang bên mình ngọc bội của ta." Giọng điệu Long Diệu có chút bá đạo.

"Tại sao?"

"Bởi vì đó là tín vật đính ước ta đưa cho nàng, không thể tùy ý tháo xuống."

Hạ Vân Nhiễm thật là muốn ngất, thiếu niên này là chơi thành thật luôn sao? Rõ ràng nàng đã nói đây chỉ là diễn trò thôi nha! Đúng rồi, hắn còn chưa nói

nàng phải báo đáp hắn như thế nào a. Hạ Vân Nhiễm vội vàng gật đầu nói: "Được, thần sẽ đeo ngọc bội, chỉ là, ngài còn chưa nói, sau này thần báo đáp người như thế nào."

"Cái vấn đề này ta tạm thời không nghĩ tới, chờ ta nghĩ ra, ta lại nói cho nàng biết."

Còn nhỏ tuổi, vậy mà cũng biết đòi ngân phiếu khống, thật là thông minh. Hạ Vân Nhiễm bất đắc dĩ, ai bảo nàng muốn cầu cạnh hắn a! Nàng lập tức nói, "Chỉ cần Thế tử gia giúp thần nữ vượt qua được kiếp nạn này, ngày sau nhất định hết lòng báo đáp."

Chuyện này sau này hãy nói, quan trọng nhất bây giờ là giải quyết xong chuyện dây dưa với vị Nhị hoàng tử này.

Nói chuyện lâu như vậy, Hạ Vân Nhiễm mới phát hiện, thuyền đã yên lặng dừng ở trong hồ, Long Diệu vén áo đứng dậy, bóng dáng thon dài đứng ở lan can thuyền, giống như hòa làm một thể với mặt hồ lấp lánh lạnh lẽo kia, sườn mặt đẹp đẽ như ngọc thạch, trên vai rủ xuống những sợi tóc đen như mực, hai sợi đai lưng màu trắng bạc tung bay theo gió, vạt áo theo gió thổi mà nhẹ nhàng lay động, phảng phất như đám mây nhẹ nhàng chậm chạp, nhẹ nhàng như ánh trăng, nhưng lại tạo nên cảm giác thanh nhã thoát tục, như đóa Tuyết Liên trên đỉnh núi không thể chạm tới được. Dung mạo kia, cho dù là Hạ Nguyệt Nhu thì cũng phải thua kém mấy phần.

Hạ Vân Nhiễm nhìn thấy vậy hơi ngẩn ra, một thiếu niên thanh khiết không vương một hạt bụi như thế này, nhưng lại gây cho nàng một loại cảm giác cường đại khó tả.

Giống như trong thân thể gầy gò kia, cất dấu một cơn bão tố cuồn cuộn, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra.

"Sắc trời không còn sớm, chúng ta phải trở về rồi." Long Diệu xoay người lại.

Hạ Vân Nhiễm nhìn theo, quả nhiên đã mặt trời đã lên cao, buổi trưa rồi, Nhị Di Nương chắc sẽ đi tìm nàng, nàng gật đầu nói, "Vâng."

Từ hồ về, gió thổi vừa đúng theo chiều thuyền đi, nên hết sức nhẹ nhàng nhanh chóng trở lại ven bờ hồ, vẫn là Long Diệu dắt nàng xuống thuyền, vừa tới trên bờ, Long Diệu liền để cho quản sự của mình đưa Hạ Vân Nhiễm trở lại xe ngựa của nàng.

Trở lại đoàn xe, một đám nha hoàn ma ma đã đứng chờ đến sốt cả ruột gan, Hạ Vân Nhiễm ngồi lên xe, nhanh chóng để bọn họ đưa về phủ.

Chuyến này ra ngoài, cũng không phải là không có thu hoạch gì, ít nhất nàng còn có hi vọng có được sự trợ giúp của Long Diệu, mới vừa rồi lúc ở trên thuyền có chút nóng lòng cầu cạnh hắn, giờ phút này cẩn thận suy nghĩ lại, Long Diệu để cho nàng làm náo động ở phủ công chúa, cũng là một chuyện tốt, nếu nàng thực sự xuất sắc như vậy, khiến Long Diệu sinh lòng ái mộ với tài năng của nàng, trong lúc Nhị hoàng tử còn chưa có cầu hôn trước, thì hắn đã có cơ hội tới Tướng phủ cầu hôn trước rồi.

Nếu Long Hầu phủ thực sự cường đại đến không ai dám trêu chọc, Nhị hoàng tử đang trong thời điểm tranh đoạt ngôi vị, làm sao dám tùy ý động đến Long Hầu phủ đây? Ngay cả Hạ Huyền cũng không dám tùy ý làm khó nàng nữa đâu!

Nghĩ thông suốt những chuyện này rồi, vấn đề đầu tiên nàng phải đối mặt chính là làm thế nào trong ngày mừng thọ của Đại công chúa, có thể đánh bại tất cả mọi người đây.

Đối với nàng mà nói, nàng chỉ cần mấy quân cờ Noãn Ngọc, còn đối với các tiểu thư khác mà nói, vào ngày đó các công tử con nhà quyền quý nhiều như mây trời, các vị hoàng tử cũng ở đấy, họ đương nhiên có thể phấn khích đem hết toàn lực tranh thủ thể hiện ra sự xuất sắc của bản thân, nói như vậy, bây giờ nàng chính là đang phải so tài với cả một đám nữ nhân có chút điên cuồng sao?

Mà thời gian lại chỉ còn có hai ngày để cho nàng chuẩn bị.

Hạ Vân Nhiễm không khỏi buồn rầu a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49: Phủ Trưởng Công Chúa

Trở lại tướng phủ, Nhị Di Nương thì thầm với nàng mấy câu, lúc xế chiều, trong phủ Đại công chúa gửi thiệp mời đến, mỗi tiểu thư đều có một tấm, chuyện này đúng là khiến cho ba tỷ muội Hạ Vân Tuệ vui mừng không thôi, họ đang khổ sở không có ngày nổi danh, hiện tại, cơ hội của các nàng đã tới, họ chỉ cần ở trong phủ Đại công chúa tỏa sáng thật tốt, còn lo không bước được chân vào thế gia sao?

Hiển nhiên là Hạ Nguyệt Nhu cũng vui mừng, Đại công chúa là đương kim hoàng thượng tỷ tỷ, nàng ngày sinh, nhất định phong phong quang quang, đều thì trong người tới, Thái tử Nhị hoàng tử cũng sẽ thân tới, hiện tại, nàng đang lo không có cơ hội thấy Thái tử, hiện tại, cơ hội của nàng tới.

Nàng lại nghĩ đến, Hạ Vân Nhiễm cũng mới chỉ tập múa được nửa năm mà thôi, lần này thua thì nhất định là vô cùng mất mặt, nàng càng thêm mong đợi được nhìn thấy một màn này, phơi bày bộ mặt là kẻ ngu ngốc của Hạ Vân Nhiễm, để cho tất cả mọi người đều biết, Thất Tiểu Thư Tướng phủ cũng chỉ

hư danh mà thôi, kì thực chính là một dã nha đầu ở thôn quê.

Còn có chuyện gì khiến cho nàng vui mừng hơn việc đạp cho tiện nhân Hạ Vân Nhiễm này một nhát đây?

Ngày sinh nhật của Đại công chúa, chẳng những là những tiểu thư trong tướng phủ âm thầm cố gắng, mang theo tâm tình muốn tranh đấu tài năng và sắc đẹp, mà những tiểu thư khuê các những nhà khác cũng đều đang cố gắng chuẩn bị, như thể chỉ cần thông qua bữa tiệc này mà có thể hấp dẫn được sự chú ý của Thái tử cùng các vị hoàng tử khác, thì đây chính là thoát khỏi cửa quan bay vào hoàng thất, chuyện này vô cùng tốt nha!

Chỉ có một người không có tâm tư này, đó chính là Hạ Vân Nhiễm, nàng ngồi ở trong phòng khổ sở suy nghĩ, lần này nếu chỉ dựa vào khả năng múa của nàng thì không thể nào chiến thắng được, chỉ có thể kiếm tẩu thiên phong*, rồi sử dụng chút kỹ xảo thì mới có thể thắng lợi được.

*Kiếm tẩu thiên phong: ý nói không theo quy tắc bình thường, dùng những biện pháp hoàn toàn mới để giải quyết vấn đề.

Hạ Vân Nhiễm cũng bớt thì giờ nghĩ một chút xem dáng vẻ lúc này của Hạ Nguyệt Nhu ra sao. Không cần suy nghĩ cũng biết, bây giờ nàng ta chắc đang hài lòng lắm, kỹ thuật nhảy của nàng ta cũng đã từng được hoàng thượng ca ngợi. Chỉ là, khóe miệng Hạ Vân Nhiễm xuất hiện một nụ cười giảo hoạt, thầm nghĩ, Hạ Nguyệt Nhu, lần này mà không để cho ngươi bị người người chê cười, ta sẽ không gọi là Hạ Vân Nhiễm.

Buổi chiều, Hạ Vân Nhiễm cảm thấy trong lòng buồn bực, liền đến hoa viên hái hoa, tiện thể nghĩ một chút xem có thể nghĩ ra chủ ý gì mới mẻ không. Mới vừa rồi, nàng ăn mấy miếng mứt táo, toàn thân tản ra hương thơm như mật ong, đột nhiên, một con bướm trong vườn hoa giương cánh bay tới gần nàng, đậu vào trên bả vai Hạ Vân Nhiễm, đôi cánh xinh đẹp cánh hắt lên ánh sáng rực rỡ như cánh hoa, vô cùng đẹp đẽ.

Nhất thời, một ý tưởng nảy ra trong đầu Hạ Vân Nhiễm. Trời ạ?! Vậy mà nàng lại không nghĩ tới điểm này, nghĩ ra rồi, Hạ Vân Nhiễm không khỏi kéo khóe môi cười lên một tiếng, xem ra, mấy ngày nữa ở bữa tiệc, nàng phải trở thành Hương phi một lần rồi.

Cả buổi chiều hôm nay, trên dưới Tướng phủ, các tiểu thư đều ở trong khuê phòng của mình luyện múa, phí hết tâm tư muốn làm sao có thể nghĩ ra một điệu múa thật đẹp nhưng cũng phải thật độc đáo, để vào ngày quan trọng có thể tạo nên tiếng thơm vang dội.

Hạ Nguyệt Nhu cũng không ngoại lệ, chỉ có điều, mục đích của nàng nàng cũng không phải là tập múa, mà vào lúc nhận được thiệp mời, nàng đã lập tức sai người ta đi mời nhạc công nổi danh nhất Kinh Thành đến, chỉ có kỹ thuật nhảy phối hợp hoàn mỹ với âm nhạc mới có thể tạo ra một điệu nhảy thành công.

Hạ Nguyệt Nhu là người thông minh, nàng đã mời nhạc công nổi danh Kinh Thành là Đường Phong Hoa rồi, đến khi đám người Hạ Vân Tuệ ý thức được vấn đề này, cũng chỉ có thể mời một nhạc công bình thường đến mà thôi, chuyện này khiến các nàng cực kỳ tức giận.

Mà về điểm này thì Hạ Vân Nhiễm cũng là chậm hơn một bước, nàng sớm đã nghĩ đến vấn đề này, chỉ là, đến khi nàng quyết định hành động, lại có người tới cửa tìm nàng. Người đến chính là một cô gái có dung mạo bất phàm, nàng ngồi xe ngựa hoa lệ đến, có thêm hai người tỳ nữ đi theo, đi vào đến đại sảnh gặp Hạ Vân Nhiễm, nàng hướng Hạ Vân Nhiễm cung kính hành lễ.

"Dân nữ bái kiến Thất Tiểu Thư." Âm thanh trong trẻo, nghe cảm động hệt như con người của nàng .

"Ngươi là?" Hạ Vân Nhiễm có chút hiếu kỳ nhìn nàng.

"Dân nữ gọi Tố Nguyệt, là được Long thế tử ra lệnh đến để tấu nhạc cho Thất Tiểu Thư."

Hạ Vân Nhiễm trừng mắt nhìn, Long Diệu? Hắn lại tốt như vậy? Ngay cả nhạc công cũng mời giúp nàng? Hạ Vân Nhiễm vừa thấy Tố Nguyệt chỉ chừng hai mươi tuổi, nếu là Long Diệu mời tới, dĩ nhiên không phải người mà một nhạc công bình thường có thể so sánh được rồi.

Hạ Vân Nhiễm lập tức mời nàng ngồi xuống, rót một chén trà xanh, Tố Nguyệt hết sức khách khí uống, sau đó, hai người bắt đầu thương lượng vũ điệu sẽ biểu diễn ở bữa tiệc ngày đó. Vào thời điểm Hạ Vân Nhiễm nói ra ý tưởng của mình, Tố Nguyệt quả thật kinh ngạc không thôi, Hạ Vân Nhiễm lại có thể có ý nghĩ như vậy?

"Tin tưởng ta đi! Tố Nguyệt tiểu thư, sẽ không khiến cho ngươi thất vọng." Hạ Vân Nhiễm tự tin cười một tiếng.

Khóe miệng Tố Nguyệt khẽ nhếch lên một nụ cười, tất nhiên Long Diệu phái nàng tới trợ giúp, hiển nhiên là tin tưởng vị Thất tiểu thư này rồi, bây giờ, chính là thử kết hợp khúc nhạc này thôi.

Hạ Nguyệt Nhu đang vui mừng vì mình mời được nhạc công nổi danh nhất Kinh Thành, thế nhưng, khi nghe nói Hạ Vân Nhiễm vậy mà lại mời một cô gái tên gọi Tố Nguyệt đến, mới đầu nàng chưa nghe nói qua, nhưng, khi Đường Phong Hoa lộ ra hứng thú thật lớn, ca ngợi không dứt thì Hạ Nguyệt Nhu mới phát hiện vị Tố Nguyệt này lai lịch không hề nhỏ.

Tố Nguyệt từ nhỏ sống ở Giang Nam, được mảnh đất Giang Nam nuôi dưỡng, từ nhỏ đã là một người chơi đàn rất hay, lúc mới đầu chỉ nổi danh ở Giang Nam, sau này, nàng đưa theo người nhà đến Kinh Thành, ở Túy Dương Lâu nổi danh nhất Kinh Thành đàn một khúc thành danh, trở thành nhạc công mà những thiên kim con nhà quyền quý ở Kinh Thành bỏ thật nhiều tiền ra cũng khó mời được nhất, nàng am hiểu nhiều loại nhạc khí, danh tiếng đã sớm lấn át Đường Phong Hoa, chỉ là Hạ Nguyệt Nhu luôn ở trong khuê phòng nên không biết những chuyện đồn đại này mà thôi.

Nghe đến đó, trong lòng Hạ Nguyệt Nhu buồn bực không thôi, không ngờ Hạ Vân Nhiễm lại có bản lĩnh tới mức này, mời được Tố Nguyệt tới gảy đàn cho nàng, chuyện này càng khiến cho nàng càng ngày càng vội, nàng lật tung tất cả tài liệu về các danh nhân trong lịch sử ca múa, cuối cùng, nàng chọn một điệu múa tên là "Trường Nguyệt Ca", nghe nói, đây là điệu múa mà mấy Trăm năm trước một vị phi tử vốn không nổi danh chút nào ở trong cung đã

nhảy múa dưới ánh trăng, kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng tựa như muốn theo gió bay lên trời đã khiến cho Hoàng Thượng đi ngang qua trông thấy mà kinh ngạc không thôi, liền mê muội. Dùng điệu múa này, thu hút được sự chú ý của ThánuảThượng, cuối cùng trở thành một đời sủng phi. Mà điệu múa này đã thất truyền từ lâu, Hạ Nguyệt Nhu lại vô tình may mắn có được mấy chương, thêm vào đó nàng lại tinh thông vũ điệu, nên đã tự sáng tạo ra một khúc Trường Nguyệt Ca này.

Mà ở phía Hạ Vân Nhiễm, để cho phối hợp với điệu múa của Hạ Vân Nhiễm, Tố Nguyệt đàn một khúc Phượng Thủ Không Hầu, khi nàng gảy đàn lên, chỉ nghe trong sân viện trống trải, có tiếng nhạc như nước chảy mây trôi, dù âm thanh không lớn, nhưng nhu hòa như ánh cầu vồng, dạt dào ý thơ, khi thì ôn tồn lúc lại thần bí, phát ra sự tự nhiên thuần túy.

Mà Hạ Vân Nhiễm chính là cần âm thanh tự nhiên, tinh khiết như thế.

Trải qua hai ngày luyện tập, Hạ Vân Nhiễm và Tố Nguyệt đã phối hợp rất hoàn mỹ rồi, đảo mắt một cái, ngày sinh nhật của Đại công chúa đã đến.

Đại công chúa, tức là trưởng tỷ của Đương Kim hoàng thượng, có thể thấy được thân phận vô cùng tôn quý, có lẽ là có tuổi thường thích nhẹ nhàng yên tĩnh, nhưng hàng năm cũng sẽ mời các phu nhân nổi danh trong Kinh Thành đến phủ uống trà, ngồi nói chuyện phiếm tâm sự chuyện này chuyện nọ trong cuộc sống, là một vị Trưởng Công chúa hết sức nhân từ, năm nay là nàng sinh nhật sáu mươi tuổi của bà, tự nhiên được tổ chức náo nhiệt vô cùng.

Mà để cho ngày sinh nhật của mình có nhiều màu nhiều vẻ, đặc biệt tổ chức một trận tranh tài khiêu vũ, người đứng thứ nhất, có thể lấy được một món bảo vật của bà, nghe nói bảo vật này bây giờ khó mà tìm được bản thứ hai, có thể thấy được là trân quý vô cùng.

Đối với các tiểu thư dự thi mà nói, bảo vật có lẽ là thứ hai thôi, được các Quý công tử để mắt tới trong bữa tiệc hôm nay mới là điều trọng yếu nhất, chỉ cần có thể được Thái tử hoặc là mấy vị hoàng tử coi trọng, bảo vật trong thiên hạ liền thoải mái dùng chứ sao.

Đại phu nhân vốn là muốn góp mặt, nhưng tiếc rằng Hạ Huyền ra lệnh không cho phép bà đi, chỉ có lão phu nhân đưa Nhị Di Nương, và các vị tiểu thư đi, dù sao hôm nay sẽ gặp đông đảo khách nhân, hai vị di nương liền ở lại trong phủ, không tiện lộ diện.

Hạ Huyền cũng hết sức coi trọng lần tranh tài này, hắn có hai nữ nhi xuất sắc, một đã sớm thành danh, một thì danh tiếng đang lên, hắn hy vọng nhất, đương nhiên là Hạ Nguyệt Nhu đoạt giải nhất lấn át tất cả các tiểu thư khác, dù sao đó là lá bài cuối cùng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thi Múa

Xe ngựa Tướng phủ được gia đình cùng nha hoàn vây quanh, đi về hướng phủ Đại công chúa, trên đường, cũng đôi lúc có thể thấy phu nhân và các tiểu thư cao quý xuất hành, đây là một chuyện mà người dân ai cũng trông mong ngóng chờ, nói chuyện say sưa về đề tài này, bọn họ ở đáy lòng rối rít suy đoán, rốt cuộc lần này lại là tiểu thư nhà nào múa được giải cao nhất đây?

Trong đó, Hạ Nguyệt Nhu được nâng lên cao nhất, tất cả mọi người suy đoán, lần này chắc là đại tiểu thư Tướng phủ sẽ đoạt giải quán quân.

Dĩ nhiên, cũng có người nói là Thất Tiểu Thư, hoặc các tiểu thư khác trong phủ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là những tiếng nói ủng hộ Hạ Nguyệt Nhu nhiều nhất.

Ngồi ở trong xe ngựa, mơ hồ nghe được tiếng bàn tán của dân chúng, chuyện này khiến cho đôi mày thanh tú của Hạ Nguyệt Nhu hả hê nâng lên, cho dù Hạ Vân Nhiễm có xuất sắc đi chăng nữa, cũng không giành được danh tiếng của nàng, hôm nay, nàng muốn hung hăng giẫm Hạ Vân Nhiễm ở dưới chân, nhục nhã một phen, để cho nàng ta thưởng thức cảm giác thế nào gọi là tài nghệ không bằng người .

Thời điểm đến phủ Đại công chúa, xe ngựa Tướng phủ dừng lại, Nhị Di Nương và nhũ mẫu dìu lão phu mặc nhân trang phục lộng lẫy, dẫn một các tiểu thư Tướng phủ đi vào cửa chính phủ Đại công chúa, các tiểu thư nhẹ nhàng bước đi liên tục, dọc theo đường đi khiến cho vô số ánh mắt nhìn theo, Hạ Nguyệt Nhu đặc biệt trang điểm tỉ mỉ, dung mạo xinh đẹp chính là chiêu bài của nàng, mặc dù có rất nhiều người đã từng gặp nàng, nhưng hôm nay gặp lần nữa, lại giống như mới gặp lần đầu giật nảy mình.

Nàng chỉ tùy tùy tiện tiện đi giữa đám người, lại khiến trăm hoa trong vườn thua sắc.

Dĩ nhiên, mọi người cũng đồng thời chú ý đến Thất Tiểu Thư Tướng phủ là Hạ Vân Nhiễm, những người mà từ trước đến nay chưa từng nghe danh Thất Tiểu Thư, hôm nay nhìn thấy, thì hai mắt cũng phát sáng, cho dù chỉ mặc đồ duy nhất một màu trắng, cũng không che giấu đi dung nhan tuyệt sắc của nàng.

Hạ Vân Nhiễm đã sớm nghe ngóng, bữa tiệc lần này là tổ chức trong vườn hoa ngoài trời, chỉ thấy trong vườn hoa là một bức tranh sặc sỡ, từng khóm hoa tươi, đua nhau khoe sắc, phô diễn đủ loại kiểu dáng, phảng phất như những thiếu nữ xinh đẹp đang tụ họp bên cạnh kia, tất cả đều là những gương mặt xinh đẹp tươi tắn.

Trong vườn hoa dựng một đài cao, trên đài trải tấm thảm rất lớn, ngoại trừ người chủ trì ngồi ở phía đông, tất cả ba phía còn lại sắp đặt bài trí, hiển nhiên

là để lại cho các vị khách quý ngồi.

Lúc này, cũng sắp đến giờ bắt đầu rồi, các tân khách ngồi vào chỗ của mình dưới sự hướng dẫn của nha hoàn trong phủ, chỉ chốc lát sau, đã thấy Thái tử, Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử, Ngũ Hoàng Tử, tứ đại hoàng tử đều tới.

Thái tử mặc trang phục màu vàng sáng chói mắt, trên áo thêu hình năm móng vuốt rồng vàng, gương mặt dịu dàng, rõ ràng thể hiện ra một chút mong đợi, Nhị hoàng tử mặc một bộ mãng bào màu tím nhạt, bên hông đeo một cây thương màu tím trạm khắc vô số hoa văn bằng vàng, mái tóc dài đen như mực, làm nổi bật lên một đôi mắt thâm trầm cơ trí, ánh mắt của hắn trực tiếp nhìn chằm chằm Hạ Vân Nhiễm ngồi đối diện, khóe miệng mang theo cười.

Tứ hoàng tử còn lại mặc bộ áo gấm Vân Nam dài màu xanh dương, bên hông thắt đai lưng thêu hoa văn hình dơi màu xanh nhạt, một mái tóc đen dài, đôi môi mắt hoa đào như biết cười, khiến cho người nhìn có một loại cảm giác nhẹ nhàng thanh nhã, bình dị gần gũi.

Ngũ Hoàng Tử hiển nhiên cũng mặc toàn gấm lụa, lại không hề che giấu được sự thật hắn còn giống hệt đứa bé nghịch ngợm.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu trắng từ bên cạnh hành lang bước ra, chính là Long Diệu, hắn mặc một bộ áo bào trắng có thêu chỉ bạc, áo bào trắng tản ra ánh sáng như ngọc, cả người như khoác lên một tầng sắc lấp lánh như ánh trăng, vừa vào sân liền hết thu hút ánh mắt.

Khiến cho trái tim các thiếu nữ khuê các đứng đối diện đập rộn lên, rối rít đỏ mặt, chỉ sợ, ngay cả Thái tử cũng không nhận được sự đối xử như thế này đi!

Hạ Vân Nhiễm nhanh chóng quét mắt nhìn hắn một cái, liền cụp xuống, nàng không thể để cho Hiên Viên Trạm phát hiện được điều gì, ánh mắt Long Diệu lại không ngần ngại chăm chăm quan sát Hạ Nguyệt Nhu, sau đó mới quét qua Hạ Vân Tuệ ở bên cạnh, cuối cùng hướng về Hạ Vân Nhiễm, ngưng một lát, hắn liền ngồi xuống vị trí của mình.

Tất cả các vị khách ngồi xuống sau, chỉ thấy người chủ bữa tiệc sinh nhật hôm nay, Đại công chúa, đang bước vào giữa đám nha hoàn, mái tóc bà bạc trắng giống như tơ bạc, chải búi tóc Như Ý thật cao, bên trong tóc mây đội chiếc mũ phượng Mẫu Đơn Thanh Ngọc, mặc dù đã sáu mươi tuổi, gương mặt vẫn có thể so với đóa Phù Dung, có thể thấy được lúc còn trẻ nhất định là tuyệt thế giai nhân.

Bởi vì điểm hấp dẫn nhất trong buổi thọ yến hôm nay, chính là sự tranh tài kỹ thuật múa, nên khi Đại công chúa ngồi xuống, liền nói lời cám ơn một lượt, cảm kích những vị khách đã nể mặt đến góp vui, ngay sau đó, liền nói với một vị quản gia bên cạnh tuyên bố bắt đầu tranh tài.

Cũng không biết là ai sắp xếp thứ tự ra sân thi đấu, vị quản gia đứng bên cạnh nữ quan cao gầy liền cất giọng kêu lên, người thứ nhất lên đài chính là tiểu thư phủ Định Quốc Công, tiểu thư này hiển nhiên chưa hề chuẩn bị tâm lý, kinh hãi một chút, nhưng vẫn tỏ ra vẻ ung dung bình tĩnh bước lên đài, bên cạnh nàng, nhạc công cũng mau chóng chuẩn bị đàn, chỉ chốc lát sau, tiếng đàn du dương tràn ngập khắp nơi, kỹ thuật múa của vị tiểu thư này giống như nước chảy mây trôi, múa xong một khúc, mặc dù không có cảm giác kinh ngạc, nhưng lại khiến người khác thoải mái, cũng coi như là người mở đầu tốt.

Ngay sau đó, lại là ba bốn vị tiểu thư đi lên, kỹ thuật múa không có gì hấp dẫn sáng tạo, phần lớn là những điệu múa thủy tụ*, chỉ là tất cả các tiểu thư đều xinh đẹp kiều diễm.

*điệu múa thủy tụ: điệu múa với ống tay áo rất dài, lúc vung lên như làn nước mềm mại, uyển chuyển.

Bên dưới đài một nhóm các tiểu thư, đều hết sức khẩn trương chờ đợi, chỉ sợ người khác xong là đến phiên mình, cũng vào lúc này, có một âm thanh cực nhỏ truyền vào tai Hạ Vân Nhiễm, "Thất Tiểu Thư, theo thứ tự thì người ra cuối cùng, tất cả đã chuẩn bị xong."

Hạ Vân Nhiễm quay đầu lại thì nha đầu kia đã đi rồi, ở bên kia, Hạ Nguyệt Nhu nhìn về phía các tiểu thư thi đấu trên đài, ánh mắt có nét trào phúng lạnh lùng, chỉ có điều, vì muốn giữ vững hình tượng thục nữ dịu dàng của mình, nên khóe miệng nàng vẫn nở nụ cười.

Rất nhanh, mấy tỷ muội Hạ Vân Tuệ cũng thay nhau lên thi, chỉ là, khiến cho các nàng băn khoăn là, tại sao họ lại xếp thứ tự ở trên, sau một điệu múa, có thể thu hút sự chú ý của một số Quý công tử hay không, đến cuối cùng đại tiểu thư Tướng phủ bọn họ không cần, nhưng đối với mấy vị tiểu thư này, ngược lại sau này có thể sẽ được vị nào đó đến cửa cầu hôn.

Có thể khiến cho quyền lợi của Tướng phủ được nâng lên, cũng là chuyện có thể làm rạng rỡ tổ tông.

Ngón tay Hạ Vân Nhiễm khẽ lướt qua nước trà của Hạ Nguyệt Nhu, một ít bột phấn lặng lẽ rơi xuống, vừa đúng lúc vì khẩn trương nên Hạ Nguyệt Nhu hơi khát nước, liền nâng chén lên tao nhã đã uống vài ngụm, mà ngước mắt lên thì lại nhìn thấy đôi mắt Thái tử ở phía đối diện nhìn chằm chằm vào nàng, khiến cho tim nàng có chút đập rộn lên.

Anh mắt Nhị hoàng tử Hiên Viên Trạm, thỉnh thoảng cũng dừng lại ở gương mặt nàng, rốt cuộc, Hạ Nguyệt Nhu cũng là người đẹp hiếm có, lòng yêu thích cái đẹp, hắn cũng có.

Các tiểu thư trên đài, mỗi người mỗi vẻ, chia đều ánh hào quang, nhưng không có ai đặc biệt được người ta yêu thích, chỉ là, họ xuất đầu lộ diện biểu diễn tài năng, cũng khiến cho những người xem hôm nay được no mắt.

Khi trên đài nữ quan tuyên đến tên tuổi Hạ Nguyệt Nhu thì nàng không khỏi ngẩn ra, nàng cho là mình là người cuối cùng ra sân, ai ngờ không phải nàng? Mà Hạ Vân Nhiễm sao?

Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng Hạ Nguyệt Nhu vẫn bình tĩnh đứng dậy, khẽ phúc nhún người chào mọi người, vào lúc này tất cả mọi người đều nín thở, dõi theo phong thái vị mỹ nhân tuyệt sắc này, chỉ thấy Hạ Nguyệt Nhu nhẹ nhàng bước, khi nàng lên đến đài cao, tiếng đàn tranh vang lên, nhẹ nhàng

như ánh trăng, khiến trái tim người ta không khỏi rung động, trong khoảnh khắc dường như bản thân đang ở trong sơn cốc tĩnh mịch kỳ ảo.

Mà lúc này, Hạ Nguyệt Nhu uyển chuyển múa, nàng giống như nàng tiên xuất trần dưới ánh trăng, mang theo ánh trăng, ống tay áo tung bay theo điệu múa, điều Hạ Nguyệt Nhu khiến mọi người kinh ngạc là ở chỗ, bản thân nàng vô cùng xinh đẹp, cộng thêm nàng lại múa những động tác đặc biệt, trong nháy mắt khiến cho bên dưới đài vỗ tay không ngừng.

Mà người còn không phải ai khác, chính là Thái tử điện hạ, cũng theo những người khác trầm trồ khen ngợi, hiển nhiên muốn phụ họa rồi.

Chỉ có đôi mắt Hạ Vân Nhiễm nhìn Hạ Nguyệt Nhu trên đài, che miệng, giống như đang kinh ngạc, nhưng ai biết cái nàng che chính là một nụ cười giảo hoạt!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Không Làm Cho Hắn Thất Vọng

Edit: Thích Cháo Trắng

Chỉ thấy Hạ Nguyệt Nhu đang đi vòng quanh trên đài, đột nhiên cơ thể mất thăng bằng, thiếu chút nữa thì ngã xuống, nhưng rất nhanh, nàng làm động tác quỳ một gối xuống hết sức hoa lệ để che giấu đi, nhưng, trên gương mặt xinh đẹp kia lại xuất hiện nét kinh hoảng, tiếng đàn tranh cổ bên cạnh vẫn réo rắt vang lên, lúc cao lúc thấp, đôi khi yên tĩnh mà nhàn nhã xuống thấp như thể âm thanh của tình yêu vượt qua muôn vàn khó khăn.

"Phụt..." một âm thanh vang lên truyền vào trong tai mọi người, đây không phải là tiếng đàn tranh, mà giống như… tiếng đánh rắm…

[Ôi xin phép chen ngang, edit chỗ này mà tí nữa tui phun cả cà phê ra:v tác giả ghi trực tiếp quá đi:v]

Nụ cười trên mặt tất cả mọi người cũng trở nên cứng ngắc, đều đang nghĩ, vào lúc này ai lại thả ra âm thanh thiếu trang nhã như thế? Người đang ngồi rối rít hoài nghi người hai bên cạnh mình, không ai chú ý tới, sắc mặt của Hạ Nguyệt Nhu đã đỏ lên, nàng tận lực dùng tay áo che mặt, nhưng mà, phản ứng thân thể, cũng không phải là việc mà nàng có thể khống chế…

Chỉ nghe một chuỗi âm thanh quái lạ không thể khống chế phát ra, lấn át cả tiếng đàn tranh cổ đang vang lên…

Rốt cuộc thì tất cả mọi người cũng nghe được rõ ràng, âm thanh này không phải là người nào khác, mà chính là Hạ Nguyệt Nhu ở trên đài, khuôn mặt mỹ lệ của Hạ Nguyệt Nhu quả nhiên là muốn khóc rồi, nàng chớp chớp đôi mắt ngấn lệ, ngay sau đó, nàng xấu hổ che mặt, cả người lao xuống đài, thẹn đến chỉ muốn chui xuống đất, cúi đầu chạy về phía hành lang sau khán đài.

Bên dưới đài, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, mặc dù bọn họ buồn cười, nhưng lại không dám cười, cuối cùng, không biết vị tiểu thư nào hì hì một tiếng, trong đám người lại truyền đến tiếng cười đè nén, ngay cả Trưởng công chúa cũng che mũi, khóe miệng không che giấu được nụ cười thất thố.

Tam muội Hạ Vân Tuệ cười nghiêng ngả nhất rồi, mà Thái tử ngồi đối diện kia, trên mặt cũng có vẻ thất vọng, đây quả thật là chuyện quá mất hình tượng rồi, sắc mặt hắn cũng có chút cứng ngắc, nhưng Ngũ Hoàng Tử ngồi bên cạnh lại cười đến mức mắt cũng híp lại, Thái tử không khỏi tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Nụ cười tràn ngập trên gương mặt Hạ Vân Nhiễm, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Long Diệu, chỉ thấy trong mắt hắn rõ ràng có một tia trách cứ, hướng nàng lắc đầu một cái, nội tâm Hạ Vân Nhiễm rét lạnh, đây là kiểu ánh mắt gì? Chẳng lẽ hắn biết là nàng giở trò quỷ?

Nhị hoàng tử là người trấn định nhất, đại khái bình thường hắn chính là người ăn nói thận trọng! Vào lúc này, hắn tỏ ra bình thường nhất, đối với loại tình huống luống cuống này, cũng coi là bình thường không có gì đặc biệt.

Đột nhiên từng tiếng nói lạnh nhạt vang lên, "Đại công chúa, có phải còn một người nữa vẫn chưa lên đài hay không ạ?"

Người nói lời này chính là Long Diệu, hắn giống như tỏ ý tuyệt đối không muốn để sót người này, Hạ Vân Nhiễm im lặng, đây là hắn ép mình nhất định phải lên đài múa sao?

Đại công chúa lập tức ngồi lại nghiêm chỉnh, khôi phục hình tượng uy nghi của mình, quay sang nữ quan đứng bên cạnh nói: "Còn có người sao?"

"Hồi bẩm công chúa, còn có một vị tiểu thư, là Thất Tiểu Thư Tướng phủ."

"Được, để cho nàng lên múa đi!" Rõ ràng Đại công chúa đã có chút chán nản rồi, ánh mắt cũng không còn bao nhiêu tinh thần, đại khái Hạ Nguyệt Nhu làm ra chuyện xấu như vậy, làm bà cũng có chút không vui, dù sao đây cũng là chuyện mất thể diện.

Nầu không khí ồn ào nhất thời lập tức an tĩnh trở lại, hôm nay là sinh nhật của Đại công chúa, bọn họ không thể không kính trọng, mặc dù buồn cười, cũng phải kiềm chế, nghĩ thầm, Tướng phủ đã mất mặt đến mức như vậy rồi, không biết vị Thất Tiểu Thư này lại chuẩn bị làm ra chuyện cười như thế

nào đây? Nghe nói nàng mới trở về từ nông thôn nha! Cỡ lẽ lần này Tướng phủ nổi danh khắp kinh thành muốn liên tục diễn hai chuyện cười rồi đây.Các tiểu thư khác cũng trợn tròn mắt chờ xem mọi chuyện thế nào!

Trong đám người, ánh mắt Hiên Viên Trạm khẽ xẹt qua Long Diệu ngồi bên kia, ánh mắt thâm trầm bất định, mới vừa rồi Long Diệu nói ra một câu kia, là có ý gì? Chẳng lẽ là hắn muốn bắt Hạ Vân Nhiễm lên đài, sau đó xấu mặt, để cho sau này mình cưới nàng, cũng bị mất mặt theo sao?

Long Diệu nói xong, vuốt vuốt nắp ly trà, giống như thờ ơ, một gương mặt lạnh nhạt an tĩnh thể hiện phong thái phi phàm của thái tử Long phủ.

Hiên Viên Trạm không khỏi hừ lạnh một tiếng, quả nhiên là hắn ta có ý này, mặc dù Long Hầu phủ chưa bao giờ tham chính trên triều, nhưng kỳ thực bất luận kẻ nào cũng không dám xem thường sức mạnh của họ, nhưng ba năm trước đây, bởi vì xử lý một chuyện công, hắn lại không cẩn thận liên lụy tới một quản sự làm ở Long Hầu phủ, lúc ấy hắn và Long Diệu từng có tranh chấp mấy câu, kể từ lúc đó, hắn cũng cảm giác Long Diệu cố ý tranh đoạt với hắn, mặc dù, không có mâu thuẫn trực tiếp, nhưng khẳng định là trực giác của hắn luôn chính xác.

Điều này không khỏi khiến cho Hiên Viên Trạm híp mắt lại, hắn vô cùng kỳ vọng lần này Hạ Vân Nhiễm có thể tạo cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Hạ Vân Nhiễm đứng dậy, khẽ khẽ nhún người tử, "Vân Nhiễm tuân mệnh."

Hôm nay Hạ Vân Nhiễm mặc một bộ váy trắng như mây, không hề chói chút nào, toàn thân nàng giống như được ánh trăng tinh túy chiếu rọi lên, mà đúng lúc này, có mấy vị thị vệ mang một cái trống cổ to có màu đỏ lên đài, chỉ thấy mặt trống bằng phẳng, đường kính chỉ rộng bằng một cánh tay, bốn phía rủ xuống những sợi châu ngọc trang trí, vừa đúng lúc này, lại thấy Hạ Vân Nhiễm nhẹ nhàng cởi chiếc áo choàng đang khoác trên người ra, trong nháy mắt, trong không khí dường như phảng phất một hương thơm kỳ lạ, hương vị kia thấm vào ruột gan, lại giống như hội tụ từ mùi thơm của trăm loài hoa mà thành, làm lòng người xao động, lại an tâm, làm nội tâm của mọi người bất tri bất giác an tĩnh lại.

Trên đài thi đấu, Hạ Vân Nhiễm lộ ra chiếc eo nhỏ nhắn chưa đầy một nắm tay của mình, bóng hình tinh khiết của nàng tựa như một đóa hoa Tuyết Liên xuất trần trên đỉnh Thiên Sơn, không nhiễm chút bụi phong trần, mặc dù Hạ Vân Nhiễm mới chỉ học múa nửa năm, nhưng điệu múa đến từ trái tim, tản mát ra một loại hơi thở tâm linh, hòa hợp cùng với kỹ thuật múa, liền có thể tiến vào tận sâu trong tâm hồn người xem.

Đầu tiên, mọi người bị mùi thơm thu hút, sau đó mắt lại thấy vẻ kiều diễm của nàng, không khỏi khôi phục tinh thần từ chuyện Hạ Nguyệt Nhu luống cuống vừa rồi, giống như lại tiến vào một loại tâm trạng thưởng thức khác, đầy ắp mong đợi đối với Thất Tiểu Thư trên đài.

Hạ Vân Nhiễm hơi phất tay áo, tiết tấu múa chầm chậm, sau đó đôi tay thu tay áo trở về, lại chậm rãi vung lên, thân thể xoay tròn ở giữa đài, ống tay áo rộng lớn bay múa ở trong gió, theo bước chân hòa cùng nhịp trống của nàng, hạt châu trên viền trống lay động vang dội những tiếng tinh tinh tang tang, phối hợp với âm thanh tinh túy của đàn Không ở dưới đài, vòng eo Hạ Vân Nhiễm như cành liễu, váy tung bay, mái tóc đung đưa theo cử động thân thể, váy áo như nở rộ nhiều loại hoa, ngọc bội phát ra tiếng tinh tang dễ nghe, hoạt bát yêu kiều.

Tất cả mọi người nhìn thấy đều ngây ngẩn cả người, đúng lúc này, lại có người khẽ kêu một tiếng, "A, nhìn bươm bướm kìa… Rất nhiều bươm bướm nha!"

Chỉ thấy bươm bướm vốn đang vòn quanh trăm hoa trong vườn, từ bốn phương tám hướng lại bay về vây quay người Hạ Vân Nhiễm, phảng phất như điểm xuyết lên bộ váy trắng như tuyết của cô, các loại bươm bướm xinh đẹp bay vòng quanh điệu múa của nàng, dường như cũng có linh tính, cùng múa với nàng.

"Trời ạ! Làm sao có thể như vậy? Làm sao Thất Tiểu Thư lại có thể khiến cho những con bướm này bay theo nàng đây?"

"Thật là xinh đẹp!"

"Diễm lệ quá!"

Dưới đài là một tràng tiếng khen ngợi, Thái tử nhìn cũng phải trừng lớn mắt, hoàn toàn quên mất Hạ Nguyệt Nhu, cặp mắt của Nhị hoàng tử thâm thúy vốn không kinh sợ, giờ phút này cũng khẽ trợn lớn rồi, hắn không dám tin Hạ Vân Nhiễm lại có xinh đẹp như vậy, thần kỳ như vậy, lại khiến trăm bướm trở thành bạn cùng múa với nàng, khóe miệng của hắn không khỏi cong lên vẻ hả hê, giống như tất cả hào quang của Hạ Vân Nhiễm, hắn cũng đều có một phần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Ép Buộc Nàng

Edit: Tử Dương Hoa

Một màn trình diễn này, khiến cho Đại công chúa đang ngủ gật cũng kinh ngạc vô cùng, mở to đôi mắt, ý cười trên khóe môi nhiều thêm mấy phần, trong sân viện, tất cả mọi người đều nín thở trầm ngâm, chăm chú nhìn Hạ Vân Nhiễm trên đài giống như Hồ Điệp tiên tử, chỉ thấy nàng khẽ nâng bàn tay trắng nõn, khi cánh tay ngọc của nàng ngưng lại trên không trung lập tức có mấy con bướm đậu lên, nàng nhẹ nhàng thổi, những chú bướm đầy màu sắc sải cái

tung bay bay lên trời giống như pháo hoa nở rộ, có đủ loại màu sắc khác nhau, khiến mọi người kinh ngạc vô cùng.

Động tác sau cùng của Hạ Vân Nhiễm là quỳ một gối xuống, chỉ thấy tay nàng đang cầm mấy con bướm đầy màu sắc, giống như một vị tiên nữ dịu dàng, ở giữa đất trời xinh đẹp phóng sinh các sinh linh bé nhỏ, biểu cảm khiến mọi người kính sợ, lại kinh ngạc.....

Bươm bướm sắc màu từ từ bay lượn quanh người nàng, giống như không muốn rời đi, mãi lâu sau, cuối cùng mới bay về hướng trăm khóm hoa trong vườn.....

"Hay lắm, thật là khéo léo, vô cùng tuyệt diệu!" Dưới đài vang lên một tiếng nói ca ngợi, theo sau Đại công chúa cũng là những lời khen ngợi không dứt, "Thật là khiến mọi người mở mang tầm mắt, quá đẹp."

"Đẹp mắt, đẹp mắt, thật là vô cùng đáng yêu, kỹ thuật múa của vị tỷ tỷ này đẹp nhất....." Là tiếng nói của Ngũ Hoàng Tử.

Khóe miệng Long Diệu khẽ xuất hiện một nụ cười, một đôi con ngươi sáng như sao trời nhìn thẳng vào nàng, không có vẻ ngạc nhiên như những người khác, nhưng cũng tỏ ý ca ngợi nàng.

Bốn người Thái tử bên này cũng thật lâu sau mới hồi phục tinh thần, nụ cười nơi khóe miệng Hiên Viên Trạm càng lúc càng lớn, hắn thật sự đã coi thường bản lãnh của nha đầu này rồi, lại có khả năng như vậy, có thể điều khiển bươm buớm, hắn còn nhớ chuyện nàng nuôi một con rắn nhỏ, nha đầu này thật là cực kì quái, nhưng cũng rất thú vị.

"Thật không ngờ được Tướng phủ còn có một vị tiểu thư xinh đẹp như vậy." Thái tử cũng hớn hở đưa lời khen.

Vẻ mặt Hiên Viên Trạm nhất thời hơi biến đổi, theo đó, mặt mũi hắn căng thẳng thêm mấy phần, nhìn chằm chằm vào Hạ Vân Nhiễm, dường như muốn sử dụng ánh mắt để nói cho mọi người, người thiếu nữ này đã thuộc về hắn rồi.

Lúc này Đại công chúa bảo với nha hoàn đang bê cái mâm bên cạnh: "Đem bộ quân cờ Noãn Ngọc thưởng cho vị Thất Tiểu Thư này đi!"

Lúc nha hoàn bê mâm đến, Hạ Vân Nhiễm cảm tạ hoàng ân, giao bộ cờ cho Tiểu Thất đứng, Tiểu Thất cẩn thận đón lấy.

"Tốt lắm, hôm nay thật là được mở rộng tầm mắt rồi! Các vị cũng vất vả rồi, quay trở lại chỗ ngồi đi!"

Lão phu nhân cũng ca ngợi không dứt, đồng thời, nàng nhíu nhíu mày nói: "Ngược lại, nha đầu Nguyệt Nhu này, thật là làm mất hết mặt mũi của Tướng phủ chúng ta, nếu không phải là có ngươi lấy lại chút thể diện, hôm nay đúng là làm trò cười cho thiên hạ rồi."

Hạ Vân Nhiễm khẽ mỉm cười, đáy lòng lại nói, nàng chính là muốn nàng ta xấu hổ, cũng muốn khiến cho Thái tử thất vọng, nàng phải từ từ xé đi bộ mặt giả nhân giả nghĩa của nàng ta, vạch trần nội tâm xấu xí của nàng ta cho tất cả mọi người đều biết.

Chỉ chốc lát sau có nha hoàn trở lại nói, thân thể Hạ Nguyệt Nhu không thoải mái, đã trở về phủ trước, lão phu nhân cũng không nói gì, trong bữa tiệc, Hiên Viên Trạm tiến đến mời một ly rượu, khi ánh mắt của hắn nhìn Hạ Vân Nhiễm, không khỏi có nhiều hơn một chút dịu dàng lan tỏa, giống như hắn đã coi Hạ Vân Nhiễm là vợ của mình rồi.

Hạ Vân Nhiễm lẩn tránh ánh mắt của hắn, dùng vẻ thẹn thùng tránh né, khi hắn đi rồi, nàng mới thở dài một hơi. Ăn được vài miếng, nàng liền chạy ra ngoài vườn hoa yên tĩnh, Tiểu Thất cũng đi theo, trên tay vẫn còn đang cầm bảo bối nàng lấy được. Nàng vén lên khăn gấm nhìn vào bên trong, chỉ thấy là một bộ quân cờ bằng ngọc màu trắng trong suốt mang vẻ cổ kính, mỗi quân cờ tròn tròn đều được chế tạo từ loại ngọc tốt thượng đẳng, mà những quân cờ màu đen lại được dùng một loại chất liệu kỳ lại để chế tạo, Hạ Vân Nhiễm cầm lên nhìn kỹ, nghĩ thầm, chẳng lẽ là làm bằng thiên thạch? Sờ lên có cảm giác rất ấm áp, quả nhiên gọi là cờ Noãn Ngọc, chỉ có điều, nàng không hề quan tâm đến mấy quân cờ này.

Đúng lúc này, nàng nhìn thấy một bóng dáng màu trắng từ hành lang phía kia đi về phía này, Hạ Vân Nhiễm chợt nảy ra ý nghĩ, nói với Tiểu Thất đứng bên cạnh: "Tiểu Thất, ngươi quay lại chỗ lão phu nhân trước đi! Một mình ta ngồi ở đây một lát."

"Tiểu thư, còn những quân cờ này?"

"Cứ để lại chỗ này trước đã." Hạ Vân Nhiễm mím môi cười nói.

Tiểu Thất gật đầu một cái, bước chân nhanh chóng biến mất ở khúc quanh phía trước, Hạ Vân Nhiễm không khỏi có chút buồn cười, Tiểu Thất cũng không ngốc, đại khái biết nàng muốn lén lút gặp Long Diệu đi!

Long Diệu quả nhiên là hướng về phía nàng, khóe miệng của hắn như ẩn hiện một nụ cười, giọng điệu trong trẻo mà nhẹ nhàng khen ngợi nàng, "Thất Tiểu Thư quả nhiên là tài nghệ song tuyệt."

Hạ Vân Nhiễm âm thầm liếc hắn một cái, còn không phải là bị hắn ép sao? Chỉ là, nàng đã thỏa mãn yêu cầu của hắn rồi, hắn cũng nên cho nàng một cái đáp án chứ! Rốt cuộc có giúp nàng hay không.

"Vâng, người muốn quân cờ, cho người." Hạ Vân Nhiễm chỉ vào bộ cờ vẫn còn để trong mâm đặt trên bàn bên cạnh.

Long Diệu vén khăn gấm lên, khớp xương ngón tay rõ ràng, nhấc lên một quân cờ màu trắng quan sát, cười khen, "Quả nhiên là cờ tốt!"

Hạ Vân Nhiễm thật muốn lấy lại mấy quân cờ của hắn, yêu cầu hắn đáp ứng trước rồi hãy nói. Hôm nay, hứng thú của Nhị hoàng tử đối với nàng càng

lúc càng lớn, nàng chỉ sợ hắn nhất thời kích động, quay về liền xin Hoàng Thượng tứ hôn, đến lúc đó, Long Diệu cũng không thể giúp được nàng.

"Thế tử gia, thần đã đáp ứng yêu cầu của ngài là thắng được bộ cờ này rồi, người có thể suy nghĩ đến đề nghị của thần một chút được hay không?" Hạ Vân Nhiễm nhíu mày hỏi.

Long Diệu đặt quân cờ xuống, hai mắt chuyển động một cái hỏi, "Thế nào? Thất Tiểu Thư rất muốn được gả đi rồi sao?"

Hạ Vân Nhiễm âm thầm cắn răng, biết rõ còn hỏi, nếu như không phải là muốn cầu cạnh hắn, nàng còn có thể ngồi ở chỗ này để cho hắn gây khó dễ đủ đường sao?

"Nếu như Thế tử gia không đồng ý, chỉ sợ những quân cờ này thần đành phải tặng cho người khác rồi." Hạ Vân Nhiễm nói xong, giống như một trẻ nhất quyết ôm chặt lấy bộ cờ Noãn Ngọc, không để cho hắn xem tiếp, cũng làm ra vẻ uy hiếp.

Long Diệu cười hì hì một tiếng, chỉ nghe hắn lẩm bẩm mắng nhỏ một câu, "Thật là người hẹp hòi."

Hạ Vân Nhiễm nhíu mày, đáp lại bằng giọng hết sức thanh thúy, "Đúng, thần nữ không phải là người hào phóng đến độ tùy tiện đưa cho người khác bảo bối tốt như vậy đâu."

"Vậy nàng định đưa cho ai?"

"Nếu như Nhị hoàng tử cưới thần nữ, vậy thì thần đưa cho Nhị hoàng tử là được rồi."

"Nhưng nàng không muốn gả cho hắn."

"Người không muốn giúp thần nữ, vậy thì chẳng phải thần nữ không thể không gả sao."

"Tối mai, chúng ta cùng đi du hồ được không? Kinh Thành sẽ tổ chức lễ hội hoa đăng." Long Diệu nói.

Hạ Vân Nhiễm có chút không đoán được ý nghĩ đồ của hắn, nhưng hắn còn chưa chính thức đồng ý có thể cưới nàng hay không! Nàng trầm giọng nói, "Nếu người không muốn kết hôn với thần nữ, thì cũng xin đừng hủy hoại thanh danh của thần."

Long Diệu trầm mặc một hồi nói: "Bộ quân cờ này nàng đưa cho ta bây giờ! Hay là để ngày mai sai người đưa đến phủ của ta?"

Hạ Vân Nhiễm ngẩng đầu nhìn chằm chằm hắn nói: "Thần không có ý định đưa cho người đâu!"

Đôi mắt trong veo của Long Diệu nhìn chằm chằm nàng, "Những quân cờ này rất quan trọng đối với ta."

"Cam kết của người cũng rất quan trọng đối với thần nữ." Hạ Vân Nhiễm không chịu yếu thế đáp lại.

Long Diệu đột nhiên bật cười, cười đến trời nghiêng đất ngả, "Thất Tiểu Thư, thật không biết Long mỗ ta có điểm gì hơn người, có thể khiến cho nàng nhớ thương ta mãi không thôi như vậy."

Trên đầu Hạ Vân Nhiễm như có một đám quạ bay qua, nàng trừng mắt nhìn, nói với hắn: "Không xấu, thần nữ liền thích người thôi, vậy thái tử có đồng ý lấy tiểu nữ hay không?"

"Nàng lại đang muốn bức hôn ta sao?"

"Không đồng thì chuyện quân cờ này chúng ta không bàn đến nữa."

"Ta nói rồi, đưa ta bộ cờ, ta sẽ suy tính." Long Diệu nói hết sức nghiêm túc.

Hạ Vân Nhiễm thật không biết có nên tin hắn hay không, hắn giống như là một tên tiểu lừa gạt, nàng không thể tin được.

"Tất nhiên nếu nàng chọn ta, đã nói lên rằng trong lòng của nàng, chỉ có ta mới có thể giúp nàng tránh được cuộc hôn nhân này. Bộ quân cờ này nàng cũng không dùng làm gì, nếu tặng cho ta, có lẽ nàng còn có một tia hi vọng." Giọng nói của Long Diệu nhàn nhạt, nắm bắt được điểm trọng yếu đánh cược với quyết định của nàng.

Hạ Vân Nhiễm không phục cho lắm, hắn nói không sai, nàng quả thật không có lựa chọn nào khác. Ây da, sao nàng lại rơi vào hoàn cảnh bị người ta uy hiếp đến mức không còn đường xoay xở như thế này?

"Thôi được, đưa cho người!" Hạ Vân Nhiễm vương tay ra, đặt bộ cờ Noãn Ngọc vào trong tay của hắn, đứng dậy muốn đi.

"Tối mai, đừng quên, đi cửa sau." Tiếng nhắc nhở của Long Diệu vọng đến từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đột Nhiên Gặp Phiền Toái

Edit: Tử Dương Hoa

Hạ Vân Nhiễm phất tay áo, tỏ ý đã nghe được, đáy lòng lại thầm buồn rầu, rốt cuộc Long Diệu đang muốn chơi trò gì đây?

Trở lại bữa tiệc, lão phu nhân đã uống đến mức hơi say. Nghe nói, nàng vừa mới đi thì Đại công chúa lại đến, ngồi ở chỗ này cùng lão phu nhân nói chuyện một lúc lâu, vốn là muốn gặp nàng một chút, lại không biết nàng đã chạy đi đâu mất.

"Lão phu nhân, chúng ta về phủ trước đi! Sắc trời cũng không còn sớm nữa." Hạ Vân Nhiễm nói.

"Cũng được." Lão phu nhân gật đầu một cái, trưởng công chúa đã trở về phòng nghỉ ngơi, nàng cũng không cần đi tìm để cáo từ, liền dẫn các vị tiểu thư cùng các hạ nhân ra về.

Hôm nay tam muội Hạ Vân Tuệ rất ít nói, cho dù nói chuyện, cũng nhỏ giọng tránh sang một bên nghị luận, hôm nay tài nghệ Hạ Vân Nhiễm lấn át tất cả mọi người, đoạt được giải nhất, muốn bọn họ tiến lên nói lời dễ nghe, họ cũng cảm thấy không cam lòng, mà nói lời châm chọc, thì cũng không có chỗ nào để nói?

Đoàn người vừa ra tới cửa, đã trông thấy trên đường lớn rộng rãi, Hiên Viên Trạm cưỡi trên một con ngựa đen, oai phong lẫm liệt đứng giữa đường, mà theo sau hắn, là một hàng thị vệ, rất có khí thế.

Tư thế này của hắn, rõ ràng chính là đang chờ người.

Mà người hắn đang chờ, lại chính là Hạ Vân Nhiễm.

Hạ Vân Nhiễm không ngờ hắn vẫn còn chưa rời đi, lão phu nhân lập tức nở nụ cười đi đầu dẫn nhóm người Tướng phủ đến thi lễ, Hiên Viên Trạm nhảy từ trên ngựa xuống, đỡ lão phu nhân dậy, ngữ khí kính trọng nói: "Lão phu nhân không cần đa lễ, không biết có thể để cho ta và Thất Tiểu Thư gặp riêng một lát, nhân tiện nói chút chuyện phiếm hay không?"

Lão phu nhân quay đầu lại cười, nhìn sang Hạ Vân Nhiễm, "Vân Nhiễm, nhanh qua đây nói mấy câu với Nhị hoàng tử đi!"

Hạ Vân Nhiễm gật đầu một cái, cất bước đi tới bên cạnh hắn, sau lưng, lão phu nhân tiếp tục dẫn những người khác rời đi, chỉ để lại Tiểu Thất đứng chờ ở một bên.

"Biểu hiện hôm nay của nàng rất xuất sắc." Hiên Viên Trạm ngợi ánh mắt lấp lánh chăm chú nhìn nàng, thể hiện rõ là thưởng thức.

"Là vì ta sao?" Hiên Viên Trạm lại nói tiếp một câu.

Hạ Vân Nhiễm ngạc nhiên ngẩng đầu, vì hắn? Hắn lấy đâu ra sự tự tin như thế?

Ngay sau đó Hiên Viên Trạm lại bổ sung thêm một câu: "Tuy nói thân phận của ta cao quý, là hoàng tử đương triều, nhưng đối với nữ nhân mà ta yêu mến, bất luận thân phận của nàng là gì, chỉ cần khiến cho ta yêu thích, ta đều sẽ không để ý đến."

Cuối cùng Hạ Vân Nhiễm cũng nghe rõ, xem ra hắn thật sự đã hiểu lầm lớn, cho là nàng dùng sức biểu diễn như vậy, là muốn nâng cao danh tiếng của mình, để tương lai sau này có thể nâng cao danh phận mà xứng đôi với hắn, Hạ Vân Nhiễm thật sự muốn lớn tiếng phản bác, nhưng hiện tại nàng cũng không nên chọc giận hắn, chỉ đành phải im lặng không nói lời nào.

Hiên Viên Trạm cho là nàng khéo léo ngoan hiền, không khỏi cưng chiều đưa bàn tay ra nhẹ nhàng vuốt dọc theo mái tóc của nàng, giống như đang sủng ái tiểu thê tử của mình.

Đúng lúc này, một bóng người từ trong cửa bước ra, lại chính là Long Diệu, ánh mắt của hắn ngưng trọng nhìn đôi nam nữ đang đứng trước cửa này, cả người hơi khựng lại, ngay sau đó, hắn cất bước đi về phía xe ngựa của mình.

Vừa đúng lúc Hạ Vân Nhiễm nghiêng người, không hề nhìn thấy hắn, ngược lại, ý cười trên khóe môi Hiên Viên Trạm không khỏi tăng thêm mấy phần hài lòng, hắn còn muốn kế hoạch của Long Diệu thất bại, hắn ta muốn bêu xấu phi tử tương lai của hắn trước mặt mọi người, nhưng không được như ý, quả nhiên là khiến hắn sảng khoái không thôi.

Xe ngựa màu xanh lam đi về phía một con đường khác, đến lúc Hạ Vân Nhiễm nghe được tiếng vang thì mới quay đầu lại liếc mắt nhìn thoáng qua, xem xét một lúc, nàng không khỏi hơi ngẩn ra, hành lễ với Hiên Viên Trạm rồi nói, "Nhị hoàng tử, thần nữ xin phép đi trước."

Hiên Viên Trạm lại bất ngờ hỏi, "Vân Nhiễm, nàng có thích quà tặng Bổn vương đưa sang không?"

"Quà tặng của Nhị hoàng tử quá quý trọng, quả thật thần nữ hưởng thụ không nổi." Hạ Vân Nhiễm cụp mắt nói.

“Sao lại như vậy chứ? Ta đã đặc biệt sai người lựa chọn món đồ thích hợp với nàng, nàng xem, hôm nay nàng mặc trang phục diễm lệ hơn một chút, ta càng thích nàng xinh đẹp động lòng người.” Hiên Viên Trạm dịu dàng nói, lại không nhịn được vươn tay nhấc lên một lọn tóc đen rủ trước ngực nàng, cúi người xuống ngửi nhẹ một chút.

Thân thể của tiểu nữ nhân thật là thơm! Lại khiến cho hắn có chút ý loạn tình mê.

Hạ Vân Nhiễm không khỏi đánh giá giả bộ vẻ kinh hoảng, lui về sau một bước, “Thần nữ cáo lui.” Nói xong, xoay người bước về phía xe ngựa Tướng phủ.

Hiên Viên Trạm nghe trong tay một luồng dư hương còn vương vấn, khóe miệng nâng lên nụ cười, mới gặp nàng sơ sơ, chỉ nghĩ rằng đó là một thứ nữ không có danh tiếng gì, hôm nay, tỉ mỉ thưởng thức, mới phát hiện nàng thú vị hơn nhiều so với những thứ nữ bình thường khác.

Lão phu nhân để mình và Hạ Vân Nhiễm cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa, đây cũng là thể hiện địa vị của Hạ Vân Nhiễm ở Tướng phủ đã thay đổi, khiến cho Tam muội Hạ Vân Tuệ ngồi trong xe ngựa sau lưng kêu khổ không ngớt, hôm nay Hạ Vân Nhiễm xuất sắc như thế, càng làm nổi bật lên rằng các nàng quá bình thường, làm sao mà vui mừng được?

Trở lại Tướng phủ, Hạ Vân Nhiễm không khỏi nhìn sang đông sương phòng, nơi đó rất yên tĩnh, xe ngựa ngoài cửa cho biết Hạ Nguyệt Nhu đã trở về phủ rồi, Tam muội Hạ Vân Tuệ ở phía sau che miệng cười đi vào, xem ra người mất mặt nhất hôm nay không phải là họ, mà là đại tiểu thư kia kìa!

Đông sương phòng, Hạ Nguyệt Nhu về sớm hơn một chút đang nằm lỳ ở trên giường, chùm chăn khóc thút thít. Dù thế nào nàng cũng không thể ngờ, mình trở thành trò hề lớn như vậy, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên ở trước mặt nhiều người như vậy nàng bị mất thể diện. Huống chi lúc ấy Thái tử và mấy vị hoàng tử đều ở trong sân, cho dù mặt có xinh đẹp như hoa, cũng không biết để vào đâu được.

Đại phu nhân mang thân thể còn chưa hết bệnh đến, ngồi ở cạnh giường khuyên nhủ nàng một hồi lâu. Bà cũng là nghe bọn nha hoàn trở về nói tất cả sự tình xảy ra, cũng khiến cho bà vô cùng tức giận, làm sao nữ nhi lại gặp phải chuyện như này? Chẳng lẽ là có người hạ độc con của bà hay sao?

“Nguyệt Nhu, đừng khóc nữa, con cẩn thận nói cho mẫu thân nghe, trước khi đi phủ công chúa, con đã ăn uống những thứ gì? Có lẽ nào là có người muốn hại con.” Đại phu nhân vỗ nhẹ lưng con gái, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ oán trách ác độc.

Hạ Nguyệt Nhu lại cất một tiếng khóc khẽ khàng, nàng lau nước mắt ngẫm nghĩ lại những món buổi sáng mình ăn uống, lắc lắc đầu nói, “Từ sáng tới giờ, ngoại trừ ăn một chén cháo hạt sen phòng bếp đưa tới ra, thì đều không ăn thêm cái gì, đến phủ công chúa, con cũng chỉ uống một ly trà.”

Vì vũ điệu lần này, đã mấy ngày nay nàng không ăn thoải mái, nghĩ tới khiến cho bản thân mảnh khảnh nhẹ nhàng linh hoạt hơn, nàng đều không dám ăn tự do.

“Trà ở phủ công chúa chắc sẽ không có vấn đề gì, vậy thì nhất định là chén cháo buổi sáng kia rồi, ta sẽ sai người đi phòng bếp điều tra một chút, xem rốt cuộc là ai đến gần phòng bếp, dám bỏ thuốc vào cháo của con. Nếu như điều tra được rõ ràng, ta nhất định phải đi bẩm báo lão gia, để lão gia làm chủ cho con.” Đại phu nhân thở phì phì nói, đồng thời, cũng hi vọng có thể thật sự điều tra ra được cái gì, như vậy, bà sẽ có thể mượn chuyện này gần gũi với Hạ Huyền, con gái của bà xảy ra chuyện như vậy, sao hắn có thể không quan tâm được đây?

Đại phu nhân bắt đầu bắt tay tra xét, tuy bà bị bó buộc tay chân, nhưng giờ phút này, vì chuyện này bà có thể thoải mái ra ngoài, trực tiếp ngồi xuống sảnh phòng bếp, thẩm vấn từng người trong phòng bếp.

Chuyện này truyền đến Nam sương phòng của Lý Nguyệt Kiều, bà nhíu nhíu mày, bây giờ sự vụ trên dưới trong phủ đều do bà quản, làm sao bà có thể để cho đại phu nhân Trình thị tùy ý làm càn được? Bà liền dẫn theo mấy nha hoàn đi sang xem.

Trong phòng bếp, những tiếng kêu oan uổng liên tiếp vang lên, mười người làm trong phòng bếp đang quỳ đông nghẹt trên mặt đất, đại phu nhân uy nghiêm ngồi ở vị trí chủ tọa, lớn tiếng trách cứ một ma ma đối diện, “Mặc dù không phải là lỗi của các ngươi, nhưng cũng là trách nhiệm của các ngươi, các ngươi làm hại thân thể đại tiểu thư khó chịu, ở phủ công chúa suýt nữa tạo thành sai lầm lớn, mỗi một người các ngươi đều không thoát được trừng phạt đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Thế Tử Phi Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.